

KONSTITUCIJE
MANJŠIH BRATOV KAPUCINOV

IN

ORDINACIJE
GENERALNIH KAPITLJEV

VODILO IN OPOROKA SV. FRANČIŠKA

Slovenska
kapucinska
provinca

Ljubljana 2016

KAZALO

VODILO IN OPOROKA SERAFSKEGA OČETA SV. FRANČIŠKA	7
VODILO MANJŠH BRATOV	9
OPOROKA SV. FRANČIŠKA (1226).....	19
SPODBUDA NAŠEGA OČETA SV. FRANČIŠKA	24
DEKRET KONGREGACIJE ZA USTANOVE POSVEČENEGA ŽIVLJENJA IN DRUŽBE APOSTOLSKEGA DELOVANJA	27
ODLOK RAZGLASITVE.....	28
POTRDILO SLOVENSKEGA PREVODA.....	29
UVOD	30
KONSTITUCIJE.....	35
I. POGLAVJE: ŽIVLJENJE MANJŠIH BRATOV KAPUCINOV	36
Prvi člen: <i>Naše življenje po evangeliju</i>	36
Drugi člen: <i>Naše življenje v Cerkvi</i>	42
II. POGLAVJE: POKLICANOST V NAŠE ŽIVLJENJE IN FORMACIJA BRATOV	48
Prvi člen: <i>Poklicanost v naše življenje</i>	48
Drugi člen: <i>Sprejemanje v naše življenje</i>	50
Tretji člen: <i>Formacija na splošno</i>	55
Četrti člen: <i>Uvajanje v naše življenje</i>	59
Peti člen: <i>Zaobljube za naše življenje</i>	65
Šesti člen: <i>Formacija za delo in služenje</i>	69
Sedmi člen: <i>Trajna formacija</i>	72
III. POGLAVJE: NAŠE MOLITVENO ŽIVLJENJE	76
IV. POGLAVJE: NAŠE ŽIVLJENJE V UBOŠTVU	90
Prvi člen: <i>Naše prizadevanje za uboštvo</i>	90
Drugi člen: <i>Uboštvo glede dobrin in denarja</i>	95
Tretji člen: <i>Uboštvo v naših bivališčih</i>	99
Četrti člen: <i>Uprava dobrin</i>	100
V. POGLAVJE: NAŠ NAČIN DELA	104
VI. POGLAVJE: NAŠE ŽIVLJENJE V BRATSTVU	112

Prvi člen: <i>Prizadevanje za bratsko življenje</i>	113
Drugi člen: <i>Življenje bratov v svetu</i>	124
VII. POGLAVJE: NAŠE ŽIVLJENJE V SPOKORNOSTI	128
VIII. POGLAVJE: VODSTVO NAŠEGA REDA	135
Prvi člen: <i>Struktura reda</i>	136
Drugi člen: <i>Predstojniki in službe na splošno</i>	139
Tretji člen: <i>Generalno vodstvo reda</i>	142
Četrti člen: <i>Vodstvo provinc</i>	147
Peti člen: <i>Vodstvo kustodij</i>	152
Šesti člen: <i>Vodstvo krajevnega bratstva</i>	156
Sedmi člen: <i>Sodelovanje v redu Plenarni svet in</i> <i>Konference višjih predstojnikov</i>	159
IX. POGLAVJE: NAŠE APOSTOLSKO ŽIVLJENJE	162
X. POGLAVJE: NAŠE ŽIVLJENJE V POKORŠČINI	173
Prvi člen: <i>Pastoralno služenje ministrov</i> <i>in gvardijanov</i>	174
Drugi člen: <i>Ljubeča pokorščina bratov</i>	179
XI. POGLAVJE: NAŠE ŽIVLJENJE V POSVEČENI ČISTOSTI	182
XII. POGLAVJE: OZNANJEVANJE EVANGELIJA IN ŽIVLJENJE VERE	188
Prvi člen: <i>Naše prizadevanje za evangelizacijo</i>	188
Drugi člen: <i>Naše versko življenje</i>	195
ORDINACIJE GENERALNIH KAPITLJEV MANJŠIH BRATOV KAPUCINOV	201
PREDGOVOR	202
II. POGLAVJE: POKLICANOST V NAŠE ŽIVLJENJE IN FORMACIJA BRATOV	205
III. POGLAVJE: NAŠE MOLITVENO ŽIVLJENJE	211
IV. POGLAVJE: NAŠE ŽIVLJENJE V UBOŠTVU	212
V. POGLAVJE: NAŠ NAČIN DELA	218
VI. POGLAVJE: NAŠE ŽIVLJENJE V BRATSTVU	218
VII. POGLAVJE: NAŠE ŽIVLJENJE V SPOKORNOSTI	221
VIII. POGLAVJE: VODSTVO NAŠEGA REDA	222
X. POGLAVJE: NAŠE ŽIVLJENJE V POKORŠČINI	233
XII. POGLAVJE: OZNANJEVANJE EVANGELIJA IN ŽIVLJENJE VERE	234
STVARNO KAZALO	237

**VODILO IN OPOROKA
SERAFSKEGA OČETA
SV. FRANČIŠKA**

BULA PAPEŽA HONORIJA III. O VODILU MANJŠIH BRATOV

Škof Honorij, služabnik božjih služabnikov.

Ljubljenim sinovom, bratu Frančišku in drugim bratom iz reda manjših bratov, pozdrav in apostolski blagoslov.

*Apostolski sedež navadno ustreže pobožnim proš-
njam in dobrotno ugotovi poštenim željam prosilcev.
Vaše pobožne prošnje, dragi sinovi v Gospodu, so nas
nagnile, da vam tu napisano Vodilo vašega reda, ki
ga je odobril naš prednik blagega spomina papež
Inocenc, z apostolsko oblastjo potrdimo in s tem pis-
mom sprejmemo v varstvo.*

To Vodilo je tako:

VODILO MANJŠH BRATOV

I. POGlavJE

V IMENU GOSPODOVEM SE ZAČNE ŽIVLJENJE MANJŠIH BRATOV

Vodilo in življenje manjših bratov je spolnjevanje svetega evangelija našega Gospoda Jezusa Kristusa z življenjem v pokorščini, brez lastnine in v čistosti.

Brat Frančišek obljublja pokorščino in spoštovanje gospodu papežu Honoriju in njegovim zakonito izvoljenim naslednikom ter rimski Cerkvi. Drugi bratje so dolžni ubogati brata Frančiška in njegove naslednike.

II. POGlavJE

TISTI, KI ŽELE TO ŽIVLJENJE SPREJETI, IN KAKO JIH JE TREBA SPREJEMATI

Tiste, ki bodo hoteli sprejeti to življenje in bodo prišli k našim bratom, naj jih pošljejo k svojim provincialnim ministrom. Samo tem in ne drugim je podeljeno dovoljenje sprejemati brate. Ministri naj jih skrbno izprašajo o katoliški veri in cerkvenih zakramentih. Če vse to verujejo in hočejo zvesto izpovedovati in izpolnjevati do konca; in če niso oženjeni - ali če so, pa so žene že stopile v samostan, ali jim

dale po pooblastilu svojega škofa dovoljenje, potem ko so že napravile zaobljubo zdržnosti; in če so žene že tako v letih, da se ne more zbuditi sum - tedaj naj jim reko besede svetega evangelija (*Mt 19,21*), da gredo, prodajo vse svoje imetje in poskrbe, da bo razdeljeno ubogim. Če tega ne morejo storiti, zados-tuje njihova dobra volja.

Bratje in njihovi ministri naj se varujejo, da se ne bodo vmešavali v njihove časne zadeve, da bodo svobodno naredili z njimi, kakor jih bo Gospod nav-dihnil. Če bi pa vprašali za nasvet, jih ministri lahko pošljejo h kakim bogaboječim ljudem, da bodo po njihovem nasvetu svoje dobrine razdelili ubogim.

Nato naj jim dajo obleko preizkušnje: dve tuniki brez kapuce, pas, hlače in kaparon, ki sega do pasu, razen če se ministrom kdaj ne bo pred Bogom zdelo primernejše kaj drugega. Po končanem letu preiz-kušnje naj jih sprejmejo v pokorščino, ko obljubijo vedno tako živeti in spolnjevati Vodilo. Po določi gospoda papeža jim nikakor ni dovoljeno izstopiti iz tega reda, kajti po svetem evangeliju »nihče, kdor roko položi na plug in se ozira nazaj, ni pripravljen za Božje kraljestvo« (*Lk 9,62*).

Tisti, ki so že obljubili pokorščino, naj imajo eno tuniko s kapuco; in če hočejo, lahko imajo še drugo brez kapuce.

Obuvalo smejo nositi vsi, katerim je potrebno. Vsi bratje naj se preprosto oblačijo. Obleko naj z Bož-jim blagoslovom krpajo z raševino in drugimi krpa-mi. Opominjam jih in spodbujam, naj ne prezirajo in

obsojajo ljudi, katere vidijo, kako so oblečeni v mehka in pisana oblačila in kako uživajo izbrane jedi in pijače; rajši naj marveč vsak samega sebe sodi in prezira.

III. POGlavJE

MOLITVENO BOGOSLUŽJE IN POST; KAKO NAJ BRATJE HODIJO PO SVETU

Kleriki naj opravljajo molitveno bogoslužje po obredu svete rimske Cerkve razen psalterija, zato bodo lahko imeli brevirje. Laiki pa naj molijo štiriindvajset očenašev za jutranjice, pet za hvalnice; po sedem za prvo, tretjo, šesto in deveto uro, dvanajst za večernice in sedem za sklepnice. Molijo naj tudi za rajne.

Postijo naj se od praznika vseh svetnikov do božiča. Kateri se prostovoljno postijo v svetem štiridesetdnevnom postu, ki se začne z Gospodovim razglašenjem in traja štirideset dni, ki jih je Gospod posvetil s svojim svetim postom, naj prejmejo blagoslov od Gospoda; tisti pa, ki se nočejo postiti, naj ne bodo k temu prisiljeni. Postijo pa naj se drugih štirideset dni do velike noči. Ob drugih časih se niso dolžni postiti razen ob petkih. V času očitne potrebe pa se bratje sploh niso dolžni telesno postiti.

Svojim bratom pa svetujem, jih opominjam in spodbujam v Gospodu Jezusu Kristusu, naj se ne prerekajo in prepirajo (*prim. 2 Tim 2,14*), kadar hodijo po svetu, in naj ne sodijo drugih, ampak naj

bodo krotki, miroljubni in skromni, blagi in ponižni. Z vsemi naj vljudno govore, kakor se spodobi. Jezditi smejo le, če je nujno potrebno ali v boleznih.

V katerokoli hišo pridejo, naj najprej rečejo: Mir tej hiši (*Lk 10,5*). In po svetem evangeliju smejo jesti vse jedi, ki se jih prednje postavi (*prim. Lk 10, 5-8*).

IV. POGlavJE

BRATJE NAJ NE SPREJEMAJO DENARJA

Vsem bratom odločno zapovedujem, naj nikakor ne sami ne po drugi osebi ne sprejemajo denarja in novcev. Za potrebe bolnih bratov in obleko drugih bratov pa naj skrbijo samo ministri in kustosi po duhovnih prijateljih, kakor se jim bo zdelo primerno glede na čase, kraje in mrzle pokrajine. Vedno pa velja, kakor je bilo rečeno, naj ne sprejemajo denarja in novcev.

V. POGlavJE

NAČIN DELA

Bratje, ki jim je Gospod dal milost, da lahko delajo, naj delajo zvesto in predano. Delajo naj tako, da se bodo ogibali lenobe, ki je sovražnica duše, vendar pa da ne bodo ugašali tistega duha svete molitve in pobožnosti, ki mu morajo služiti vse časne stvari.

Kot plačilo za delo naj sprejemajo za telo potrebne reči zase in za svoje brate, razen denarja in novcev; to pa ponižno, kakor se spodobi Božjim služabnikom in privržencem svetega uboštva.

VI. POGlavJE

BRATJE NAJ SI NIČESAR NE PRILAŠČAJO; NABIRANJE MILOŠČINE; BOLNI BRATJE

Bratje naj si ničesar ne prilaščajo, ne hiše ne kraja ne druge reči. Kot tujci in popotniki (*1 Pt 2,11*) na tem svetu naj v uboštvu in ponižnosti služijo Gospodu in zaupljivo prosijo za miloščino. Tega se jim ni treba sramovati, saj je Gospod zaradi nas postal ubog na tem svetu. To je tista vzvišenost najvišjega uboštva, ki je vas, moje predrage brate, postavilo za dediče in kralje nebeškega kraljestva, naredilo uboge v zemeljskih dobrinah, a povzdignilo v krepostih (*prim. Jak 2,5*). To naj bo vaš delež, ki vodi v deželo živih (*Ps 141,6*). Tega se, ljubljene bratje, povsem držite; in zaradi imena našega Gospoda Jezusa Kristusa nikoli ne želite imeti nič drugega pod nebom.

Kjerkoli bratje so in pridejo skupaj, naj bodo domači med seboj. Brez strahu naj drug drugemu razodevajo svoje potrebe; zakaj če mati hrani in ljubi svojega telesnega sina, koliko bolj mora vsakdo ljubiti in hraniti svojega duhovnega brata. Če kdo

izmed njih zboli, mu morajo drugi bratje streči, kakor bi želeli, da bi bili sami postreženi.

VII. POGlavJE

POKORA, KI NAJ SE NALOŽI BRATOM, ČE GREŠIJO

Če bi sovražnik zapeljal katere od bratov, da bi smrtno grešili, naj se zaradi grehov, za katere je med brati določeno, da se je treba zateči k samim provincialnim ministrom, čim prej in brez odlašanja napotijo k le-tem. Če so ministri duhovniki, naj jim usmiljeno nalože pokoro, če pa niso duhovniki, naj poskrbe, da jo bodo naložili drugi redovni duhovniki, kakor se jim bo zdelo v Bogu primerneje. Varovati se morajo, da se ne bodo jezili ali vznemirjali zaradi greha kakega brata, ker jeza in nemir ovirata ljubezen v njih samih in v drugih.

VIII. POGlavJE

VOLITVE GENERALNEGA MINISTRA TEGA BRATSTVA IN BINKOŠTNI KAPITELJ

Bratje morajo vedno imeti enega izmed bratov tega reda za generalnega ministra in služabnika vsega bratstva. Njemu so dolžni neomajno pokorščino.

V primeru njegove smrti provincialni ministri in kustosi izvolijo naslednika na binkoštnem kapitlju, na katerem se morajo provincialni ministri vselej zbrati tam, kjer določi generalni minister; in sicer enkrat v treh letih, lahko pa tudi v daljšem ali krajšem razdobju, kakor določi omenjeni minister.

Če bi kdaj provincialni ministri in kustosi spoznali, da omenjeni minister ni sposoben za službo in splošno korist bratov, si morajo bratje, ki imajo volilno pravico, v Božjem imenu izvoliti drugega za kustosa. Po binkoštnem kapitlju lahko posamezni ministri in kustosi še isto leto, če hočejo in se jim zdi primerno, v svojih kustodijah skličejo enkrat brate na kapitelj.

IX. POGlavJE

PRIDIGARJI

Bratje naj ne pridigajo v škofiji kakega škofa, če bi jim to prepovedal. Nihče izmed bratov naj si tudi ne drzne ljudem pridigati, dokler ga generalni minister tega bratstva ne izpraša in potrdi ter mu dovoli pridigarsko službo. Prav tako opominjam in spodbujam brate, naj bo njihovo govorjenje v pridigah dobro preudarjeno in dostojno, v korist in spodbudo ljudstva, kateremu naj oznanjajo grehe in kreposti, kazen in slavo s kratkimi govori, ker je tudi Gospod na kratko govoril na zemlji (*prim. Rim 9,28*).

X. POGLAVJE

OPOMINJANJE IN POBOLJŠEVANJE BRATOV

Bratje, ki so ministri in služabniki drugih bratov, naj svoje brate obiskujejo in opominjajo ter jih ponižno in z ljubeznijo svare. Ničesar naj jim ne ukažejo, kar bi bilo v nasprotju z njihovo dušo ali z našim Vodilom. Bratje, ki so podložni, pa naj se zavedajo, da so se zaradi Boga odpovedali lastni volji. Zato jim odločno zapovedujem, naj ubogajo svoje predstojnike v vsem, kar so Gospodu obljubili spolnjevati in ni proti vesti in našemu Vodilu.

Če so kje bratje, ki bi vedeli in spoznali, da ne morejo spolnjevati Vodila po duhu, se morajo in morejo obrniti na svoje ministre. Ministri naj jih sprejmejo ljubeznivo in dobrotljivo in naj bodo do njih tako domači, da bodo (bratje) lahko z njimi govorili in ravnali kot gospodarji s svojimi služabniki; zakaj tako mora biti, saj so ministri služabniki vseh bratov.

Svarim pa in opominjam v Gospodu Jezusu Kristusu, naj se bratje varujejo vsake prevzetnosti, prazne častihlepnosti, nevoščljivosti, lakomnosti, skrbi in prizadevanja za ta svet, opravljanja in godrnjanja. Neuki naj se ne trudijo za učenost, ampak naj skrbe, da bodo predvsem hrepeneli po Gospodovem duhu in njegovi sveti dejavnosti, da bodo molili k njemu s čistim srcem, da bodo ponižni, potrpežljivi

v preganjanju in boleznih, da bodo ljubili tiste, ki nas preganjajo, sramotijo in obtožujejo, saj Gospod pravi: »Ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo in obrekujejo« (Mt 5,44). »Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani, zakaj njih je nebeško kraljestvo« (Mt 5,10).¹² »Kdor pa bo vztrajal do konca, ta bo rešen« (Mt 10,22).

XI. POGLAVJE

BRATJE NAJ NE HODIJO V ŽENSKE SAMOSTANE

Odločno zapovedujem vsem bratom, naj nimajo sumljivih stikov in pogovorov z ženskami in naj ne hodijo v samostane redovnic; tja smejo le tisti, ki jim je apostolski sedež dal posebno dovoljenje. Naj tudi ne bodo botri moškim ali ženskam, da ne bi ob tej priložnosti prišlo do kakega pohujšanja med brati ali po bratih.

XII. POGLAVJE

TISTI, KI BODO ŠLI MED SARACENE IN DRUGE NEVERNIKE

Sleherni izmed bratov, ki bi po Božjem navdihu hoteli iti med Saracene in druge nevernike, naj

prosijo za dovoljenje svoje provincialne ministre. Ministri pa naj dajo dovoljenje samo tistim, za katere bodo spoznali, da so sposobni za to poslanstvo.

Poleg tega pod pokorščino zapovedujem ministrom, naj prosijo gospoda papeža za enega od kardinalov svete rimske Cerkve, ki bo to bratstvo vodil, ščitil in opominjal, da bomo vedno pokorni in podložni tej sveti Cerkvi ter stanovitni v katoliški veri živeli v uboštvu in ponižnosti ter po svetem evangeliju našega Gospoda Jezusa Kristusa, kar smo trdno obljubili.

Prav nikomur torej ni dovoljeno te listine, ki smo jo potrdili, kršiti ali ji drzno nasprotovati. Če bi si pa kdo drznil in poskusil, naj ve, da si bo nakopal jezo vsemogočnega Boga in njegovih blaženih apostolov Petra in Pavla.

V Lateranu, dne 29. novembra, v osmem letu našega papeževanja (1223).

OPOROKA SV. FRANČIŠKA (1226)

Gospod je tako dal meni, bratu Frančišku, da sem začel delati pokoro. Ko sem namreč bil še v grehih, se mi je zdelo zelo zoprno videti gobavce. Gospod pa me je sam pripeljal mednje in bil sem usmiljen z njimi. In ko sem se oddaljil od njih, se mi je to, kar se mi je zdelo zoprno, spremenilo v sladkost za dušo in telo. Nato sem še malo počakal in zapustil svet.

Gospod mi je dal tako vero v cerkvah, da sem takole preprosto molil in govoril: »Molimo te, Gospod Jezus Kristus, tukaj in v vseh tvojih cerkvah, ki so po vsem svetu; in te hvalimo, ker si s svojim svetim križem svet odrešil.«

Nato mi je Gospod dal in mi daje tolikšno vero v duhovnike, ki žive po uredbi svete rimske Cerkve, in to zaradi njihovega posvečenja, da se hočem zateči k njim, če bi me preganjali. In če bi imel tolikšno modrost, kakor jo je imel Salomon, pa bi našel revne duhovnike tega sveta, nočem proti njihovi volji pridigati po župnijah, kjer bivajo. Njim in vsem drugim hočem vedno izkazovati spoštovanje, ljubezen in

čast kakor svojim gospodarjem. In nočem v njih videti greha, ker prepoznam Božjega Sina v njih in oni so moji gospodarji. To delam zato, ker na tem svetu od najvišjega Božjega Sina ne vidim telesno ničesar razen njegovega najsvetejšega telesa in njegove najsvetejše krvi; to namreč oni prejemajo in samo oni delijo drugim. In hočem te svete skrivnosti nad vse častiti, spoštovati in hraniti na dragocenih krajih. Napisana sveta imena in njegove besede, ki bi jih našel kjerkoli na neprimernih krajih, hočem zbirati in prosim, naj se zbirajo ter ohranjajo na častnem kraju. Vse teologe in tiste, ki oznanjajo najsvetejše Božje besede, moramo spoštovati in častiti, kakor tiste, ki nam delijo duha in življenje.

Ko mi je Gospod dal brate, mi ni nihče pokazal, kaj moram storiti. Toda sam Najvišji mi je razodel, da moram živeti po vzoru svetega evangelija. In jaz sem dal na kratko in preprosto zapisati in gospod papež mi je potrdil. Tisti, ki so prihajali, da bi sprejeli to življenje, so razdali ubogim vse, kar so mogli imeti (*prim. Tob 1,3*). Bili so zadovoljni z eno tuniko, zakrpano znotraj in zunaj, s pasom in hlačami. Več nismo hoteli imeti.

Molitveno bogoslužje smo kleriki molili kakor drugi kleriki, laiki pa so molili očenaše. Prav radi smo se zadrževali v cerkvah. Bili smo neuki in vsem podrejeni.

Jaz sem delal in hočem delati s svojimi rokami. In odločno zahtevam, naj vsi drugi bratje opravljajo delo, ki naj bo pošteno. Tisti, ki ne znajo, naj se

naučijo, pa ne iz želje, da bi prejeli plačilo za delo, marveč zaradi zgleda in da preženejo brezdelje. In kadar nam niso dali plačila za delo, smo se zatekli k mizi Gospodovi, proseč miloščine od vrat do vrat.

Gospod mi je razodel pozdrav, ki naj ga izrekamo: »Gospod naj ti da mir« (*prim. Lk 10,5-6*).

Bratje naj se varujejo, da nikakor ne bodo sprejemali cerkva, revnih stanovanj in vsega drugega, kar bi bilo zanje zgrajeno, če ni, kakor se spodobi, v skladu s sveto ubožnostjo, ki smo jo obljubili v Vodilu; in vedno naj tam gostujejo kot tujci in popotniki (*prim. 1 Pt 2,11*).

Odločno pod pokorščino zapovedujem vsem bratom, naj si, kjerkoli so, ne drznejo ne sami ne po drugi osebi prositi v rimski kuriji listine (privilegija) ne za cerkve ne za kak drug kraj, ne pod pretvezo pridiganja ne zaradi telesnega preganjanja. Če pa jih kje ne sprejmejo, naj beže v drugo deželo in tam z Božjim blagoslovom delajo pokoro.

Zvesto hočem ubogati generalnega ministra tega bratstva in tistega gvardijana, ki mi ga bo on določil. In tako hočem biti ujetnik v njegovih rokah, da ne bom mogel nikamor iti in ničesar narediti mimo pokorščine in njegove volje, saj je moj gospodar. In čeprav sem preprost in slaboten, hočem vedno imeti klerika, ki bo z menoj opravljal molitveno bogoslužje, kakor predpisuje Vodilo.

Vsi drugi bratje naj bodo tako dolžni ubogati svoje gvardijane in opravljati molitveno bogoslužje v skladu z Vodilom. In če bi bili taki, ki ne bi opravljali

molitvenega bogoslužja po Vodilu in bi ga hoteli spreminjati ali ne bi bili katoličani, tedaj naj bodo pod pokorščino vsi bratje, kjerkoli so, dolžni, da tam, kjerkoli bi našli koga takega, tega predstavijo najbližjemu kustosu tistega kraja, kjer so ga našli. Kustos pa naj ga bo strogo pod pokorščino dolžan krepko čuvati noč in dan kakor zvezanega, da se ne bo mogel izmakniti iz njegovih rok, dokler ga osebno ne preda v roke svojemu (provincialnemu) ministru. Minister naj ga bo pod pokorščino dolžan poslati po takih bratih, ki ga bodo noč in dan čuvali kot zvezanega človeka, dokler ga ne postavijo pred ostijskega gospoda, ki je gospodar, pokrovitelj in opominjevalec vsega bratstva.

Bratje naj ne rečejo: »To je drugo Vodilo«; kajti to je spomin, opomin in spodbuda ter moja oporočka, ki jo jaz, mali brat Frančišek, dajem vam, svojim blagoslovljenim bratom zato, da bi Vodilo, ki smo ga obljubili Gospodu, spolnjevali bolj katoliško.

Generalnemu ministru, vsem drugim ministrom in kustosom naj bo pod pokorščino prepovedano tem besedam kaj dodati ali kaj odvzeti. In ta spis naj imajo vedno pri sebi skupaj z Vodilom. Na vseh kapitljih, ki jih imajo, naj tedaj, kadar berejo Vodilo, preberejo tudi te besede.

Vsem svojim bratom, klerikom in laikom, strogo pod pokorščino zapovedujem, naj ne razlagajo Vodila in tudi ne teh besed, češ: Tako jih je treba razumeti. Kakor je Gospod meni dal, da sem preprosto in jasno povedal ter napisal Vodilo in te besede, tako

jih umevajte preprosto in brez razlag ter jih v sveti dejavnosti spolnajte do konca.

Kdor bo to spolnjeval, naj ga v nebesih napolni blagoslov najvišjega Očeta, na zemlji pa naj ga napolni blagoslov njegovega ljubljenega Sina s Svetim Duhom Tolažnikom in z vsemi nebeškimi močmi in vsemi svetniki. In jaz, brat Frančišek, vaš mali služabnik, vam zagotavljam, kolikor morem, znotraj in na zunaj ta najsvetejši blagoslov. [Amen].

SPODBUDA NAŠEGA OČETA SV. FRANČIŠKA

Predragi bratje in večno blagoslovljeni sinovi, poslušajte me, prisluhnite besedi vašega očeta:

Veliko smo obljubili, še več nam je bilo obljubljeno.

Izpolnjujmo prvo in odprimo se drugemu.

Uživanje je hipno, kazen pa večna.

Trpljenje je neznatno, slava pa večna.

Mnogo je poklicanih, a malo izvoljenih: vsem bo povrnjeno. Amen.

**KONSTITUCIJE
MANJŠIH BRATOV KAPUCINOV**

CONGREGAZIONE
PER GLI ISTITUTI DI VITA CONSACRATA
E LE SOCIETÀ DI VITA APOSTOLICA

Prot. št. C. 37 – 1/2013

DEKRET

Generalni minister reda manjših bratov kapucinov v imenu generalnega kapitlja prosi vašo svetost, da potrdite Konstitucije njegove ustanove.

Kongregacija za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja je pozorno pregledala omenjene Konstitucije in jih s tem dekretom sprejema in potrjuje v različici italijanskega besedila, kakor nam je bilo predstavljeno s pismoma 28. septembra in 2. oktobra 2013; kopija besedila je shranjena v našem arhivu.

Nobena uredba temu ne more nasprotovati.

Vatikan, 4. oktober 2013
Slovesni praznik sv. Frančiška Asiškega

João Braz kardinal de Aviz
prefekt

✠ José Rodríguez Carballo, OFM
nadškof tajnik

br. Mauro JÖHRI
RED MANJŠIH BRATOV KAPUCINOV
GENERALNI MINISTER
Prot. št. 00935/13

Odlok razglasitve

V skladu z odlokom Kongregacije za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega delovanja, prot. št. C 37 – 1/2013 z dne 4. oktobra 2013, s katerim je potrjeno in predstavljeno besedilo v italijanskem jeziku v pismu z dne 28. septembra 2013,

generalni minister
v skladu z mandatom 84. generalnega kapitlja,
s tem odlokom

RAZGLAŠA

Konstitucije Reda manjših bratov kapucinov
in Ordinacije generalnih kapitljev
v njihovem izvorniku v italijanskem jeziku
v besedilu, ki sledi.

Konstitucije stopajo v veljavo
8. decembra 2013
z objavo na uradni spletni strani Reda.

br. Mauro JÖHRI
generalni minister OFMCap

br. Clayton Jaison FERNANDES
generalni tajnik OFMCap

*V naši generalni kuriji v Rimu, 8. decembra 2013,
na praznik Brezmadežnega spočetja preblažene device Marije, zavetnice Reda.*

Prot. št. 00733/15

Rim, 20. september 2015

br. Vlado Kolenko
Kapucinski provincialat
Mekinčeva 3
1000 Ljubljana
Slovenija

Dragi brat minister,

Gospod naj ti da mir!

Z veseljem in s posebno hvaležnostjo br. Štefanu Kožuhu, generalnemu vikarju reda, za služenje in strokovno opravljeno delo, potrjujem slovenski prevod novih Konstitucij, ki so bile razglašene 8. decembra 2013.

To besedilo, ki vam ga izročam v pozorno branje in premišljevanje, naj nam pomaga, da bomo v skladu s frančiškovsko kapucinsko karizmo dosledno zvesti našemu poklicu.

Blagoslov serafskega Očeta in občestvo celotnega reda naj bo v spodbudo vsem nam, ki smo že sedaj poklicani živeti v Božjem kraljestvu.

Bratski pozdrav!

br. Mauro Jöhri,
generalni minister OFMCap

UVOD

Brat Frančišek Asiški je po Božjem navdihu in vžgan z gorečo ljubeznijo do Kristusa zase in za svoje brate izbral življenje evangeljskega bratstva v uboštvu in majhnosti ter ga s kratkimi in preprostimi besedami predlagal v Vodilu. Inocenc III. je to Vodilo in način življenja manjših bratov ustno potrdil, Honorij III. pa ga je 29. novembra 1223 z bulo »Solet annuere« dokončno potrdil. Sveti ustanovitelj je malo pred svojo smrtjo navzočim in vsem bodočim bratom zapustil svojo Oporoko kot spomin, opomin in sodbudo, »da bi Vodilo, ki smo ga obljubili Gospodu, spolnjevali bolj katoliško«.

V teku let so morali njegovi učenci zaradi različnih potreb časa prilagajati življenje, dejavnosti in zakonodajo: to so storili na generalnih kapitljih s pomočjo Konstitucij.

Klemen VII. je 3. julija 1528 z bulo »Religionis zelus« potrdil red manjših bratov kapucinov, ki si je od začetka prizadeval ohranjati in posredovati prihodnjim rodovom bratov duhovno dediščino ustanovitelja sv. Frančiška v preprostosti, čistosti, skladno z Vodilom in Oporoko ter skladno s cerkvenim učiteljstvom.

Da bi obnovili zvestobo Vodilu, so na kapitlju reda, ki so ga obhajali leta 1536, objavili Konstitucije, ki so jih kasneje spreminjali vsakič, ko jih je bilo potrebno prilagoditi spremenjenim časovnim razmeram, predvsem pa novim cerkvenim predpisom. To se je na primer zgodilo po tridentinskem koncilu, po spremembah nekaterih cerkvenih zakonov v teku let in po objavi novega Zakonika cerkvenega prava na začetku preteklega stoletja. Kljub vsemu temu so naše Konstitucije vedno ohranjale svoj duhovni značaj in temeljni frančiškovski navdih.

Drug zelo pomemben dogodek za primerno prenovno redovnega življenja in naše zakonodaje je bil drugi vatikanski cerkveni zbor, še posebno Dogmatična konstitucija o Cerkvi »Lumen gentium« in dekret o redovnem življenju »Perfectae caritatis«.

Pavel VI. je v apostolskem pismu »Ecclesiae Sanctae« 6. avgusta 1966, ki ga je izdal v »motu proprio«, odredil prenovno zakonodaje vseh redovnih ustanov. Merila za prenovno Konstitucij najdemo v besedilih drugega vatikanskega cerkvenega zbora in v drugih kasnejših cerkvenih dokumentih. Med temi merili so predvsem nenehno vračanje k izvirom vsega krščanskega življenja in k prvotnemu navdihu ustanov; pri tem pa je treba upoštevati znamenja časa in potrebno zlitje duhovnega vidika s pravnim ali zgolj spodbudnim vidikom.

Naš izredni generalni kapitelj je leta 1968 skrbno prenovil Konstitucije in jih razglasil »ad experimentum«.

Na kapitljih leta 1970 in 1974 so bile ponovno nekoliko dopolnjene.

Na generalnem kapitlju leta 1982 so bile ponovno pregledane v skladu z dokumentom »Ecclesiae Sanctae«, II. št. 6 in 8 ter v skladu z voljo Kongregacije za redovnike in svetne ustanove, ki je bila izražena v pismu z dne 15. novembra 1979; tako je bilo mogoče prositi Sveti sedež za dokončno potrditev.

Generalni kapitelj je v pričakovanju novega Zakonika cerkvenega prava in v skladu z navodilom Kongregacije za redovnike in svetne ustanove z dne 4. avgusta 1981, ustanovil kapitolarno komisijo, ki ji je zaupal nalogo, da prilagodi besedilo v skladu s predpisi Zakonika cerkvenega prava.

Ko je generalni definitorij dokončal delo, ki mu ga je zaupal generalni kapitelj, in ko je od Svetega sedeža 25. marca 1982 pismeno prejel potrebno pooblastilo, je objavil dokončno prenovljeno besedilo Konstitucij. Besedilo je stopilo v veljavo 25. marca 1983, na praznik Gospodovega oznanjenja, ko ga je potrdila Kongregacija za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja.

Z razglasitvijo Zakonika cerkvenega prava, 25. januarja 1983, je bilo potrebno v različnih točkah prilagoditi besedilo Konstitucij. Za to je Kongregacija pooblastila generalne ministre in njihove svete, da izdajo začasne predpise glede stvari, ki jih zahteva nov Zakonik in še niso vnešene v besedilo Konstitucij; te predpise je bilo potrebno predložiti naslednjemu generalnemu kapitlju.

Tako je bilo besedilo Konstitucij, ki je bilo skrbno prenovljeno, posredovano Kongregaciji, ki ga je potrdila 25. decembra 1986.

Generalni kapitelj je leta 1988 skrbno pregledal in potrdil predloge dopolnil generalnega definitorija, ki še niso bili v Konstitucijah, pa bi v skladu z Zakonom cerkvenega prava morali biti vanje vnešeni. Kongregacija jih je pisno potrdila dne 7. februarja 1990.

Na generalnih kapitljih leta 1994 in leta 2000 so bile potrjene še nekatere spremembe, ki jih je potrdila Kongregacija (prim. pismi z dne 27. oktobra 1994 in z dne 29. novembra 2000).

Končno so bile Konstitucije v skladu z odločitvijo generalnega kapitlja leta 2000, ki jo je potrdil in natančneje opredelil generalni kapitelj leta 2006, ponovno dopolnjene in usklajene z novejšim cerkvenim naukom ter obogatene tudi v luči vsega tistega, kar je dlje časa zrelo v našem redu, še posebno na 6. in 7. Plenarnem svetu reda; nekateri predpisi pa so bili prenešeni v Ordinacije generalnih kapitljev.

Besedilo Konstitucij je bilo torej skrbno pregledano in naknadno potrjeno na generalnem kapitlju leta 2012. Konstitucije, ki jih je potrdila Kongregacija za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja z dekretom dne 4. oktobra 2013 (Prot. št. C. 37 – 1/2013), je 8. decembra 2013 z dekretom razglasil generalni minister (Prot. št. 00935/13).

Zato je treba to besedilo Konstitucij, ki je izvirno v italijanskem jeziku in ga je dokončno potrdil Sveti sedež, imeti za avtentično in mu morajo slediti vsi prevodi v druge jezike.

Besedilo je naslednje.

Rim, 18. maj 2014

Na praznik svetega Feliksa Kantališkega

V IMENU
NAŠEGA GOSPODA JEZUSA KRISTUSA

SE ZAČENJAJO

KONSTITUCIJE

MANJŠIH BRATOV KAPUCINOV

I. POGLAVJE

ŽIVLJENJE MANJŠIH BRATOV
KAPUCINOV

PRVI ČLEN

Naše življenje po evangeliju

1

1. Sveti evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa je v vseh časih izvir vsega življenja Cerkve in oznanilo odrešenja za ves svet.
2. Cerkev namreč s pomočjo evangelija, pod vodstvom Svetega Duha, spoznava Kristusa in z vero sprejema njegova dela in besede, ki so za tiste, ki verujejo, duh in življenje.
3. Sv. Frančišek, ustanovitelj našega bratstva, je od začetka svojega spreobrnjenja sprejel evangelij, ki mu je pomenil smisel življenja in delovanja. Zato je na začetku in na koncu Vodila izrecno naročil izpolnjevanje evangelija, v Oporoki pa je potrdil, da mu je bilo razodeto, da mora živeti po načinu svetega evangelija.

4. Ker smo njegovi sinovi, si pod vodstvom Svetega Duha prizadevajmo vedno bolj napredovati v razumevanju evangelija.
5. V vseh življenjskih okoliščinah se ravnajmo po evangeliju kot najvišjem zakonu. Vneto prebirajmo in premišljujmo besede, ki odrešujejo, in jih, kot blažena Devica Marija, nosimo v srcu. Tako se bo naše življenje vedno bolj oblikovalo po evangeliju in se bomo v vsem zraščali s Kristusom.

2

1. Sv. Frančišek, resnični Kristusov učenec in odličan zgled krščanskega življenja, je učil svoje brate veselo hoditi po stopinjah ubogega, ponižnega in križanega Kristusa, da bi jih On, v Svetem Duhu, vodil k Očetu.
2. Vneti s Kristusovo ljubeznijo premišljujmo njegovo izničenje v učlovečenju in križu, da bi mu postajali vedno bolj podobni. Ko v bratskem veselju obhajamo evharistijo, smo deležni velikonočnih skrivnosti, da bi v pričakovanju njegovega prihoda vnaprej okušali slavo njegovega vstajenja.
3. Z velikodušnim in zvestim srcem spolnjujmo evangeljske svete, zlasti tiste, ki smo jih obljubili: ljubečo pokorščino, uboštvo, ki je za nas posebna pot zveličanja, in Bogu posvečeno čistost.

3

1. Gospod je naklonil bratu Frančišku, da je začel delati pokoro, ko ga je pripeljal med gobavce. Z

KONSTITUCIJE

njimi je bil usmiljen, in potem, ko je slišal glas Križanega pri Svetem Damijanu, je začel evangeljsko življenje, hodeč po Kristusovih stopinjah, v goreči želji, da bi se mu v vsem priličil. Tako je resnična Kristusova ljubezen preoblikovala ljubečega v podobo ljubljenega.

2. Da bi si privzeli podobo resničnih Kristusovih učencev, ki se je tako čudovito razodela v sv. Frančišku, si prizadevajmo, da bi ga posnemali, ali bolje, da bi v njem hodili za Kristusom. Zaradi tega z življenjem in z deli modro ohranjajmo duhovno dediščino našega ustanovitelja in jo posredujmo ljudem vseh časov.

4

1. Gospod je Frančišku potem, ko mu je dal brate, razodel, da mora živeti po vzoru svetega evangelija. Tako se je začelo bratstvo manjših, da bi z občestvenim življenjem pričali za Božje kraljestvo ter z zgledom in besedo pridigali pokoro in mir.
2. Bratstvo in majhnost sta izvirna vidika karizme, ki nam jo je podaril Duh; ta dva vidika zaznamujeta tudi kontemplativno in apostolsko razsežnost našega poklica. Z učljivo odprtostjo istemu Duhu si prizadevajmo v polnosti živeti ta evangeljski ideal.

5

1. Naš posebni način življenja manjših bratov kapucinov se navdihuje pri zdravem izročilu naših

- prvih bratov, ki jih je spodbujala zavzetost za zvestobo evangeljskim navdihom sv. Frančiška.
2. Zato je potrebno poznati naravo in namen življenja našega bratstva, da bi mogli biti zvesti evangeliju in našemu pristnemu izročilu z vračanjem k izvirnemu navdihu, se pravi k življenju in Vodilu našega očeta sv. Frančiška, po poti spreobračanja srca, da bi se tako naš red nenehno prenavljal.
 3. V ta namen si prizadevajmo dajati prednost molitvenemu življenju, posebno kontemplaciji. Živeč kot tujci in popotniki na tem svetu, udeležajmo radikalno uboštvo, tako osebno kot skupnostno, ki ga poživlja duh majhnosti; bodimo zgled strogega življenja in vesele spokornosti v ljubezni do Gospodovega križa.
 4. Povezani v Kristusu kot ena sama družina gojimo medsebojne odnose bratske spontanosti; radi se zadržujemo med revnimi, slabotnimi in bolnimi ter tako delimo z njimi njihovo življenje; ohranjajmo našo posebno bližino z ljudmi.
 5. Gojimo apostolsko razsežnost našega življenja z oznanjevanjem evangelija in na različne druge načine, ki so skladni z našo karizmo; pri tem pa vedno ohranjajmo duha majhnosti in služenja.

6

1. Ustvarjalna zvestoba karizmi manjših bratov kapucinov od nas zahteva, da varujemo in ljubeče razvijamo duhovno dediščino našega bratstva.

KONSTITUCIJE

2. V ta namen pogosto prebirajmo življenjepise in spise sv. Frančiška, kakor tudi druge knjige, ki razodevajo njegovega duha. Skrbno spoznavajmo frančiškove vire in kapucinsko izročilo, še posebej tisto, kar se nanaša na naše brate, ki so se odlikovali v svetosti življenja, apostolskem delovanju in nauku.
3. V luči znamenj časa vneto odkrivajmo primerne načine, ki naj jih potrdijo legitimni predstojniki, da bi v različnih okoljih in kulturah zvesto udejanjali naš način evangeljskega življenja in našega apostolskega pričevanja.

7

1. Vodilo sv. Frančiška, ki izvira iz evangelija, nas priganja, da živimo evangeljsko življenje.
2. Vztrajno si prizadevajmo za to, da bomo Vodilo duhovno dojeli ter ga, kakor nas spodbuja naš ustanovitelj v Oporoki, s sveto dejavnostjo – v skladu z duhom in evangeljskimi nameni prvih kapucinov ter živega izročila reda –, sledeč zgledom naših svetnikov, preprosto in čisto spolnjevali.
3. Ministrom in gvardijanom naj bo pri srcu, da bodo skupaj z bratstvi pospeševali poznavanje, ljubezen in izpolnjevanje Vodila.
4. Da bi mogli Vodilo in namene našega očeta in zakonodajalca po vsem svetu zvesto spolnjevati, naj ministri poskrbijo, da bi v skladu z različnostjo področij, kultur ter zahtev časov in

krajev skrbno iskali najprimernejše in raznovrstne načine življenja in apostolata bratov.

5. Avtentični raznovrstni načini so tisti, ki vedno ohranjajo edinost pristnega duha in so utemeljeni v bratskem občestvu ter v pokorščini predstojnikom. Tako se spodbuja evangeljska svoboda delovanja, predvsem v tem, kar zadeva prenovo našega življenja, da duh ne bi zamrl.

8

1. Serafski oče je narekoval Oporoko, ko je malo pred smrtjo, okrašen s svetimi ranami in poln Svetega Duha, še bolj goreče želel naše odrešenje.
2. V njej nas spominja in nam ponovno predlaga svojo evangeljsko izkušnjo, izraža svojo poslednjo voljo ter nam izroča dragoceno dediščino svojega duha.
3. Oporoka nam je bila podarjena, da bi v skladu z razlago Cerkve, dan za dnem vedno bolje izpolnjevali Vodilo, ki smo ga obljubili.
4. Zato, v skladu z izročilom našega reda, sprejemamo Oporoko kot prvo duhovno razlago Vodila in odličen navdih za naše življenje.

9

1. Konstitucije nam v spremenjenih življenjskih okoliščinah pomagajo bolje izpolnjevati Vodilo ter ohranjati in uresničevati identiteto.
2. V njih najdemo zanesljivo sredstvo duhovne prenove v Kristusu in pomembno pomoč za vedno

KONSTITUCIJE

odličnejšo posvetitev življenja, ki ga je vsak brat popolnoma daroval Bogu.

3. Zaradi redovnih zaobljub smo se dolžni držati teh Konstitucij, ne kot služabniki, temveč kot sinovi, ki si goreče prizadevajo ljubiti Boga nad vse, razpoložljivo poslušati glas Svetega Duha, ki nas poučuje, in delati za Božjo slavo ter za odrešenje bližnjih.
4. Z ljubeznijo se posvečajmo osebnemu in skupnemu študiju Vodila, Oporoke in Konstitucij, da bi se navzeli njihovega duha.
5. Poskrbimo, da bomo poznali in izpolnjevali tudi vse druge predpise našega posebnega prava.

DRUGI ČLEN

Naše življenje v Cerkvi

10

1. Cerkev, vesoljni zakrament odrešenja, ki je znamenje in orodje notranje povezanosti z Bogom ter edinosti vsega človeškega rodu, se predstavlja kot potujoče Božje ljudstvo v svetu. To ljudstvo, ki ga je povezal Kristus v občestvo življenja, ljubezni in resnice, bogatí Sveti Duh z mnogovrstnimi darovi in karizmami, ki koristijo prenovi in nadaljnji rasti Cerkve same in za vzpostavljanje Božjega kraljestva.
2. V tolikšni raznolikosti karizem je posvečeno življenje odličen dar, ki ga je Cerkev prejela od

svojega Gospoda; to življenje, ki je globoko zakoreninjeno v Kristusovih zgledih in naukih, izraža notranjo naravo krščanske poklicanosti in spada k življenju Cerkve, njeni svetosti in njenemu poslanstvu.

3. Med duhovne družine, ki jih je obudil Sveti Duh, je Cerkev sprejela frančiškovo bratstvo. S svojo hierarhično oblastjo je potrdila način življenja, ki ga je predstavil sv. Frančišek, in ga z materinsko skrbjo še naprej varuje, da bi na njenem obličju še jasneje odsevala podoba ubogega in ponižnega Kristusa, ki se ves posveča služenju ljudem, posebno revnim.
4. Tudi Red manjših bratov kapucinov je Cerkev potrdila z bulo Religionis zelus, ki jo je 3. julija 1528 izdal papež Klemen VII.
5. Močno torej ljubimo sveto mater Cerkev. Premišljajmo njeno skrivnost, posvečajmo se študiju njenega nauka in ga zvesto sprejemajmo ter vneto sodelujmo pri življenju in poslanstvu Cerkve.
6. Ko izpovedujemo vero v eno, sveto, katoliško in apostolsko Cerkev, ki diha s svojim vzhodnim in zahodnim pljučnim krilom, kar se izraža tudi v našem redu, si z vsemi svojimi močmi prizadevajmo za rast Kristusovega telesa in razodevanje njegove edinosti.

11

1. Po zgledu sv. Frančiška, ki je bil katoliški in povsem apostolski človek, izkazujmo zvesto

pokorščino Kristusovemu Duhu, ki živi in deluje v Cerkvi.

2. Izkazujemo pokorščino in spoštovanje papežu, ki so mu redovniki, tudi v moči zaobljube pokorščine, podložni kot najvišjemu predstojniku, in zboru škofov, ki je skupaj z njim vidno znamenje edinosti in apostolskosti Cerkve.
3. Kjerkoli smo, z našo bratsko in preroško navzočnostjo delajmo v prid krajevne Cerkve. V moči karizme in pod vodstvom krajevnega škofa sodelujemo pri njeni rasti in napredku z apostolskim služenjem Božjemu ljudstvu in vsej človeški skupnosti.
4. Duhovnikom in vsem, ki nam delijo duha in življenje, izkazujemo dolžno čast tako, da z njimi dejavno sodelujemo.

12

1. Velikodušno ljubimo generalnega ministra in mu bodimo pokorni, saj je postavljen za služenje in v korist celotnemu bratstvu kot naslednik svetega ustanovitelja in kot živa vez, ki nas povezuje s cerkveno oblastjo in med seboj.
2. Ljubezen ter dejavno in odgovorno pokorščino izkazujemo tudi drugim ministrom bratstva, ki nam jih je Gospod dal za pastirje in so vredni zaupanja bratov, da bi bili tako še tesneje in z večjo gotovostjo pridruženi služenju Cerkve v duhu vere in v Kristusovi ljubezni.

13

1. Sv. Frančišek, vžgan z ognjem Svetega Duha, je iz češčenja Očeta, ki je najvišje dobro, črpal čut za vesoljno bratstvo; tako je mogel v vsaki stvari videti podobo Kristusa prvorojenca in odrešenika.
2. Kot sinovi tega Očeta se brez vsakršnega razlikovanja čutimo bratje vsem ljudem. Vse ustvarjeno sprejemajmo v bratskem duhu in Bogu, ki je vir vsega dobrega, nenehno prepevajmo hvalnico stvarstva.
3. Po Svetem Duhu združeni v isti poklicanosti, z molitvijo in skupno dejavnostjo pospešujmo čut bratstva v redu, predvsem v provincijskih in krajevnih skupnostih. Enako sprejemajmo brate in sestre redovnike, redovnice in laike, ki so z nami ena sama Frančiškova družina.
4. Bratsko življenje je sad in znamenje preobražujoče moči evangelija in prihoda Božjega kraljestva; kakor evangeljski kvas vabi k širjenju pristnih bratskih odnosov med ljudmi in narodi, da bi svet, pod Stvarnikovim pogledom, živel kot ena sama družina.

14

1. Božji Sin, ki je privzel položaj hlapca, ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal življenje za rešenje vseh. Njegovo izničenje se ovekoveča v zakramentu evharistije, kjer se on sam vsak dan poniža, ko prihaja k nam v ponižni podobi.

2. Osupel in globoko ganjen zaradi Božje ponižnosti in sočutja je sv. Frančišek zavestno postal manjši med malimi. V posnemanju njegovega zgleda in v živi želji, da bi se upodobili po Kristusu, si tudi mi prizadevajmo biti zares manjši, ne da bi si kadarkoli želeli postati večji. Spodbujeni v tem duhu se velikodušno posvetimo služenju vsem, posebno tistim, ki trpijo zaradi pomanjkanja in stisk in celo tistim, ki nas preganjajo.
3. Zato radi živimo naše bratsko življenje med revnimi in z veliko ljubeznijo delimo z njimi njihove stiske in njihove skromne življenjske razmere.
4. Medtem ko jim pomagamo v njihovih gmotnih in duhovnih potrebah, si prizadevajmo z življenjem, dejavnostjo in besedo za njihovo človeško in krščansko napredovanje.
5. S takšno dejavnostjo bomo izražali duha našega bratskega življenja v majhnosti in postajali kvas pravičnosti, povezanosti in miru.

15

1. Da bi rodovitno udejanjali našo poklicanost v Cerkvi in svetu, si prizadevajmo zvesto živeti apostolsko življenje, ki tesno spaja kontemplacijo in delo v posnemanju Jezusa, ki je nenehno živel v molitvi in izvrševanju dela odrešenja.
2. Apostoli, ki so bili deležni tega Učiteljevega življenja in jih je Gospod poslal po vsem svetu, so vztrajali v molitvi in v službi Besede.

3. Sv. Frančišek je v nameri, da bi posnemal Gospoda in apostole, izbral način življenja, ki je v sebi tesno združeval molitev in širjenje oznani- la odrešenja v modrem izmenjavanju časa za kontemplacijo in apostolsko delovanje.
4. Tudi kapucinsko izročilo, ki vse od začetka predlaga posnemanje zdaj Marte zdaj Marije, nas uči harmonično usklajevati kontemplacijo in delo. S tem nas sili k posnemanju Kristusa tako v njegovi kontemplaciji na gori kot v njegovem oznanjevanju Božjega kraljestva.
5. Vztrajajmo torej v slavljenju Boga in v premiš- ljevanju njegove Besede, da bi si vedno goreče želeli, da bi ljudje, tudi zaradi našega delovanja, z veseljem zahrepeneli po ljubezni do Boga.
6. Tako bo vse naše molitveno življenje prežemal apostolski duh, vse naše apostolsko delovanje pa bo preoblikoval duh molitve.

II. POGlavJE

POKLICANOST V NAŠE ŽIVLJENJE
IN FORMACIJA BRATOV

PRVI ČLEN

Poklicanost v naše življenje

16

1. Bog v svoji dobroti kliče vse kristjane v Cerkvi k popolnosti ljubezni v različnih življenjskih stannovih, da bi z osebno svetostjo pospeševali zveličanje sveta.
2. Na ta klic, ki je ukoreninjen v krstu, mora vsakdo odgovoriti z ljubeznijo in v največji svobodi, da bi se dostojanstvo človeške osebe skladalo z Božjo voljo.
3. Vsi mi se s hvaležnim srcem veselimo posebne milosti redovnega poklica, ki nam ga je naklonil Bog. Oče nas je namreč poklical, da bi se mu podarili tako, da ne bi ničesar, kar je našega, pridržali sebi. Tako bi hodili po stopinjah njegovega ljubega Sina in se v moči Svetega Duha spremijali v njegovo podobo.

4. V skladu z našim poklicem manjših bratov kapucinov hodimo za ubogim in ponižnim Kristusom ter povsod širimo njegovo oznanilo ljudem, posebno revnim, ter javno in družbeno pričujmo za Božje kraljestvo.
5. Tako se – v bratstvu romarjev, spokornikov v srcu in v dejanjih, služabnikov vseh ljudi v duhu majhnosti in veselja – posvečamo odrešitjskemu poslanstvu Cerkve.

17

1. Skrb za poklice se poraja zlasti iz zavesti, da mi sami živimo in drugim predlagamo način življenja, bogatega v človeških in evangeljskih vrednotah. To življenje, ki je pristno služenje Bogu in ljudem, spodbuja tudi razvoj osebnosti.
2. Če hočemo biti drugim zgled takšnega načina življenja, pa se moramo sami nenehno prenavljati.
3. Dejavno sodelujmo pri pospeševanju novih poklicev; k temu naj nas nagiba želja, da bi, v duhu svoje karizme, uresničili Božji načrt. Zato vsi, predvsem pa ministri in posamezna bratstva, skrbno razločujmo in podpirajmo pristne poklice, zlasti z zglednim življenjem, molitvijo, besedo in tudi z izrecnim predlogom poklica.
4. Skrbno pospešujmo različne oblike pastoralnega dela za poklice, predvsem v okoljih, ki so bližja duhu našega reda; pri tem upoštevajmo, da bomo imeli lepše uspehe, če bodo nekateri bratje izrecno odgovorni za pospeševanje in

KONSTITUCIJE

usmerjanje duhovnih poklicev. Vsi bratje pa naj jim, v znamenju rodovitnosti frančiškovega življenja, ponudijo svoje sodelovanje.

5. Tako sodelujemo z Bogom, ki kliče in izbira, kogar hoče, ter prispevamo za dobro Cerkve.

DRUGI ČLEN

Sprejemanje v naše življenje

18

1. Sv. Frančišek, ki je predvideval, da se bo njegovo bratstvo zelo pomnožilo, se je v skrbi za čistost našega življenja hkrati bal številnih nepripravnih bratov.
2. Ker mora bratstvo dan za dnem, bolj kot številčno, rasti v krepostih, v popolnosti ljubezni in v evangeljskem duhu, je potrebno tiste, ki hočejo sprejeti naš način življenja, natančno izprašati in skrbno spremljati v razpoznavanju poklicanosti.
3. Provincialni ministri naj se skrbno pozanimajo, ali imajo tisti, ki prosijo, da bi bili sprejeti v naš način življenja, vse lastnosti, ki jih za veljaven in dopusten sprejem predpisujeta splošno in naše posebno pravo. Predvsem je treba upoštevati naslednje:
 - a) kandidati morajo biti po svoji naravi sposobni živeti naše evangeljsko življenje v bratskem občestvu;

- b) preverijo naj, ali so fizično in psihično zdravi, da bodo kos našemu načinu življenja;
- c) kandidati morajo s svojim življenjem pokazati, da trdno verujejo, kar veruje in ima za gotovo sveta mati Cerkev, ter da čutijo katoliško;
- d) jasno mora biti, da so na dobrem glasu, predvsem pri tistih ljudeh, ki jih bolje poznajo;
- e) imajo naj potrebno človeško zrelost, še posebno čustveno, sposobnost medsebojnih odnosov ter velikodušno voljo. Potrebno se je prepričati, da vstopajo v red z namenom, da bi se dali iskreno na razpolago za služenje Bogu in za zveličanje ljudi v skladu z Vodilom in načinom življenja sv. Frančiška ter našimi Konstitucijami;
- f) imajo naj izobrazbo, kot se zahteva v posameznih deželah, in naj dajejo upanje, da bodo uspešno opravljali svojo službo;
- g) posebno pri odraslih kandidatih in takih, ki so že imeli kakšno izkušnjo redovnega življenja, je potrebno zbrati vse koristne informacije o njihovem prejšnjem življenju;
- h) ko gre za sprejem oseb iz vrst svetnega klera, druge ustanove posvečenega življenja, družbe apostolskega življenja in semenišča ali pa ko gre za ponoven sprejem našega kandidata, je potrebno upoštevati predpise splošnega prava.

19

1. Kristus, naš najmodrejši Učitelj, je odgovoril mladeniču, ki mu je izrazil željo, da bi dosegel

večno zveličanje, naj, če hoče biti popoln, proda svoje premoženje, vse razdeli revnim in hodi za njim.

2. Kristusov posnemovalec Frančišek tega Učiteljevega nasveta ni le izpolnil v svojem življenju, ampak je tako učil tudi tiste, ki jih je sprejemal, ter to zapisal v Vodilu kot določilo, ki se ga je treba držati.
3. Zato naj provincialni ministri in gvardijani tiste, ki jih je Kristusova notranja ljubezen nagnila, da pridejo v naš red, spomnijo na gornje besede svetega evangelija in jim jih razložijo, da se bodo ob svojem času, pred večnimi zaobljubami, odpovedali svojemu premoženju, po možnosti v prid revnim.
4. Kandidati naj se notranje pripravljajo na prihodnjo odpoved premoženju in naj bodo razploščljivi za služenje bližnjim, posebno revnim.
5. Bratje pa naj se v skladu z Vodilom izogibajo kakršnegakoli vmešavanja v te zadeve.
6. Kandidati naj bodo poleg tega pripravljeni dati na razpolago celotnemu bratstvu sposobnosti svojega razuma in volje, kakor tudi narave in milostne darove za izvrševanje nalog, ki jim bodo zaupane za služenje Božjemu ljudstvu.

20

1. Sprejemanje v postulat in noviciat ter pripustitev k zaobljubam je, poleg generalnega ministra, v vsaki provinci v pristojnosti provincialnega

ministra, ki pa lahko to svojo pravico poveri provincialnemu vikarju in kustosu.

2. Preden omenjeni ministri kandidate sprejmejo v noviciat, naj se posvetujejo s svojim svetom ali pa s tremi oz. štirimi brati, ki jih je imenoval isti svet; za pripustitev k prvim in k večnim zaobljubam pa potrebujejo soglasje svojega sveta.
3. Če je v posameznih primerih potrebno, naj se posvetujejo s tistimi, ki so za stvari posebej usposobljeni.

21

1. Dejanje ali obred sprejema novincev opravi magister novincev, če provincialni minister ni drugače določil.
2. Provincialni minister v imenu Cerkve in reda sprejema zaobljube kandidatov; vendar lahko za to pooblasti tudi drugega brata reda z večnimi zaobljubami.
3. Za začetek noviciata in za zaobljube se je treba držati bogoslužnih predpisov; obhajajo naj se preprosto in skromno.
4. Redovne zaobljube naj se redno opravijo med evharistično daritvijo. Zanje se uporablja naslednji obrazec, ki ga je Sveti sedež potrdil za prvi Frančiškov red in Regularni tretji red sv. Frančiška: »V hvalo in slavo Presvete Trojice. Jaz, brat N. N., hočem, spodbujen po Božjem navdihu, tesneje slediti evangeliju in stopinjam našega Gospoda Jezusa Kristusa. Vpričo navzočih

bratov v tvoje roke, brat N. N., s trdno vero in voljo obljubljam Bogu Očetu, svetemu in vsemo-
gočnemu, da bom vse življenje (*ali: eno leto, ...
let ...*) živel v pokorščini, uboštvu in čistosti;
obenem se zavežujem, da se bom zvesto držal
življenja in Vodila manjših bratov, ki ga je potr-
dil papež Honorij, kot to določajo Konstitucije
reda manjših bratov kapucinov. Z vsem srcem se
torej izročam temu bratstvu, da bi po delovanju
Svetega Duha, po zgledu Brezmadežne Marije,
na priprošnjo našega očeta Frančiška in vseh
svetnikov ter s pomočjo bratov dosegel popolno
ljubezen v službi Bogu, Cerkvi in ljudem.«

22

1. Narava in namen treh evangeljskih svetov, za katere se obvežemo z zaobljubami, je, da se po zgledu sv. Frančiška zaradi nebeškega kraljestva pridružimo Kristusu s srcem, osvobojenim po milosti, živeč v pokorščini, brez sleherne lastnine in v čistosti.
2. Evangeljski svet pokorščine, ki ga obljubimo v duhu vere in ljubezni zaradi hoje za Kristusom, pokornim do smrti, zavezuje k podrejanju volje zakonitim predstojnikom zaradi Boga »v vsem, kar ne nasprotuje vesti in Vodilu«, kadar zapovedujejo v skladu z našimi Konstitucijami.
3. Evangeljski svet uboštvu v posnemanju Kristusa, ki je postal ubog, čeprav je bil bogat, vključuje, poleg življenja v dejanskem in duhovnem

uboštvu, odvisnost od predstojnikov in omejevanje uporabe ter razpolaganja z dobrinami; pred večnimi zaobljubami pa se je potrebno prostovoljno odpovedati možnosti pridobivanja in posedovanja dobrin, in sicer po možnosti na način, ki je veljaven tudi po civilnem pravu.

4. Evangeljski svet čistosti zaradi nebeškega kraljestva, ki je znamenje prihodnjega sveta in vir večje rodovitnosti v nedeljenem srcu, vključuje dolžnost popolne zdržnosti v celibatu.

TRETJI ČLEN

Formacija na splošno

23

1. Formacija za posvečeno življenje je proces učljivosti pod vodstvom Svetega Duha, ki postopno vodi v sprejemanje čutenja Očetovega Sina Jezusa in v priličenje njegovemu načinu pokornega, ubogega in čistega življenja.
2. Ker torej formacija teži k preobrazbi celotne osebe v Kristusa, se mora razširiti na vse življenje tako glede človeških vrednot kot tudi glede evangeljskega in posvečenega življenja. Zato mora zajemati celotno osebo v vseh posameznih vidikih: tako v njenem ravnanju kot tudi v namenih; obsega človeško, kulturno, duhovno, pastoralno in profesionalno razsežnost in pri tem prizadevno pospešuje skladno povezovanje različnih vidikov.

3. Namen formacije je, da, upoštevajoč različne kraje in čase, oblikuje življenje bratov in bratstev tako, da bo to, v skladu s frančiškovo-kapucinskim duhom, vedno bolj podobno Kristusu.
4. Formacija se v našem redu uresničuje na dveh stopnjah: začetni in trajni. Začetna formacija zajema uvajanje v posvetitev v skladu z našim načinom življenja do večnih zaobljub in pripravo za delo in služenje, ki se lahko začne v času uvajanja. Začetni formaciji sledi trajna formacija, ki se razširi na vse življenje.

24

1. Vsaka formacija je predvsem delovanje Svetega Duha, ki od znotraj poživlja tako vzgojitelje kot gojence.
2. Kakor za Frančiška tako je tudi za nas Cerkev v svoji vesoljni in krajevni razsežnosti življenjsko okolje in bistvena opora sleherne formativne poti, kajti Duh v njej neprestano deluje.
3. Ker Oče malim razodeva skrivnosti nebeškega kraljestva in – kot nas je učil Frančišek – Duh prihaja enako na preproste in uboge, prepoznavamo, da sta za našo formacijo posebno primerna bližina z ljudmi in deleženje pri življenju revnih; ohranimo pripravljenost učiti se tudi od njih.
4. Naše bratstvo, ki je poklicano, da v Cerkvi goji lastno identiteto, ima dolžnost in pravico, da skrbi za formacijo bratov v skladu z našo

karizmo. Formacija je zato prvenstvena naloga reda in vseh njegovih okrožij.

5. Aktivna formacija zahteva sodelovanje gojencev, ki so glavni in odgovorni ustvarjalci svoje rasti.
6. Vsak brat je vse življenje hkrati učenec in vzgojitelj, ker se vedno lahko česa naučimo in druge poučimo. To načelo naj bo program formacije, ki naj postane življenjska praksa.
7. Živeti skupaj kot manjši bratje je osnovna prva frančiškove poklicanosti. Zato mora biti v procesu formacije bratsko življenje vedno in povsod temeljna zahteva.
8. Da bodo lahko posamezna bratstva, posebno vzgojna, izvrševala to primarno nalogo, morajo imeti podporo in spodbudo v prvobitnem bratstvu, ki je provinca, preko katere se vzpostavi naša pripadnost celotnemu redu. Kandidati naj se vzgajajo v zavesti, da je red ena sama družina, za dobro katere smo dolžni prispevati z odgovornim sodelovanjem.
9. Čeprav so vsi bratje vzgojitelji, mora biti nekaterim zaupana večja odgovornost. Generalni minister in njegov svet imata posebno nalogo, da zagotavljata pristno formacijo za vse brate reda. V posameznih okrožjih reda je ta odgovornost na ramenih ministrov in gvardijanov, ki so redni animatorji in koordinatorji formativnega procesa bratov. Poleg tega pa so še usposobljeni vzgojitelji, ki prevzamejo in opravljajo to posebno službo v imenu reda in bratstva.

25

1. Red naj ima na voljo vzgojna sredstva, ki bodo odgovarjala potrebam naše posebne karizme.
2. Ker je potrebno nameniti posebno pozornost kandidatom v obdobju začetne formacije, naj pripravijo posamezna okrožja ali skupine okrožij ustrezne vzgojne strukture.
3. Vzgojni proces zahteva predvsem skupino odgovornih bratov, ki bodo delali po usklajenih načelih za celoten vzgojni proces.
4. Zato naj ministri zavzeto skrbijo za zadostno število ustrezno usposobljenih vzgojiteljev, ki bodo v imenu reda sprejeli in izvrševali svoje specifično poslanstvo. Pri tem naj imajo dolžno podporo vsega bratstva.
5. Vzgojitelji naj se zavedajo, da je zaupana jim naloga izjemno pomembna za življenje reda in Cerkve; velikodušno naj se ji posvetijo in ji dajo prednost pred vsemi drugimi dejavnostmi.
6. Velikega pomena so tajništva za formacijo tako na generalni ravni kot v posameznih okrožjih, pa tudi na ravni konferenc in v območjih sodelovanja. Zavzeto naj torej skrbijo zanje, da bodo učinkovita.
7. Generalno tajništvo za formacijo je prvi organ neposrednega sodelovanja z generalnim ministrom in njegovim svetom v vsem, kar zadeva začetno in trajno formacijo bratov in študijskih središč v redu. S potrebno pomočjo in informacijami naj bo na voljo posameznim okrožjem,

različnim območjem medprovincijskega sodelovanja in konferencam, kar zadeva formacijo.

8. Podobno naj imajo posamezne province ali skupine provinc tajništvo ali svet za formacijo.
9. Da bi v formaciji ohranjali našemu redu lastne značilnosti, naj bodo splošno veljavna načela primerno določena v Ratio formationis ali Projektu formacije.
10. Tudi posamezna okrožja ali skupine okrožij naj imajo, upoštevajoč krajevne okoliščine, svoj vzgojni načrt, v katerem naj bodo izpostavljeni cilj, programi in konkretne poti celotnega vzgojnega procesa bratov.

ČETRTI ČLEN

Uvajanje v naše življenje

26

1. Tisti, ki so sprejeti v red, morajo biti uvedeni in postopoma vpeljeni v evangeljsko frančiškovo življenje. Za razvoj te poti uvajanja naj se kandidatom, pod vodstvom vzgojiteljev, ponudijo potrebne izkušnje in spoznanja.
2. Formacija kandidatov v času uvajanja, ki skladno povezuje človeške in duhovne prvine, naj bo zares temeljita, vsestranska in prilagojena zahtevam krajev in časov.
3. Za dejavno vzgojo je potrebno uporabljati primerna sredstva; kandidati naj se vadijo

predvsem v opravljanju dejavnosti in služnja, s pomočjo katerih bodo postopoma dosegali samoobvladovanje ter psihično in čustveno zrelost.

4. V spoštovanju posameznikovega značaja in milosti kandidate uvajajo v duhovno življenje, ki ga hranijo branje Božje besede, dejavno sodelovanje pri bogoslužju, premišljevanje in osebna molitev; tako jih bo vedno bolj pritegoval Kristus, ki je pot, resnica in življenje.
5. Med uvajanjem naj si bratje pridobijo resno in praktično poznavanje frančiškovo-kapucinskega duha s preučevanjem življenja sv. Frančiška in njegove zamisli glede izpolnjevanja Vodila, s preučevanjem zgodovine in pristnih izročil našega reda, predvsem pa s ponotranjenjem in konkretnim življenjem, v katerega so bili poklicani.
6. Posebno naj gojijo bratsko življenje v skupnosti in z drugimi ljudmi, katerim naj zavzeto priskočijo na pomoč v njihovih potrebah, da se bodo tako učili vsak dan popolneje živeti v dejavnem in solidarnem občestvu s Cerkvijo.
7. Deležni naj bodo torej vzgoje za velikodušno in popolno darovanje svojega življenja in za razvijanje misijonske razpložljivosti v sebi.

27

1. Kandidati za red morajo vse stopnje uvajanja preživeti v bratstvih, ki se trudijo živeti naš način življenja in skrbijo za njihovo formacijo.

2. Izbiro hiš in oblikovanje vzgojnih bratstev naj opravijo pristojni ministri s soglasjem svojega sveta.
3. Noviciatske hiše ustanavlja, predstavlja in ukinja s pisnim dekretom generalni minister s soglasjem svojega sveta. V posebnih primerih in izjemoma lahko ista oblast dovoli, da posamezen novinec opravi noviciat v kaki drugi hiši reda pod vodstvom izkušenega redovnika, ki naj opravlja nalogo magistra novincev.
4. Višji predstojnik lahko dovoli, da skupina novincev določena časovna obdobja biva v drugi hiši reda, ki jo je sam izbral.

28

1. Vsak brat, ki ga Bog podari bratstvu, mu prinaša veselje in je hkrati spodbuda za vse nas, da se prenavljamo v duhu našega poklica.
2. Odgovornost za uvajanje zadeva celotno bratstvo, ker mu kandidati pripadajo.
3. Kljub temu pa provincialni minister, s soglasjem svojega sveta, v načinu in mejah, ki jih mora on sam določiti, izroči vodenje le-teh tistim bratom, ki se odlikujejo v izkušnji duhovnega, bratskega in pastoralnega življenja, v učenosti, modrosti in razločevanju duhov ter v poznavanju duš.
4. Magistri postulantov, novincev in bratov z začasnimi zaobljubami naj bodo prosti vseh obveznosti, ki bi mogle ovirati vodenje kandidatov in skrb zanje.

5. Magistrom naj bodo dodeljeni sodelavci, posebno kar zadeva skrb za duhovno življenje in notranje področje.

29

1. Uvajanje v naš način življenja se odvija v času postulata, noviciata in ponoviciata. Biti mora v skladu s predpisi splošnega in našega posebnega prava.
2. Uvajanje se začne z dnem, ko provincialni minister kandidata sprejme v postulat in traja do večnih zaobljub. Od trenutka sprejema se kandidat postopoma vključuje v bratstvo tako glede formacije kot tudi življenja in dela.

30

1. Postulat je prvo obdobje uvajanja, v katerem se postulant odloča za naše življenje.
2. V tem obdobju spozna naše življenje in opravi nadaljnje, še skrbnejše prepoznavanje svoje poklicnosti. Bratstvo pa s svoje strani bolje spozna postulanta in se prepriča o razvoju njegove človeške, predvsem čustvene zrelosti, kakor tudi o sposobnosti presojanja svojega življenja in znamenj časov v skladu z evangelijem.
3. Postulantu je zato potrebno posebej pomagati poglobljati versko življenje. Zato je formacija postulantov osredotočena predvsem na dopolnjevanje kateheze vere, uvajanje v bogoslužno življenje, v metodo in izkušnjo molitve, v študij

frančiškovstva, v bratsko življenje in prvo izkušnjo pastoralne dejavnosti.

31

1. Noviciat je obdobje intenzivnejšega uvajanja in globlje izkušnje evangeljsko-frančiškovsko-kapucinskega življenja v njegovih temeljnih zahtevah; zahteva svobodno in zrelo odločitev poizkusiti naš način redovnega življenja.
2. Na dan začetka noviciata naj se obhaja obred, med katerim se prosi Boga, da bi dosegli temu obdobju lastne cilje. Dobro je, da ob tej priložnosti novinci prejmejo »obleko preizkušnje«. To dejanje naj se opravi v okviru redovnega bratstva. O začetku noviciata, s katerim se začne življenje v redu, naj se sestavi dokument.
3. Proces uvajanja v noviciatu temelji na vrednotah našega posvečenega življenja, ki jih je treba spoznati in živeti v luči Kristusovega zgleda, evangeljskih navdihov sv. Frančiška in pristnih izročil reda.
4. Ritem noviciata mora ustrezati osnovnim vidikom našega redovnega življenja, zlasti v posebni izkušnji vere, kontemplativne molitve, bratskega življenja, stika z revnimi in dela.
5. Vodstvo novincev je, pod oblastjo ministrov, pridržano samo magistru, ki mora biti brat reda z večnimi zaobljubami.
6. Da bi bil noviciat veljaven, ga je treba preživeti vseh dvanajst mesecev v isti noviciatski

skupnosti. Začetek in obliko noviciata določi minister s soglasjem svojega sveta.

7. Če je odsotnost iz noviciatske hiše, bodisi pretrgana ali nepretrgana, daljša od treh mesecev, je noviciat neveljaven. Odsotnost, ki je daljša od petnajst dni, je treba nadomestiti. V drugih stvareh je treba skrbno upoštevati predpise splošnega prava glede noviciata.

32

1. Ponoviciat, ki se začne z začasnimi in konča z večnimi zaobljubami, je tretja stopnja uvajanja. V tem obdobju bratje napredujejo do večje zrelosti in se pripravljajo na dokončno izbiro evangeljskega življenja v našem redu.
2. Vzgojna pot v ponoviciatu mora biti ista za vse brate zaradi svojega bistvenega namena: redovne posvetitve in večnih zaobljub. Ker v naši poklicanosti zavzema prvo mesto evangeljsko bratško življenje, mora imeti le-to tudi v tem obdobju prednost.
3. Bratje naj bodo uvedeni v živ odnos s Kristusom, da bi mu postajali vedno bolj podobni in bi se z njim poistovetili. Po svoji nadarjenosti in milosti naj bodo uvedeni v poglobljen študij Svetega pisma, duhovne teologije, bogoslužja, zgodovine in duhovnosti reda. Postopoma naj opravljajo različne oblike apostolata in dela, tudi hišna opravila. Proces uvajanja naj napreduje ob upoštevanju življenja in postopnega zorenja posameznika.

PETI ČLEN

Zaobljube za naše življenje

33

1. Pogosto premišljujemo, kako velika je milost redovnih zaobljub. Po njih se v hvalo in slavo Svete Trojice na nov in poseben način oklenemo življenja, ki nas spodbuja k popolnosti ljubezni; neomajno predani služenju Bogu ga častimo v duhu in resnici.
2. Z redovniško posvetitvijo nas Sveti Duh po posebni zavezi združuje s Kristusom in stori, da smo deležni resničnosti Kristusove skrivnosti, neločljivo povezani z njegovo nevesto Cerkvijo, ter nas umesti v življenjski stan, ki vnaprej naznanja prihodnje vstajenje in slavo nebeškega kraljestva.
3. Da bi s to posvetitvijo prejeli še obilnejše sado-ve krstne milosti, se zavežemo, da bomo spolnjevali evangeljske svete v skladu z Vodilom in Konstitucijami.
4. Tako se skušamo rešiti ovir, ki bi nas mogle odvracati od popolne ljubezni, od duhovne svobode in popolnosti božjega češčenja.
5. Končno pa, ker smo z zaobljubami deležni posebnega Božjega daru v življenju Cerkve, s svojim pričevanjem sodelujemo pri njenem odrešenjskem poslanstvu.
6. Zato spodbujamo brate, da se nadvse skrbno pripravljajo na svoje zaobljube z vnetim zakramentalnim, zlasti evharističnim življenjem,

z gorečo molitvijo in z duhovnimi vajami. Vse to naj še intenzivneje in na poseben način opravlja pred večnimi zaobljubami.

34

1. Po končanem noviciatu in ko je bila preverjena primernost novinca, naj le-ta naredi začasne zaobljube za obdobje, ki ga v dogovoru z njim določi minister, ter naj jih prostovoljno obnavlja do večnih zaobljub. Če ostaja dvom o primernosti novinca, lahko minister čas preizkušnje podaljša, vendar ne več kot za šest mesecev. Če se potem novinec še vedno ne bo zdel primeren, naj ga odpustijo.
2. Čas začasnih zaobljub ne sme biti krajši od treh in ne daljši od šestih let. Če se zdi primerno, se lahko še podaljša, vendar naj čas, ko je brat vezan z začasnimi zaobljubami, skupno ne presega devetih let.
3. Če se brat zdi primeren in sam za to prosi, naj naredi večne zaobljube ob času, ki ga določi minister, potem ko je slišal tega brata. To naj se zgodi šele po preteku treh let od začasnih zaobljub in nikoli pred dopolnjenim enaindvajsetim letom prosilca. Z večnimi zaobljubami je brat dokončno vključen v bratstvo reda z vsemi pravicami in dolžnostmi v skladu s predpisi Konstitucij.
4. Po preteku časa zaobljub lahko brat zapusti red. Iz upravičenih razlogov mu lahko pristojni

minister, potem ko je slišal svoj svet, odreče obnovitev začasnih zaobljub ali pa ga ne pripusti k večnim zaobljubam.

5. Držati se je potrebno vseh predpisov splošnega prava glede zaobljub, predvsem glede razpolaganja z dobrinami pred začasnimi in večnimi zaobljubami.

35

1. Med obhajanjem prvih zaobljub novinci prejmejo našo redovno obleko, četudi so že prejeli »obleko preizkušnje«.
2. V skladu z Vodilom in običajem reda je naša obleka habit kostanjeve barve s kapuco, cingul in sandali ali pa, zaradi upravičenega razloga, čevlji. Glede navade nošenja brade velja načelo pluralnosti.
3. Spominjajoč se, da je sv. Frančišek oblekel spokorni habit v obliki križa, tudi mi nosimo habit kot klic k spreobrnjenju, znamenje posvetitve Bogu in naše pripadnosti redu. S tem izražamo tudi naš stan manjših bratov, ko naj tudi obleka, ki jo nosimo, pričuje za uboštvo.
4. Oblečeni v blagega in ponižnega Kristusa moramo biti manjši, a ne le navidez, ampak v resnici: v srcu, besedah in dejanjih, kajti znamenja ponižnosti, ki jih kažemo na zunaj, malo koristijo za zveličanje duš, če nas samih ne vodi duh ponižnosti.
5. Zato si hočemo, po zgledu sv. Frančiška, na vso moč prizadevati, da postanemo dobri ne le

navidez; hočemo biti dosledni v besedah in dejanjih. V skladu z opominom Vodila se imejmo za »manjše in vsem podrejene«, drugim pa izkazujemo spoštovanje in čast.

36

1. Provincialni minister in po posebnem pooblastilu tudi drugi, o katerih je govor v št. 20, imajo oblast odpustiti postulanta ali novinca, če sodijo, da ni primeren za naše življenje.
2. Zaradi resnega razloga, ki ne dopušča odlašanja, ima isto oblast tako magister novincev kot postulantov, vendar le s soglasjem sveta bratstva. O tem je potrebno takoj obvestiti pristojnega ministra.
3. Generalni minister lahko, s soglasjem svojega sveta, bratu z začasnimi zaobljubami, ki ga za to prosi iz tehtnih razlogov, dovoli izstop iz reda. To po samem pravu pomeni spregled od zaobljub in vseh obveznosti, ki izhajajo iz zaobljub.
4. Pri prestopu v drugo ustanovo posvečenega življenja ali v družbo apostolskega življenja, izstopu iz reda in odpustitvi brata po začasnih ali večnih zaobljubah se je treba držati predpisov splošnega cerkvenega prava.

ŠESTI ČLEN

Formacija za delo in služenje

37

1. Poklicani v evangeljsko življenje v skupni redovni posvetitvi smo vsi, v posnemanju sv. Frančiška in sledeč kapucinskemu izročilu, z življenjskim pričevanjem v vseh nalogah, ki jih opravljamo v pokorščini in bratskem občestvu, dolžni izražati apostolskost našega poklica.
2. Zato si, zavedajoč se opomina sv. Frančiška v Oporoki: »Tisti, ki ne znajo delati, naj se naučijo, « prizadevajmo, da bomo primerno pripravljene za sleherno služenje, ki se od nas zahteva.
3. Brez ustrezne in primerne formacije je namreč težko dobro opravljati določeno dejavnost.
4. Naloga reda je, da pomaga vsakemu bratu razviti njemu lastno milost dela. Ko namreč bratje opravljajo svoje delo, se med seboj podpirajo v poklicu in pospešujejo skladnost bratskega življenja.
5. Formacija za delo in služenje naj bo načrtovana tako, da bodo bratje, glede na svoje darove in poklicanost, primerno usposobljeni za naloge in službe, ki jih bodo morali opravljati. Zato naj se nekateri priučijo poklica in praktičnih dejavnosti, drugi pa naj se posvetijo pastoralnemu in znanstvenemu, zlasti teološkemu študiju.
6. Predvsem naj bo poskrbljeno, da se bo priprava za delo in apostolat odvijala v resničnem duhu

služenja, skladno z redovno posvetitvijo in da bo usklajena s potjo uvajanja, zagotavljajoč prvenstvo bratskega življenja.

38

1. Vsi bratje, ki služijo Gospodu v majhnosti, naj se spominjajo, da si morajo nadvse prizadevati, da bodo imeli Gospodovega duha in njegovo sveto dejavnost.
2. Zato naj si, medtem ko se učijo rokodelskih veščin ali pridobivajo dobro izobrazbo, prizadevajo, da bodo postali sveti in hkrati strokovni v posebni milosti dela.
3. V skladu s svojimi umskimi sposobnostmi naj se na apostolsko življenje pripravljajo v duhu samozatajevanja in reda. Tako bodo s formacijo svoje osebnosti in razvojem lastne kulture prispevali k skupnemu dobremu reda, Cerkve in družbe.
4. Študij, ki ga razsvetljuje in poživlja Kristusova ljubezen, naj bo v vsakem pogledu prilagojen duhu našega življenja.
5. Bratje naj pri svojem študiju tako oblikujejo srce in razum, da bodo v skladu z namero sv. Frančiška vedno bolj napredovali v poklicu; kajti formacija za raznovrstno delo neločljivo spada k našemu redovnemu življenju.

39

1. V našem apostolskem redu naj pastoralna vne- ma prežema vso formacijo, da bi mogli bratje,

vsakdo po svojih sposobnostih, z dejanjem in besedo kot učenci in preroki našega Gospoda Jezusa Kristusa oznanjati Božje kraljestvo, ozi-
raje se pri tem na pastoralne potrebe dežel ter misijonarsko in ekumensko nalogo Cerkve.

2. Formacija v filozofskih in teoloških predmetih, podajana zlasti v duhu frančiškovega izročila, naj bo skladno usmerjena v postopno odpiranje razuma za Kristusovo skrivnost.
3. Ta formacija naj se izvaja v provincijskih in medprovincijskih študijskih središčih. Kadar zaradi razmer na nekem področju ali v posamezni provinci ali zaradi drugih posebnih zahtev to ni mogoče, naj bratje obiskujejo druga študijska središča. Ko pa je mogoče, naj se prednostno sodeluje s frančiškovskimi inštituti; vedno naj bo zagotovljena primerna frančiškovo-kapucinska formacija.
4. Bratje, ki so poklicani v sveti red, se morajo izobraževati v skladu s cerkvenimi predpisi, upoštevajoč značaj našega bratstva. Za prejem svetih redov je potrebno soglasje provincialnega ministra in njegovega sveta.

40

1. Vzgojitelji naj se zavedajo, da so bratje, katere vzgajajo, poglavitni ustvarjalci formacije; zato so, v zaupnem sodelovanju z vzgojitelji, zanje oni sami prvi odgovorni.
2. Bratje, ki so odgovorni za poučevanje, naj pričujejo predvsem z zglednim življenjem ter naj gojijo

KONSTITUCIJE

med seboj in z učenci globoko občestvo misli in delovanja. V poučevanju in pogovorih z učenci naj uporabljajo aktivno metodo, ki bratom v formaciji omogoča, da si pridobijo živo in celovito kulturo.

3. Vestno in v skladu s cerkvenim učiteljstvom naj pripravljajo in podajajo predavanja; pozorno naj spremljajo razvoj svojega področja in naj temu prilagajajo svoja predavanja.
4. Poleg tega je priporočljivo, da usmerjajo svoje moči v znanstveno raziskovanje, pisanje in objavlanje znanstvenih del, zlasti na področju s frančiškovo tematiko. Pri tem so lahko njim in drugim bratom v pomoč frančiškovski inštituti, ki jih ima red.

SEDMI ČLEN

Trajna formacija

41

1. Spominjajoč se sv. Frančiška in njegove spodbude: »Bratje, začnimo služiti Gospodu Bogu, kajti doslej smo storili malo ali nič, « se moramo vsi zavedati potrebnosti trajne formacije.
2. Trajna formacija je proces osebne in skupne preнове ter doslednega posodabljanja struktur in dejavnosti, da bi zmogli v konkretnih vsakdanjih razmerah vedno živeti naš poklic v skladu z evangelijem.

3. Trajna formacija organsko obsega celotno osebo. Vendar ima dvojno razsežnost: duhovno spreobračanje po poti nenehnega vračanja k izvirom krščanskega življenja in k prvotnemu duhu reda, kar pa se mora udeleževati v času in kulturam prilagojenih oblikah; ter kulturna in profesionalna prenova s pomočjo tako rekoč tehničnega prilagajanja časovnim razmeram. Vse to pospešuje večjo ustvarjalno zvestobo našemu poklicu.

42

1. Trajna formacija je namenjena vsem bratom, saj to ni nič drugega kakor nenehna rast našega poklica. Nedvomno in predvsem je torej dolžnost in pravica posameznih bratov, da se posvečajo skrbi za lastno trajno formacijo.
2. Vsi ministri in gvardijani naj imajo pospeševanje trajne formacije zaupanih jim bratov za redno prvenstveno dolžnost svojega pastoralnega služenja.
3. Na poseben način naj sami ministri in drugi vzgojitelji skrbijo, da bo v tistih, ki jih sprejemajo v red, raslo prepričanje, da se morajo vse življenje posvečati lastni formaciji, kajti noben brat se po končani začetni formaciji ne more imeti za popolnoma pripravljenega za vse življenje.

43

1. Red naj ima vzgojna sredstva, ki so skladna z našo karizmo, in naj jih da na razpolago vsem bratom.

KONSTITUCIJE

2. V posameznih provincah naj se izdajo posebne določbe za trajno formacijo, oziraje se na različnost krajev, na položaj ljudi in na čase.
3. Program naj bo organski, dinamičen in celosten: zajema naj vse redovniško življenje v luči evangelija in duha bratstva.
4. Vsakdanje bratsko življenje zelo spodbuja trajno formacijo. Dejansko je prva šola formacije vsakdanja izkušnja redovnega življenja s svojim običajnim ritmom molitve, premišljevanja, bratskega življenja in dela.
5. Poleg tega so priporočljiva tudi izredna sredstva, kot so nove in prenovljene pobude trajne formacije ob sodelovanju in s pomočjo krajevnih in provincijskega bratstva, ki obstajajo na področju posameznih provinc, regij ali konferenc višjih predstojnikov.
6. Ministri naj skrbijo, da se bodo primerni bratje na področju svetih in drugih ved, kakor tudi v drugih veščinah in poklicih, pripravili zlasti na inštitutih, fakultetah in univerzah, kakor se bo zdelo primerno za služenje Cerkvi in redu.
7. Za pospeševanje duha bratstva v celotnem redu, za izpopolnjevanje formacije in širjenje frančiškove kulture priporočamo naš mednarodni kolegij v Rimu.
8. Poleg tega priporočamo ohranjanje in ovrednotenje knjižnic ter drugih kulturnih dobrin reda, priznavajoč njihovo formativno vlogo: vse to priča o naši istovetnosti, duhovnosti in apostolski dejavnosti.

44

1. Vsak brat naj si zavzeto prizadeva, da bo dostojno napredoval v frančiškovo-kapucinskem poklicu, v katerega ga je Bog poklical.
2. Zato si vsi prizadevajmo v sebi in v drugih ohranjati dar redovnega poklica ter stanovitnosti; utrjujmo ga z zvestim sodelovanjem z Božjo milostjo, z modro čuječnostjo in vztrajno molitvijo.
3. Bratje, varujmo se tudi, da ne bi odpadli v srcu, kar se zgodi, če iz mlačnosti pod redovniško zunanjostjo nosimo posvetno srce in se oddaljemo od duha in ljubezni do svojega poklica ter se pokoravamo duhu oholosti in naslad tega sveta. Spominjajmo se apostolovih besed: »Ne prilagajajte se temu svetu!« Bežimo pred vsem, kar diši po grehu in slabi redovniško življenje.
4. Potem ko smo zapustili svet, si torej prizadevajmo, da ne bomo hrepeneli po ničemer drugem, si ničesar drugega želeli, v ničemer drugem iskali veselja, kot da sledimo Gospodovemu duhu in njegovi sveti dejavnosti ter mu vedno bolj ugajamo, da bomo zares bratje in ubogi, blagi in polni hrepenenja po svetosti, usmiljeni ter čistega srca in bomo naposled takšni, da bo lahko svet po nas spoznal mir in Božjo dobroto.

III. POGlavJE

NAŠE MOLITVENO ŽIVLJENJE

45

1. Molitev k Bogu, kot dihanje ljubezni, se poraja iz nagiba Svetega Duha, zaradi katerega notranji človek prisluhne Božjemu glasu, ki govori na srce.
2. Bog, ki nas je prvi ljubil, nam namreč govori na mnogo načinov: v vseh stvareh, v znamenjih časov, v življenju ljudi, v našem srcu in zlasti po svoji Besedi v zgodovini odrešenja.
3. Ko v molitvi odgovarjamo Bogu, ki nam govori, dosegamo popolnost, če se odrekamo samoljubju in se, v občestvu z Bogom in ljudmi, spremenjamo v Kristusa Boga-Človeka.
4. Kristus sam je namreč naše življenje, naša molitev in naše delovanje.
5. Zato se le tedaj zares sinovsko pogovarjamo z Očetom, ko živimo Kristusa in molimo v njegovem Duhu, ki kliče v našem srcu: Aba, Oče!
6. Ker se po zaobljubi evangeljskih svetov globlje posvečamo Božji službi, si v svobodi duha zvesto in nenehno prizadevamo razvijati molitveno življenje.

7. Zato zelo skrbno in prizadevno gojimo duha molitve in pobožnosti, ki mu morajo služiti vse druge časne stvari; tako bomo postali resnični posnemovalci sv. Frančiška, ki ni samo molil, ampak je ves postal molitev.
8. Nad vsemi stvarmi si želimo predvsem Gospodovega Duha in njegovo sveto dejavnost. Vedno molimo Boga s čistim srcem, dajmo ljudem zgled pristne molitve, da bodo vsi na našem obrazu in v življenju naših bratstev videli in doživljali odsev Božje dobrote in usmiljenja, ki je navzoč v svetu.

46

1. Naša molitev naj bo posebna izrazna značilnost našega poklica manjših bratov.
2. Kot bratje molimo zares takrat, ko se zberemo v Kristusovem imenu in v medsebojni ljubezni, da bi bil Gospod resnično med nami.
3. Kot manjši pa molimo zares takrat, ko živimo z ubogim in ponižnim Kristusom in podarjamo Očetu krik revnih ter z njimi v resnici delimo njihove življenjske razmere.
4. Ostanimo torej zvesti temu, kar smo obljubili: izpolnjujmo v svojem življenju to, kar želi Gospod, in želimo tisto, kar je njemu všeč.
5. Tako si molitev in delo, ki ju navdihuje en in isti Gospodov Duh, ne bosta nasprotovala, ampak se bosta med seboj dopolnjevala.
6. Frančiškova molitev je čustvena, je molitev srca, ki nas vodi v intimno izkušnjo Boga. Ko

zremo Boga, ki je najvišje Dobro, vse Dobro, iz katerega izhaja vse dobro, nam morajo iz srca privreti češčenje, zahvala, občudovanje in hvala.

7. Ko odkrivamo Kristusa v vseh stvareh, pojdimo po svetu kot priče njegove ljubezni, oznanjajmo mir in pokoro ter vabimo vse, naj hvalijo Boga.

47

1. Ker smo s krstom posvečeni za službo Bogu, z redovnimi zaobljubami pa smo z njim še tesneje povezani, nadvse cenimo sveto bogoslužje, ki je izvrševanje Kristusove duhovniške službe, vrhunec delovanja Cerkve in izvir krščanskega življenja. Pri tem viru hranimo osebno in bratško duhovno življenje in vernikom odpirajmo njegove zaklade.
2. Zato globoko spoštujmo evharistično skrivnost in molitveno bogoslužje, saj je sv. Frančišek želel, naj oblikujeta celotno življenje bratstva.
3. Pri svetem bogoslužju sodelujmo pobožno in z dostojno zunanjo držo.
4. Skrbno gojimo zvestobo bogoslužnim predpisom, hkrati pa bodimo ustvarjalni in spontani v skladu z njihovim izvirnim duhom in lastno kulturo.
5. Da bi Božja beseda globlje preniknila v naša srca in bi notranje dožemanje Božjih skrivnosti vedno bolj prenavljalo naše življenje, dajmo v našem bogoslužju primerno mesto molku, ki je del samega bogoslužnega opravila.

6. V posnemanju sv. Frančiška, ki je pogosto izražal svoja občutja s pesmijo in glasbo, pri bogoslužju, kolikor je mogoče, prepevajmo, posebej na praznike. Pri tem pa ne usmerjajmo pozornosti na melodično sozvočje glasov, temveč predvsem na notranje sodelovanje, da bi se glas ujemal z mislijo, misel pa z Bogom.
7. Glede obreda naj se bratje prilagodijo predpisom, ki jih za deželo, kjer bivajo, določi pristojna cerkvena oblast.

48

1. Evharistije, ki je izvir in korenina življenja Cerkve ter temelj in srce našega bratskega življenja, se udeležujmo dejavno in se v polnosti zavedajmo, kaj pomeni. Obhajajmo velikonočno skrivnost Jezusa Kristusa, dokler ne pride; nič od svojega ne pridržimo sebi, da bi nas popolnoma sprejel On, ki se nam vsega daje.
2. Da bi bilo bolj očitno, kako smo pri lomljenju evharističnega kruha povzdignjeni v občestvo s Kristusom in med seboj, in da bi izrazili enotnost daritve, duhovništva in bratstva, v vseh naših bratstvih vsak dan obhajajmo eno mašo bratstva. Če to ne bi bilo mogoče, pogosto obhajajmo evharistijo, ki naj se je udeležijo vsi bratje.
3. Evharistija, v kateri je pod posvečenima podobama navzoč za nas sam Gospod Jezus Kristus, naj se hrani v naših kapelah in cerkvah na najodličnejšem kraju in na najdostojnejši način.

4. Po zgledu sv. Frančiška v veri ter ponižnem spoštovanju pobožno častimo Jezusa Kristusa, ki je navzoč v evharistiji. Skupaj z njim darujemo po Svetem Duhu sami sebe in svoja dejanja Očetu ter se pred Njim, ki je duhovno središče bratstva, pogosto zadržujemo v goreči molitvi.

49

1. Molitveno bogoslužje, ki na različne ure dneva razširja milost evharistije, je Kristusova molitev, ki zbira ob sebi Cerkev v hvali in roteči priprošnji, ki jo On neprestano naslavlja na Očeta v dobro vseh ljudi.
2. Dostojno obhajajmo molitveno bogoslužje, ki nam ga Cerkev zapoveduje v moči naših zaobljub. Tako sodelujemo pri večni hvalnici, ki jo je na svet prinesla učlovečena Beseda, se pridružujemo glasu Cerkve, ki govori ženinu Kristusu, ter vnaprej okušamo hvalnico, ki nenehno odmeva pred Božjim in Jagnjetovim prestolom.
3. Zato naj se vse bratstvo vsak dan zbira v Kristusovem imenu, da bi se zahvaljevalo Očetu v Svetem Duhu. Po molitvenem bogoslužju, v katerem se spominjamo skrivnosti odrešenja, prodira Kristusova skrivnost v naš čas in ga spreminja. Kadar tega ne bi mogli opraviti v celoti, naj bratje skupno obhajajo vsaj hvalnice in večernice.
4. Poleg tega priporočamo, naj bratje to storijo, kjerkoli so ali se srečajo. V skladu s krajevnimi

okolščinami naj molitveno bogoslužje obhajajo skupaj z verniki.

5. Krajevni kapitelj naj z odobritvijo ministra določi dnevni red hiše in opravi tako, da bo potek dneva in vse naše dejavnosti posvečevala hvalnica Bogu; pri tem naj se ozirajo tudi na posebne okoliščine oseb, časov in kultur.
6. Ko ne moremo občestveno obhajati molitvenega bogoslužja, se spominjamo, da se tudi v zasebnem opravljanju le-tega duhovno združujemo z vso Cerkvijo in še posebno z brati. Z istim globokim namenom naj molijo tisti bratje, ki v skladu z Vodilom molijo očenaše.

50

1. Našo molitev navdihuje nauk prerokov in psalmistov, predvsem pa zgled Božjega Sina, ki je privzel človeško naravo in tudi v svoji molitvi postal deležen vsega tistega, kar živijo njegovi bratje, ter s podarjanjem samega sebe prosi zanje pri Očetu.
2. Sv. Frančišek, ki je v kontemplaciji odkril Božji načrt, je hotel biti popolnoma udeležen pri Kristusovi ljubezni do človeka, ko je objel gobavce in vsem prinašal veselo oznanilo upanja in miru, ki prihaja po poti spreobrnjenja.
3. Tudi naši prvi bratje kapucini, ki so dajali prednost kontemplativnemu življenju in samoti, so pozorno skrbeli za potrebe ljudi in izkušali Božjo navzočnost v vsakdanjih okoliščinah in človeški stvarnosti.

KONSTITUCIJE

4. Po njihovem zgledu si prizadevajmo prepoznati razodevanje Božje ljubezni v teku zgodovine, v ljudski vernosti in v posebnih kulturah različnih dežel.
5. Zato naj bo naša molitev izraz splošne solidarnosti in sočutja. Ko se tesneje približamo Jezusovi molitvi, postajamo glas vse stvarnosti in za svoje privzemamo radost in upanje, bolečino in tesnobo vseh ljudi.

51

1. Zavedajoč se, da v molitvi sodelujemo z Bogom za prihod njegovega kraljestva in pri rasti Kristusovega telesa, spominjajoč se katoliškega duha sv. Frančiška, prosimo Gospoda za sveto mater Cerkev, za papeža, za naše voditelje, za vse ljudi, za zveličanje sveta, še posebno za vso frančiškovo družino ter za dobrotnike.
2. Vera v vstalega Kristusa podpira naše upanje in ohranja živo občestvo z brati, ki počivajo v Kristusovem miru. Združeni v izmenjavi duhovnih darov pri obhajanju evharistije in v naših molitvah priporočajmo usmiljenemu Bogu vse rajne. Hvaležno in s čutom ljubezni opravljajmo posebne molitve za rajne v skladu s predpisi Ordinacij generalnih kapitljev.

52

1. Cerkev vsako nedeljo obhaja spomin Gospodovega vstajenja ter med bogoslužnim letom,

- katerega središče je velikonočno tridnevje, ozna-
nja in deli skrivnosti odrešenja vsem vernim, da
bi mogli biti napolnjeni z milostjo in odrešenjem.
2. Živimo nedeljo, ki je tedenska velika noč, v
poslušanju Božje besede in v prejemanju ene-
ga kruha, ki se lomi, da bi krepil naše življenje
v bratstvu. Na Gospodov dan se velikodušno
posvečajmo pastoralnemu služenju. Ko z vese-
ljem in hvaležnostjo obhajamo dar stvarjenja,
hranimo v sebi goreče pričakovanje nedelje, ki
ne pozna konca in nas bo uvedla v Božji počitek.
 3. Kot izvir duha in življenja se z vsem srcem ok-
lenimo bogastva milosti, ki prihaja k nam iz ob-
hajanja bogoslužnega leta in zakramentov, ki so
neizčrpen vir duhovne hrane in temeljna pot
naše formacije.
 4. Kadar kot Božji otroci obhajamo skrivnosti od-
rešenja, se v molitvi pustimo voditi Svetemu
Duhu, da bi tako po njem vsak dan bolj rasli v
Kristusu ter dosegli polnost občestva z Očetom
in z brati.
 5. V duhu svetega evangelija in v obhajanju bo-
goslužnega leta častimo in vernim na poseben
način oznanjamo skrivnosti Kristusove človeš-
kosti, še posebej ob božiču in pasijonu, v katerih
je sv. Frančišek občudoval Gospodovo ljubezen
in ponižnost.
 6. Tudi na praznike Device Marije in ob godovih
svetnikov Cerkev oznanja veliko noč svojega
Gospoda. Posebej pobožno častimo, zlasti pri

bogoslužju, z angelovim češčenjem in rožnim vencem Božjo Mater Marijo in Devico brez madeža spočeto, hčer in služabnico nebeškega Očeta, Mater Božjega Sina in nevesto Svetega Duha, ki je postala Cerkev – kakor pravi sv. Frančišek – in pospešujmo med ljudstvom pobožnost do nje. Ona je namreč naša mati in priprošnjica, zavetnica našega reda, tudi ona deležna uboštva in trpljenja svojega Sina – in kakor izpričuje izkušnja – pot, po kateri dosežemo duha ubogega in križanega Kristusa.

7. Po starodavnem izročilu pobožno častimo tudi svetega Jožefa, zvestega ženina Device Marije, Odrešenikovega varuha in ponižnega delavca.
8. V skladu s krajevnimi običaji gojimo in širimo pobožnost do svetega očeta Frančiška, vzora manjših, do svete Klare in svetnikov, predvsem naših, vendar tako, da bo češčenje vedno v skladu z duhom svetega bogoslužja.

53

1. V bogoslužju nam prihaja naproti sam Bog s svojo besedo in nas nagovarja; ko molimo z njegovimi besedami iz Svetega pisma, mu odgovarjamo z zaupno odprtim srcem.
2. Ker se naše posvečeno življenje poraja in napreduje ob Božji besedi, po zgledu sv. Frančiška gojimo do nje intenzivno domačnost, da bi napredovali v izkušnji Boga in postali evangeljska prosojnost za Cerkev in za svet.

3. Posvetimo vsak dan dovolj časa molitvenemu branju Svetega pisma in hranimo resnično pobožnost tudi z drugimi duhovnimi knjigami.
4. Prav tako hranimo naše evangeljsko življenje v bratstvu s tem, da si vzamemo čas za podelitev Božje besede in dovolimo, da nas izzove.
5. Da bi imeli vedno pred očmi razuma pot in življenje, ki smo ga obljubili, naj vsako okrožje določi način tako za občestveno branje Svetega pisma, Vodila, Oporoke in Konstitucij kot tudi za občestveno obnovitev zaobljub.

54

1. Ohranjajmo in širimo tistega kontemplativnega duha, ki odseva v življenju sv. Frančiška in naših starejših bratov. Zato mu posvetimo veliko časa tako, da gojimo premišljevalno molitev.
2. Premišljevalna molitev je duhovna učiteljica bratov. Če so ti zares pravi in duhovni manjši bratje, nenehno čim bolj ponotranjeno molijo. Moliti namreč ni nič drugega kot s srcem govoriti z Bogom. V resnici ne moli, kdor govori z Bogom samo z usti. Zato naj si vsak prizadeva gojiti premišljevalno molitev ali kontemplacijo in – kakor nas uči Kristus, naš najboljši učitelj – časti večnega Očeta v duhu in resnici. Skrbneje naj si prizadeva za razsvetljenje duha in gorečnost srca kakor pa za izbrane besede.
3. Pristna premišljevalna molitev nas uvaja v duha pravega češčenja, nas tesneje povezuje s

KONSTITUCIJE

Kristusom in nenehno krepi učinkovitost svetega bogoslužja v duhovnem življenju.

4. Da duh molitve v nas ne bi nikoli oslabel, ampak bi se iz dneva v dan bolj razvnel, se moramo tej dejavnosti posvečati vsak dan.
5. Ministri, gvardijani in drugi, ki jim je zaupana skrb za duhovno življenje, naj si prizadevajo, da bodo vsi bratje napredovali v poznavanju in izkušnji premišljevalne molitve.
6. Bratje pa naj iz pristnih virov krščanske in frančiškove duhovnosti črpajo duha molitve in molitev samo, da bodo deležni vzvišenega spoznanja Jezusa Kristusa.

55

1. Vsa bratstva in posamezni bratje, kjer koli živijo, naj dajejo absolutno prednost duhu in molitvenemu življenju, kakor to zahtevajo besede in zgled sv. Frančiška in verodostojno kapucinsko izročilo.
2. Izjemno pomembno si je vzgojiti zavest, da je osebna molitev življenjsko potrebna. Vsak brat, kjerkoli že je, naj si vsak dan zagotovi dovolj časa za premišljevalno molitev, npr. eno celo uro.
3. Provincialni in krajevni kapitlji naj poskrbijo, da bodo imeli vsi bratje vsak dan potreben čas za premišljevalno molitev, ki naj jo opravljajo skupno in zasebno.
4. Krajevno bratstvo naj se na kapitlju vpraša, kako je s skupno in zasebno molitvijo bratov.

Bratje, predvsem gvardijani zaradi svoje pastoralne službe, naj se čutijo medsebojno odgovorne za spodbujanje molitvenega življenja.

5. Kot Kristusovi učenci, čeprav ubogi in krhki, vztrajajmo v molitvi, da bodo tisti, ki iskreno iščejo Gospoda, zaznali željo, da bi molili z nami.
6. Med Božjim ljudstvom gojimo duha in razvoj molitve, predvsem notranje, kajti to je bila od začetka karizma našega kapucinskega bratstva in, kakor priča zgodovina, kal pristne preno-ve. Zato si goreče prizadevajmo, da bi se učili umetnosti molitve in jo posredovali drugim.
7. Vzgoja za molitev in za izkušnjo Boga po preprosti metodi naj zaznamuje naše apostolsko delovanje. Zelo koristno bo prizadevanje, da bi bila naša bratstva resnične šole molitve.

56

1. Za nenehno preno-vo našega redovnega življenja naj vsi bratje vsako leto opravijo duhovne vaje; poleg tega naj imajo tudi druge duhovne obnove.
2. V ta namen naj ministri in gvardijani poskrbe, da bo imel vsak brat, tudi tisti, ki prebivajo zunaj samostana, potreben čas in priložnost.

57

1. Vsako bratstvo mora biti zares bratstvo, ki moli. V ta namen naj v vseh okrožjih vestno poskrbijo za ustvarjanje duha in prakso molitve

KONSTITUCIJE

posameznih bratov in samih bratstev; za to naj uporabljajo primerna sredstva.

2. V posameznih okrožjih ali več okrožjih skupaj je koristno ustanoviti bratstva zbranosti in kontemplacije. Bratje, ki v skladu z mnogovrstno Božjo milostjo sestavljajo takšno bratstvo in živijo v občestvu s provincijskim bratstvom, naj upoštevajo, kar je sv. Frančišek napisal za tiste, ki želijo živeti redovno življenje v samotnih krajih.
3. Ta bratstva zbranosti pa naj bodo odprta vsem drugim bratom, ki bodo, kakor jim bo Bog naklonil, želeli občasno nekaj časa preživeti v njih, da bi gojili intenzivnejšo molitev in življenje z Bogom.

58

1. Molk, ki je zvesti varuh notranjega življenja in ga v skupnem življenju zahteva ljubezen, v vseh naših bratstvih nadvse cenimo, da bi varovali molitveno življenje, študij in premišljevanje.
2. Naloga krajevnega kapitlja je, da v naših bratstvih varuje ozračje molitve in zbranosti; izloči naj vse, kar bi to ozračje motilo.

59

1. V sveti ljubezni, ki je Bog, sv. Frančišek spodbuja vse brate, naj odstranijo vse ovire in postavijo ob stran vso zaskrbljenost in sleherno skrb ter si prizadevajo, da bi služili, ljubili, častili in povelečevali Gospoda Boga s čistim srcem in s čistim umom.

2. Ko z učljivim in odprtim srcem sprejemamo poziv našega očeta in brata, nenehno upirajmo svoj pogled in srce v Boga, da bi mogli notranje očiščeni, notranje razsvetljeni in vžgani z ognjem Svetega Duha vse pritegniti k ljubezni do nevidnih resničnosti in bi bil svet, ki je žejen Boga, razsvetljen s spoznanjem Gospoda in napolnjen z njegovo blaženostjo.
3. Pod vodstvom Duha zidajmo v nas hišo in trajno bivališče za Gospoda, vsemogočnega Boga, Očeta in Sina in Svetega Duha.

IV. POGlavJE

NAŠE ŽIVLJENJE V UBOŠTVU

PRVI ČLEN

Naše prizadevanje za uboštvo

60

1. Najvišji Bog, popolna Trojica in preprosta Edinost, je skrivnost ponižnosti. Čisti odnos ljubezni med Božjimi osebami, ki prekipeva v stvarstvu in v zgodovini odrešenja, je vzor vseh človeških razmerij in temelj našega življenja v uboštvu in ponižnosti.
2. Najvišji izraz Božje ponižnosti je Jezus Kristus, Sin, ki vse prejema od Očeta in v Svetem Duhu vse deli z Očetom, in je bil poslan, da oznani blagovest ubogim. On, ki je bil bogat, je postal zaradi nas ubog in podoben ljudem, da bi po njegovem uboštvu mi obogateli.
3. Od rojstva v jaslicah pa vse do smrti na križu je ljubil uboge in pričeval za Očetovo ljubezen, ki jih išče, ter bil tako zgled svojim učencem.
4. Cerkev posebno v redovnikih prepoznava prostovoljno uboštvo kot znamenje hoje za Kristusom

in postavlja sv. Frančiška za preroško podobo evangeljskega uboštva.

5. On je bil namreč, poln čudenja nad lepoto Boga, ki je ponižnost, potrpežljivost in krotkost, uveden v izbiro uboštva, ki ga je izkusil v ponižnosti učlovečenja in v ljubezni trpljenja, da bi gol hodil za golim križanim Gospodom.
6. Evangeljski ideal uboštva je oblikoval v Frančišku srčno ponižnost, korenito odpoved samemu sebi, sočutje do revnih in slabotnih ter delitev njihovega življenja.

61

1. Ko se pridružujemo evangeljskim spoznanjem sv. Frančiška in izročilu reda, sprejemamo kot našo posebno nalogo slediti uboštvu Gospoda Jezusa Kristusa v preprostosti življenja in veseli strogosti, v marljivem delu, v zaupanju v Božjo previdnost in v ljubezni do ljudi.
2. Uboštvo, ki ga izbiramo, da bi hodili za Kristusom, nas napravlja deležne njegovega sinovskega odnosa z Očetom in njegove drže brata in služabnika sredi ljudi ter nas uvaja v solidarnost z malimi tega sveta.
3. Sprejemanje evangeljskega ideala uboštva zahteva razpoložljivost v ljubezni in podobnost ubogemu in ponižnemu Kristusu, ki je prišel na svet, da bi služil.
4. Ne prilaščajmo si naravnih in milostnih darov, kakor da bi jih prejeli samo zase, temveč jih

prizadevno povsem uporabljajmo v prid Božjega ljudstva.

5. Časne dobrine uživajmo hvaležno in jih delimo s potrebnimi. Tako bomo dajali ljudem, ki se predajajo pohlepu, zgled pravilne uporabe dobrin.
6. Revnim bomo resnično oznanjali, da je Bog z njimi, če bomo do njih odprti in bomo z njimi v resnici delili njihove razmere.

62

1. Da bo naše osebno in skupno uboštvo pristno, mora biti izraz notranjega uboštva in je zato tako, da ne potrebuje nobene razlage.
2. Uboštvo zahteva zmeren in preprost način življenja. Zato se trudimo čim bolj omejiti naše materialne zahteve in živeti samo od tega, kar je zares potrebo. Zato odločno zavračajmo sleherno potrošniško miselnost in ravnanje.
3. Strogost nas pripravlja za večjo odprtost duhovnim vrednotam, nas varuje pred vsem tistim, kar slabi naš odnos z Bogom in z brati, ter nas odpira za solidarnost.
4. Majhnost zahteva, da zase ne iščemo prestiža, moči ter družbene, politične ali cerkvene oblasti; odločajmo se raje zato, da bomo služabniki in podrejeni vsem ljudem, sprejemajoč negotovost in ranljivost našega položaja manjših bratov.
5. Sprejmimo torej vse zahteve življenja brez lastnine v zavesti, da uboštvo brez majhnosti

nima pomena in postane ošabnost; prav tako pa se zavedajmo, da je majhnost brez uboštva narejena.

63

1. Živimo v zavestni solidarnosti z nešetimi revnimi po svetu in s svojim apostolskim delovanjem pripravljajmo ljudi, zlasti kristjane, da bodo delali za pravičnost in ljubezen ter tako pospeševali skupno dobro.
2. Pohvaliti je potrebno tiste brate, ki v posebnih krajevnih okoliščinah živijo z revnimi in delijo z njimi njihove življenjske razmere in hrepeneja, jih spodbujajo k družbenemu in kulturnemu napredku ter jim vlivajo upanje na večne dobrine.
3. Kljub temu pa nam mora biti jasno, da nas prednostna izbira za revne zadeva kot bratstvo in zahteva konkretne občestvene uresničitve, ki so sad skupnih izbir.

64

1. Gojimo skupno življenje in si z veseljem med seboj delimo to, kar dobimo kot posamezniki.
2. Zaradi naših redovnih zaobljub smo dolžni izročiti bratstvu vse dobrine, tudi plače, pokojnine, nadomestila, zavarovalnino, ki jih na kakršenkoli način dobivamo.
3. Bratstvo naj poskrbi vsakemu bratu živež, obleko in potrebne stvari za opravljanje njegove

službe. Da bi spoštovali enako dostojanstvo vseh bratov, se je potrebno izogibati vsaki obliki tako privilegija kot egalitarizma. Poleg tega je treba upoštevati, da moramo s svojim načinom življenja izpričevati evangeljsko uboštvo, majhnost in bratstvo v različnih družbenih in kulturnih okoliščinah.

4. Ministri in gvardijani naj bodo bratom zgled majhnosti v ohranjanju uboštva in naj spodbujajo njegovo izpolnjevanje.

65

1. Ker je evangeljsko uboštvo bistvena obveznost v našem načinu življenja, na generalnih, provincialnih in krajevnih kapitljih sprejemajmo odločitve o tem, kako bi ga mogli vedno zvesteje izpolnjevati na načine, ki so primerni različnosti časov in krajev in jih je zato potrebno vedno znova preoblikovati.
2. V medsebojni ljubezni in odprtosti Gospodovemu Duhu pogosto preverjajmo naš način izpolnjevanja uboštva: naš osebni in skupnostni življenjski slog naj bo vedno preprost in strog, pričevanje naših bratstev naj bo preroško in verodostojno, naše poslanstvo v odnosu do revnih pa velikodušno in pristno.

DRUGI ČLEN

Uboštvo glede dobrin in denarja

66

1. Živimo uboštvo, ki smo ga obljubili, spominjajoč se namenov in besed sv. Frančiška: »Bratje naj si ničesar ne prilaščajo, ne hiše ne kraja ne druge reči.«
2. Časne dobrine uporabljajmo za potrebe življenja, apostolata, ljubeče dobrodelnosti, predvsem do revežev.
3. Zato kot romarji in tujci na tem svetu, medtem ko smo na poti v deželo živih, služimo Gospodu v uboštvu in ponižnosti.

67

1. Kot sinovi večnega Očeta odložimo vse tesnobne skrbi, zaupajmo v Božjo previdnost ter se izročimo njegovi neskončni dobroti.
2. Zato si ne ustvarjajmo pretiranih zalog dobrin, kar velja tudi za potrebno hrano.
3. Zlasti s svojim delom si preskrbimo sredstva in pripomočke, ki jih potrebujemo za življenje in apostolat.
4. In če bi nam kaj od tega primanjkovalo, pojdimo v skladu z določili vesoljne ali krajevne Cerkve z zaupanjem h Gospodovi mizi. Ko prosimo ljudi za miloščino, izpričujmo bratstvo, majhnost, uboštvo in frančiškovo veselje.

68

1. Sv. Frančišek je v skladu s svojo karizmo uboštva in majhnosti v Cerkvi svojim zapovedal, naj nikaikor ne sprejemajo denarja, ker je znamenje bogastva, nevarnost za skopost, sredstvo moči in oblasti v svetu.
2. Ker pa so se razmere s časom spremenile in je postala uporaba denarja nujna, naj bratje, ki hočejo spolnjevati voljo serafskega očeta, uporabljajo denar le kot redno menjalno sredstvo, ki je potrebno tudi revnim v družbenem življenju, in po določbah našega posebnega prava.

69

1. Ministri in gvardijani, ki imajo zaradi svoje službe dolžnost marljivo poskrbeti za potrebe bratov, naj uporabljajo denar za potrebe življenja, za apostolsko delovanje in za dela usmiljenja.
2. Vsi bratje pa so, v skladu s sprejetimi predpisi v posameznem okrožju, dolžni dajati obračun za denar, ki jim je bil zaupan za njihove življenjske potrebe.
3. Vsi bratje, tako ministri in gvardijani kot drugi bratje, pa morajo vedno uporabljati denar tako, kakor pritiče revnim.
4. Da bi ostali zvesti uboštvu, naj bratje brez dovoljenja gvardijana ali ministra ne prosijo denarja ali drugih stvari pri prijateljih in sorodnikih, niti naj ne sprejemajo darov za izključno svojo uporabo.

70

1. Ministri se lahko s soglasjem svojega sveta poslužujejo zavarovanj ali drugih oblik socialnega zavarovanja, kjer to zahteva javna oblast, naj si bo cerkvena ali civilna, za vse ali pa za nekatere kategorije ljudi, ali pa se tega na njihovem področju na splošno poslužujejo revni.
2. Skrbno pa naj se izogibajo vseh tistih oblik zavarovanja, ki imajo v njihovi deželi značaj razkošja ali želje po dobičku.
3. Vendar pa je primerno, da ministri in gvardijani, kakor to počno preprosti ljudje, zares potreben denar, v skladu s predpisi našega posebnega prava, vložijo v banko ali v druge podobne ustanove.
4. Naj ne sprejemajo fundacij, trajnih volil (zapuščin) in dediščin s trajnimi pravicami in dolžnostmi.

71

1. Bratje naj s svojim življenjem ljudem pričujejo, kako jih prostovoljno uboštvo osvobaja pohlepa, ki je korenina vsega zla, in tesnobne skrbi za jutrišnji dan.
2. Zato naj se ministri in gvardijani pri uporabljanju denarja izogibajo slehernega kopičenja ali špekulacij; poskrbijo naj le za osnovno varnost.
3. Pri sleherni uporabi dobrin, tudi denarja, naj se okrožja, bratstva in bratje ravnajo po naslednjem jasnem in praktičnem načelu: najmanj, kar je potrebno, in ne največ, kar je dovoljeno.

To načelo naj se udejanja v različnih družbenih okoliščinah, v katerih živimo.

4. Da ne bi postali izprijeni sinovi sv. Frančiška, ko bi stvari nepravilno zadrževali, dobrine, ki niso potrebne posameznim bratstvom, izročajmo ministrom za potrebe okrožja in reda, jih razdelimo revnim ali pa naj bodo namenjene za razvoj narodov, v skladu z določili provincialnega kapitlja. O vsem tem je potrebno na krajevnem kapitlju pogosto skupno razmišljati.
5. Bratje naj na krajevnem kapitlju v duhu Konstitucij razmišljajo o pravilni uporabi dobrin, ki zadevajo živež, obleko, osebna in skupna darila, uporabo medijev in tehničnih pripomočkov, potovanj in podobnih stvari.
6. Razmišljajmo tudi o sredstvih, ki jih uporabljamo za opravljanje nalog in služb; izbirajmo vedno tista, ki so primerna za nas, manjše brate.

72

1. Sledeč učenju sv. Frančiška v duhu majhnosti z zaupanjem drug drugemu izražajmo sleherno potrebo ter tako v medsebojni odvisnosti prepoznavajmo bistveno prvino bratskega občestva in vir medsebojne podpore.
2. Bodimo solidarni, kar je posebno cenjen izraz bratske ljubezni, in se odločno zavzemajmo za dobro vseh in vsakega posameznika, kajti mi vsi smo odgovorni za vse.

3. Če je potrebno, naj si posamezna bratstva istega področja, kakor tudi okrožja reda, brez odlašanja in v duhu žrtvovanja med seboj delijo dobrine, tudi nujno potrebne.
4. Izražajmo solidarnost vsem bratom in sestram frančiškove družine in v sodelovanju z njimi ter z vsemi ljudmi dobre volje pospešujmo pravičnost in pravično delitev dobrin.
5. Pospešujmo kulturo deljenja in tako prebujajmo v ljudeh zavest, da so dobrine namenjene vsem in jih je potrebno uporabljati s smislom za odgovornost do prihodnjih rodov. Tako podpiramo pristen družbeni in ekonomski razvoj na etičnih in verskih temeljih, ki temelji na rasti čuta za Boga, za dostojanstvo človeške osebe, pravičnosti in miru med narodi.

TRETJI ČLEN

Uboštvo v naših bivališčih

73

1. Živeti moramo v preprostih in skromnih hišah in tam vedno prebivati kot romarji in tujci.
2. Pri izbiranju kraja za novo hišo upoštevajmo naše življenje v uboštvu in kontekst naselij revnih tistega področja, duhovno korist bratov in zahteve različnih dejavnosti, ki jih bodo morali tam opravljati. Naša bivališča naj bodo urejena tako, da bodo dostopna vsem, zlasti ljudem najnižjih slojev.

KONSTITUCIJE

3. Hiše naj bodo primerno prilagojene resničnim potrebam in dejavnostim bratstva; prvenstveno naj omogočajo molitev, delo in bratsko življenje.
4. Na kapitljih je potrebno preverjati ustreznost naših bivališč z resničnostjo življenja v uboštvu in majhnosti; obravnava naj se družbena uporaba dobrin, ki so zaupane bratstvu, naj gre za denar kot tudi za hiše in zemljišča, ki jih moramo radi uporabljati v korist ljudem. Tako se skrbno izogibajmo kopičenju denarja in nepremičnin.

74

1. Cerkve naj bodo preproste, dostojne in čiste. Vestno skrbimo, da bodo pospeševale molitveno življenje bratstva; primerne naj bodo za obhajanje bogoslužja in dejavno sodelovanje vernikov.
2. Zakristije morajo biti primerne in zadostno opremljene s cerkveno opravo. Vse, kar služi bogoslužju, naj bo dostojno in v skladu z bogoslužnimi predpisi, a ne v nasprotju z uboštvom in preprostostjo.

ČETRTI ČLEN

Uprava dobrin

75

1. Da bi zagotovili izpolnjevanje uboštvu in majhnosti, ki smo ju za našo družino svobodno

izbrali, skrbimo tudi za odgovorno, natančno in pozorno upravo dobrin, ki so nam zaupane.

2. Preglednost opredeljuje naše osebno in bratsko življenje ter hrani naše medsebojno zaupanje, iskrenost in občestvo. Preglednost naj zaznamuje tudi naše upravljanje dobrin na vseh ravneh in nas obvezuje, da bomo dajali obračun o vsem, kar prejemo in porabimo.
3. Ker smo soodgovorni za bratsko življenje, spodbujajmo dejavno soudeleženo vseh bratov, da bi odločitve, tudi na področju upravljanja, dozorevale skupaj in bi se z njimi na čim širši mogoč način strinjali, ob spoštovanju vlog in posebnih pristojnosti.
4. Vedno se spominjajmo, da mora moč pričevanja našega življenja prevladati nad učinkovitostjo in produktivnostjo.
5. V formaciji je potrebno vse od obdobja uvajanja skrbeti, da bi si bratje pridobili pravo razumevanje duha, načel in prakse bratske ekonomije v skladu z zahtevami našega življenja v uboštvu in majhnosti.

76

1. Za upravljanje z denarjem in drugimi dobrinami naj bodo v generalni in provincialnih kurijah ekonomski, ki jih imenuje zadevni minister s soglasjem svojega sveta.

2. Tudi v posameznih hišah naj bodo krajevni ekonomski, ki jih imenuje minister s soglasjem svojega sveta.
3. Ekonomski naj bodo zares sposobni in naj svojo službo opravljajo v skladu z našim načinom življenja, pod vodstvom in nadzorom svojega predstojnika ter po predpisih splošnega in lastnega prava.
4. Zaradi pomembnosti in tveganosti naloge, ki jim je zaupana, naj upravitelji in ekonomski redno ne ostajajo predolgo v isti službi.
5. Pri upravljanju dobrin si po potrebi pomagajmo z usposobljenimi laiki, vendar je treba njihovo delo nadzorovati. Ko gre za socialne in karitativne ustanove, zaupajmo upravljanje laikom, določimo njihove pristojnosti in nadzorujemo spoštovanje značaja in namenov dejavnosti, sebi pa pridržimo pastoralno skrb.
6. Pri upravljanju dobrin, pri pogodbah in pri prodajah se je potrebno natančno držati predpisov kanonskega in civilnega prava; pri tem se je potrebno, v skladu z družbenim naukom Cerkve, strogo držati etičnih načel.
7. Red naj občasno preveri načela in operative smernice, ki se jih je potrebno držati za zdravo in pravično upravljanje in za vodenje finančnih sredstev. Glede na primernost naj zbere ustrezne določbe v posebnih statutih. Tako naj ravnajo tudi v posameznih okrožjih.

77

1. Poklicani na evangeljsko pot uboštva se po Kristusovem zgledu navadimo prenašati pomanjkanje. Ob tem se spominjajmo sv. Frančiška, ki je hotel biti povsem ubog, da bi se, ločen od vseh stvari in v srcu svoboden vseh vezi, mogel izročiti Očetu, ki skrbi za nas.
2. Nočemo pripadati navidezno ubogim, ki želijo biti ubogi le pod pogojem, da jim ničesar ne manjka.
3. Pomislimo, da je evangeljsko uboštvo in njegova popolnost predvsem v popolni razpoložljivosti Bogu in ljudem.
4. Zato se z neurejenimi nagnjenji ne navezujemo na zemeljske dobrine, temveč uporabljajmo ta svet, kakor da bi ga ne uporabljali, ter s hvalo in zahvaljevanjem vračajmo vse dobrine najvišjemu Gospodu Bogu, ki je naše največje bogastvo.

V. POGlavJE

NAŠ NAČIN DELA

78

1. Bog Oče, ki je vse naredil z modrostjo in ljubeznijo, kliče vse, da bi sodelovali pri stvarjenju s svojim delom, s katerim človek odgovarja na izvirno zamisel Boga, spopolnjuje samega sebe, pomaga bližnjemu in sodeluje pri izboljševanju družbe.
2. Jezus Kristus, Božja Beseda, ki je sprejel nase človeško usodo, je izkusil tudi napor dela. Delu je dal novo dostojanstvo in ga povzdignil v orodje odrešenja za vse, in sicer tako, da je delal z lastnimi rokami in lajšal človeško bedo, pa tudi tako, da je oznanjal Božje kraljestvo.
3. Sveti Duh, stvarnik in posvečevalec, spodbuja Cerkev, da oznanja evangelij dela, ko pridružuje luč razodetja naporom vseh, ki si prizadevajo zagotavljati pristno vrednoto dela in ščitijo človekovo dostojanstvo.
4. Sv. Frančišek je posnemal Jezusa Kristusa in delal z lastnimi rokami. Jasno je izrazil svojo voljo, da hoče delati, in je na edinstven način cenil

delo kot milost, ki jo je treba hvaležno sprejeti in živeti. Zato je odločno spodbujal svoje brate, naj bežijo pred brezdcljem, ki je sovražnik duše, in naj zvesto ter predano delajo.

5. Kot njegovi zvesti posnemovalci in v skladu s kapucinskim izročilom cenimo milost dela. Odgovorno in z veselim srcem sprejemajmo vsakdanje napore v Božjo slavo in v služenju njegovemu ljudstvu. Delajmo marljivo in kot resnično manjši bratje delimo usodo s tistimi, ki si morajo priskrbeti potrebno za življenje.
6. Živimo in širimo med ljudmi pristno duhovnost dela. Le-to prejema svojo najmočnejšo luč iz Kristusove velikonočne skrivnosti in je sredstvo posvečevanja. Ko prenašamo vsakdanje napore, sodelujemo z Božjim Sinom pri odreševanju človeštva in dovršitvi Božjega kraljestva.
7. Pričujmo za človeški smisel dela, ki ga opravljajmo v svobodi duha, in mu tako vračajmo njegovo naravo sredstva za vzdrževanje in služenje. Ko živimo ta bistveni vidik evangeljskega uboštva, odgovarjamo na izzive individualizma in omejevanja dela zgolj na sredstvo golega ekonomskega dobička.
8. Ko se oblikujemo ob družbenem nauku Cerkve, si prizadevajmo, da bi bilo vedno spoštovano dostojanstvo delavcev in dela samega; še posebno skrbimo za vse tiste, ki ne morejo najti zaposlitve.

79

1. Delo je osnovno sredstvo našega vzdrževanja in opravljanja karitativnega poslanstva.
2. Zato naj vsakdo poskrbi, da bo rodoviten v darovih, ki jih je prejel od Boga; glede na svojo starost in zdravje naj brez pridržkov in z veseljem razdaja svoje moči v dobro bratstva in v solidarnosti do revnih, s katerimi radi dêlimo sadove svojega dela.
3. Delo posameznih bratov naj bo odraz vsega bratstva in naj izraža naše skupne namene. Zato naj bratje sprejemajo in opravljajo dejavnosti šele po ustreznem skupnem razločevanju in z blagoslovom pokorščine, da bi delo vedno opravljali v imenu bratstva.
4. Bratje naj si ne prilaščajo svojega dela, ampak naj bodo odprti za potrebe krajevnega bratstva, okrožja in reda; vedno naj bodo razpoložljivi za popotništvo.

80

1. Varujmo se, da ne bi v delu videli končnega cilja ali pa da bi se nanj pretirano navezovali, da bi v nas ne ugasnil duh molitve in pobožnosti, kateremu morajo služiti vse druge časne stvari.
2. Izogibajmo se pretirane dejavnosti, ki ogroža povezanost z Bogom, bega našo osebnost, ovira bratsko življenje in onemogoča trajno formacijo.
3. Podobno kakor sv. Frančišek tudi mi pozorno preudarimo apostolov opomin: »Kdor noče delati, naj tudi ne jé.« Zato se izogibajmo lenobi, ki

se okorišča z delom drugih, poraja mlačnost v duhovnem življenju in nas poleni v Božjih rečeh.

4. Ljubeče torej usmerimo vse svoje namene in svoje moči k Bogu ter v obhajanju evharistije, ko se pridružujemo Kristusovi daritvi, darujmo Očetu napor in sad našega vsakdanjega dela.

81

1. Glede na posameznikove sposobnosti in posebne Božje darove so vsakemu izmed nas na različne načine namenjena raznovrstna opravila.
2. Službe in poslanstva sprejemajmo, kolikor ustrezajo življenju našega bratstva ali pa jih zahtevajo potrebe Cerkve in družbe.
3. Za nas so primerne tiste dejavnosti, ki jasneje odražajo uboštvo, ponižnost in bratstvo; nobenega dela v primerjavi z drugimi ne imejmo za manjvredno.
4. Da bo postala milost dela v nas in v drugih bolj rodovitna, skrbimo, da bomo v raznolikosti delovanja ohranili značaj občestvenosti; bodimo pripravljeni, da si med seboj pomagamo tako, da skupno delamo in hkrati napredujemo v spreobrnjenju srca.
5. Imejmo vedno v mislih svoj apostolski poklic, da bomo z vsako svojo dejavnostjo pričevali ljudem za Kristusa.

82

1. Bratje naj si vsak v svoji službi in pri svojem delu vse življenje prizadevajo, da bodo izpopolnjevali

svojo duhovno, znanstveno in strokovno izobrazbo ter gojili lastne sposobnosti, da bo mogel naš red nenehno spolnjevati svoje poslanstvo v Cerkvi. Intelktualno delo naj bo zato enako cenjeno kot vsako drugo.

2. Bratje naj v skladu z izročilom reda cenijo ročno delo, in se mu – upoštevajoč naloge, ki so vsakemu zaupane – radi posvečajo; to bo krepilo njihovo osebno rast in bo hkrati v skupno korist, predvsem ko to zahtevata ljubezen in pokorščina.
3. Ministri in gvardijani naj jim, razločujoč darove in sposobnosti posameznih bratov ter koristi bratstva in Cerkve, omogočijo, da se bodo po najboljših močeh usposobili na posebnih področjih. V ta namen naj jim radi zagotovijo čas in sredstva.
4. Za dobro Cerkve, reda in bratov samih naj ministri in gvardijani pri določanju služb in dolžnosti skrbno upoštevajo tudi sposobnost in izkušnost vsakega brata; naj jih zlahka ne odtegnejo od dejavnosti, katere so večji, da bo le ohranjeno bratsko življenje in razpoložljivost vseh za pokorščino.

83

1. Naše življenje v uboštvu in majhnosti zahteva, da vsakdo izmed nas, kolikor je le mogoče, v duhu bratskega občestva sodeluje pri hišnih opravilih. Takšno sodelovanje pospešuje medsebojno odvisnost in pomoč, krepi bratstvo in zagotavlja verodostojnost našega življenja.

2. Delo, ki ga opravlja posamezni brat, nikogar ne odvezuje od skrbi za hišo in od vsakdanjih opravil v bratstvu; sprejmimo jih kot sestavni del našega običajnega življenja.
3. Ministri in bratstva naj bodo posebno pozorni na to razsežnost domače preprostosti in vsakdanjega služenja.
4. Samo kadar je resnično potrebno, si pri hišnih opravilih pomagajmo z zaposlitvijo zunanjih sodelavcev. Z njihovo izbiro naj se, kolikor je mogoče, strinja bratstvo; navdihujejo naj jo merila previdnosti. Odnos do zaposlenih naj bo spoštljiv, prijazen, pravičen in v skladu z zakonodajo.

84

1. Glede na različne okoliščine v okrožjih in skladno s predpisi ministra s soglasjem njegovega sveta ali konference višjih predstojnikov in krajevnega ordinarija smejo bratje delati tudi zunaj reda, če to zahteva apostolska gorečnost ter skrb za lastne potrebe in potrebe drugih.
2. Bratje pa naj se spominjajo spodbude sv. Frančiška in sprejemajo le tiste dejavnosti, v katerih bodo lahko bolje izpričevali našo poklicanost za služenje ter naš položaj majhnosti in podrejenosti vsem; izogibajo naj se slehernega iskanja ugleda in moči.
3. Poleg tega naj vedno zatrdno velja, da morajo bratje, ki delujejo zunaj, živeti v občestvu z bratstvom.

KONSTITUCIJE

4. Vsem naj nudijo evangeljsko pričevanje, konkretno izkazujejo Kristusovo ljubezen in pomagajo potrebnim; pri tem naj se neprevidno ne ukvarjajo z dejavnostmi, ki niso primerne našemu stanu.

85

1. Vse, karkoli bratje prejmejo kot plačilo za delo, morajo vedno v celoti izročiti bratstvu. Vendar dela bratov ne smemo ocenjevati le na osnovi plačila, ki ga zanj prejema.
2. Ne posvečajmo se dejavnostim, ki spodbujajo pohlep po zaslužku ali nečimrnost, kar nasprotuje duhu ubožstva in ponižnosti.
3. Varujmo se, da bi delo spremenili v sredstvo kopičenja dobrin ali denarja; nasprotno, bodimo vedno pripravljeni delati tudi zastonjsko, ko bo to od nas zahtevala ljubezen.

86

1. Priznavamo pomembnost počitka; tudi ta nam pomaga živeti milost dela. Bratje naj imajo vsak dan primerno skupno rekreacijo, da tako poživljajo bratsko življenje in si okrepijo moči. Vsi naj imajo nekaj prostega časa, ki ga posvetijo sebi.
2. V skladu z običaji in možnostmi po posameznih področjih naj imajo bratje nekaj časa za letni dopust, ki pa naj ga preživijo primerno našemu položaju manjših bratov.

87

1. Apostol Pavel opominja: »Dokler torej še utegnemo, delajmo dobro vsem.«
2. Zato v zavedanju dragocenega daru časa, nepovnljivosti slehernega trenutka in ugodnih priložnosti intenzivno in odgovorno živimo vsak dan življenja.
3. Da ne bi zapravljali ugodnega časa, pogosto preverjajmo, ali naša dela in dejavnosti odgovarjajo trenutnim razmeram, in se odpirajmo v prihodnost z modrim predvidevanjem in načrtovanjem.
4. V luči evangelija opazujmo znamenja časa, kajti v času nam Gospod prihaja naproti in nam omogoča rasti naproti polnosti odrešenja. Vsak dan budno in potrpežljivo odgovarjajmo na Božje darove.

VI. POGLAVJE

NAŠE ŽIVLJENJE V BRATSTVU

88

1. Bratsko življenje ima svoj temelj v skrivnosti ljubezni popolne Trojice in svete edinosti Očeta, Sina in Duha.
2. V polnosti časov je Oče poslal svojega Sina, prvorojenca med mnogimi brati, da bi s svojo smrtjo in vstajenjem ter po daru Svetega Duha ljudi povezal v bratstvo.
3. Cerkev, ki je privrela iz Kristusove strani kot zakrament edinosti, je bistveno skrivnost občestva, katerega bogastvo in globina odseva v bratskem življenju, to je v človeškem okolju, v katerem prebiva Trojica.
4. Sámó bratsko življenje, kvas cerkvenega občestva, je preroštvo dokončne edinosti Božjega ljudstva in predstavlja temeljno pričevanje za apostolsko poslanstvo Cerkve.
5. Zaradi tega Cerkev spodbuja ustanove, katerih člani, zakoreninjeni in utemeljeni v ljubezni, živijo bratsko življenje v skupnosti, se med seboj podpirajo v zvestobi poklicanosti in tako

pospešujejo napredek človeškega dostojanstva Božjih otrok v svobodi.

6. Sv. Frančišek je po Božjem navdihu utemeljil način evangeljskega življenja, ki ga je imenoval bratstvo; za njegov vzor je izbral življenje Kristusa in njegovih učencev.
7. Mi, ki smo obljubili ta način življenja, resnično tvorimo red bratov.
8. Zato se, zedinjeni po veri v Boga, našega Očeta, nahranjeni ob mizi Božje besede in evharistije, medsebojno ljubimo, da bo lahko svet spoznal v nas Kristusove učence.

PRVI ČLEN

Prizadevanje za bratsko življenje

89

1. Kot bratje, ki nas je Gospod dal drugega drugemu in nas obdaril z različnimi darovi, se s hvaležnim srcem medsebojno sprejemajmo.
2. Zato bodimo, kjerkoli živimo, zbrani v Jezusovem imenu, enega srca in ene duše. Nenehno si prizadevajmo za vedno večjo popolnost. Da bomo pravi Kristusovi učenci, se z vsem srcem med seboj ljubimo; prenašajmo nepopolnosti in bremena drug drugega; neprestano se vadimo v ljubezni do Boga in do bratov; bodimo zgled kreposti med seboj in vsem drugim; obvladujemo svoje strasti in slaba nagnjenja.

3. Napredujmo v ponižnosti, da bi se učili biti bratje; vedno naj nas prežema duh medsebojnega razumevanja in iskrenega spoštovanja. Gojimo medsebojni dialog; zaupno si podeljujemo svoje izkušnje in razodevajmo drug drugemu svoje potrebe.
4. Posebno skrbimo za krajevni kapitelj, ki je privilegirano sredstvo za izražanje značaja in spodbujanje rasti našega življenja v bratskem občestvu. Na njem se dobro izraža ljubeča pokorščina, ki je značilnost našega bratstva. Zahvaljujoč njej si bratje medsebojno služijo, razvija se ustvarjalnost in darovi vsakega posameznika so v korist vsem.

90

1. Zaradi istega poklica so vsi bratje enakopravni. Zato se v skladu z Vodilom, Oporoko in izvirno kapucinsko navado med seboj brez razlike kličimo bratje.
2. Prednost, potrebna zaradi služenja bratstvu, izhaja iz nalog in služb, ki jih trenutno kdo opravlja.
3. V redu, provinci in krajevnem bratstvu morajo biti vse službe in naloge dostopne vsem bratom, razen tistih, ki zahtevajo sveti red.
4. V skladu s prejetimi darovi naj si vsi med seboj pomagajo tudi pri potrebnih vsakdanjih hišnih opravilih.

91

1. Skrbimo, da bo v naših bratstvih starostna razlika pripomogla k slogi duha in medsebojnemu dopolnjevanju.
2. Priletnim bratom izkazujemo znamenja pozorne in hvaležne ljubezni.
3. Mladi naj starejšim bratom izkazujejo dolžno spoštovanje in naj si radi pomagajo z njihovimi izkušnjami; starejši pa naj radi sprejemajo nove in zdrave oblike življenja ter delovanja; drug drugemu naj posredujejo svoje bogastvo.

92

1. Če kateri brat zboli, naj gvardijan, po zgledu in naročilu sv. Frančiška, z bratsko ljubeznijo takoj poskrbi vse potrebno za telo in dušo; bolnika naj izroči v nego sposobnemu bratu, če je potrebno, tudi zdravniku ali drugemu usposobljenemu osebu.
2. Vsak brat pa naj gleda v bolniku trpečega Kristusa in naj pomisli, kaj bi sam želel, da bi mu drugi storili v bolezni; spomni naj se tudi, kar piše sv. Frančišek v Vodilu, da ni nobena mati do svojega otroka tako ljubezniva in pozorna, kakor mora biti vsakdo izmed nas do svojega duhovnega brata.
3. Vsakdo naj si torej prizadeva, da bo skrbel za bolnega brata, ga rad obiskoval in ga bratsko bodril.

4. Minister in gvardijan naj bolnike pogosto bratsko obiskujeta ter naj sama ali po drugih bolnika duhovno bodrita; če pa vidita, da je bolezen resna, naj ga previdno opozorita na njegovo stanje in pripravita na prejem zakramentov.

93

1. Bolni bratje naj se spominjajo našega stanu manjših bratov.
2. Skrb zase naj prepustijo zdravniku in tistim, ki jim strežejo, da ne bi kršili svetega uboštva v škodo svoje lastne duše; za vse naj se zahvaljujejo Stvarniku.
3. Spominjajo naj se, da so, v skladu s svojim poklicem, preko svobodno sprejetih nadlog boleznin in oslabeledosti povabljeni k popolnejši podobnosti s trpečim Kristusom; s pobožnim srcem naj se trudijo v sebi izkusiti vsaj delček njegovih bolečin. Posnemajo naj Frančiška, ki je hvalil Gospoda za tiste, ki mirno prenašajo boleznin in stiske v skladu z njegovo najsvetejšo voljo. Spominjajo naj se tudi, da lahko s tem, ko na svojem telesu dopolnjujejo, kar manjka trpljenju Kristusa Odrešenika, sodelujejo pri reševanju Božjega ljudstva, pri evangelizaciji sveta in pri utrjevanju bratskega življenja.

94

1. Pri oblikovanju bratstev naj se upošteva osebni značaj bratov ter potrebe življenja in apostolata.

2. Ministri in gvardijani, ki so prvi animatorji in varuhi našega načina življenja, naj nenehno spodbujajo bratsko življenje v občestvu.
3. Vsi bratje naj kot člani iste družine zavzeto sodelujejo pri skupnih opravilih bratstva, predvsem pri občestveni molitvi; radi naj bratom posvečajo čas, skupno naj usklajujejo dejavnosti in spodbujajo sodelovanje pri delu.
4. Ko se bomo medsebojno podpirali na skupni poti k svetosti, bomo tako naša bratstva spreminjali v dom in šolo občestva.

95

1. Za zagotavljanje mirnega okolja, ki je potrebno za molitev in študij ter za ohranjanje domačnosti bratskega življenja, previdno in razsodno uredimo vstopanje zunanjih ljudi v naše hiše in stanovanja.
2. Za ohranjanje redovnega življenja naj se v naših hišah spoštuje klavzura ali prostor, ki je namenjen samo bratom.
3. Tiste, ki prihajajo v naše hiše, redno sprejemajmo v govorilnicah; te pa naj bodo urejene po meri preprostosti, previdnosti in gostoljubnosti.
4. V skladu z določili provincialnega kapitlja lahko sprejemamo v bratstvo laike, ki želijo поблиže sodelovati pri našem molitvenem in bratskem življenju ter apostolatu.
5. Naša bratstva naj ne omejujejo svoje ljubezni z golj med samostanske zidove, ampak naj se z

evangeljsko vnemo in v skladu s posebnim namenom vsake hiše odprejo za potrebe ljudi.

96

1. Sredstva družbenega obveščanja prispevajo k človekovemu razvoju in širjenju Božjega kraljestva. Njihova izbira in uporaba zahtevata zrelo presojo in zmernost; izogibati se je treba vsemu, kar je v nasprotju z vero, moralno in posvečenim življenjem.
2. Celotno bratstvo naj pod vodstvom gvardijana pozorno razločuje glede sredstev družbenega obveščanja, da bo zavarovano uboštvo, molitveno življenje in molk, bratska skupnost in delo; hkrati naj ta sredstva služijo dobremu in dejavnosti vseh.
3. Bratje, zlasti ministri in gvardijani, naj poskrbijo, da bodo s pomočjo primernih sredstev obveščali o pomembnejših dogodkih v bratstvih, okrožjih in celotnem redu.

97

1. Bratje naj, preden gredo od doma, prosijo za dovoljenje gvardijana, kakor je v njihovem okrožju v navadi.
2. Glede potovanja naj vsak brat, preden prosi za dovoljenje, v svoji vesti presodi razloge v luči stanú uboštva, duhovnega in bratskega življenja, pa tudi pričevanja, ki ga moramo dajati ljudem.

3. Ministri in gvardijani naj pri dajanju dovoljenj za potovanja ravnajo previdno.
4. Pri uporabi prometnih sredstev naj se bratje spominjajo našega stanú ubošva in ponižnosti.

98

1. Vse brate, ki pridejo k nam, sprejmimo z bratsko ljubeznijo in veselim srcem.
2. Ko je mogoče, naj bratje, ki potujejo, radi pridejo v naše redovne hiše, da tam vsaj prenočijo; vključijo naj se v življenje bratstva in se prilagodijo krajevnim navadam.
3. Brate, ki so poslani v druge province zaradi formacije ali iz drugih razlogov, naj ministri in gvardijani ter krajevna bratstva sprejmejo kakor svoje člane. Povsem naj se vključijo v bratstvo, upoštevajoč predpise Konstitucij št. 121, 5.

99

1. Bratje, ki morajo zaradi posebnih okoliščin z blagoslovom pokorščine živeti zunaj hiše, so kot člani bratstva, v katerega so bili dodeljeni, deležni enakih ugodnosti kakor drugi.
2. Vedno naj se čutijo povezane z bratstvom in naj s svoje strani ne opuščajo skrbi za duhovno rast in ekonomsko podporo redu.
3. Kot resnični bratje v sv. Frančišku naj obiskujejo naše hiše in se radi v njih nekaj časa zadržijo, predvsem zaradi duhovne obnove.

KONSTITUCIJE

4. V njih naj bodo sprejeti z ljubeznijo ter potrebno gmotno in duhovno podporo.
5. Ministri in gvardijani naj zanje marljivo skrbijo, jih čim pogosteje obiskujejo in bodrijo.

100

1. Kot člani reda bratov gojimo v sebi čut pripadnosti celotni kapucinski družini.
2. Radi širimo in razvijajmo sodelovanje med našimi okrožji, tako da bolj podpiramo vitalnost naše karizme in dobro reda kot pa preživetje struktur.
3. V duhu bratstva, soodvisnosti in majhnosti naj posamezna okrožja zavzeto odgovarjajo na potrebe drugih okrožij in si med seboj pomagajo.
4. Bratje naj se navdihujejo ob gibljivosti (mobilnosti) in popotništvu, ki je značilna za našo tradicijo, in naj bodo v ljubeči pokorščini pripravljeni iti ven iz svojega okrožja.
5. V zavesti, da krst in redovne zaobljube vzpostavljajo med nami vezi, ki so močnejše od naravnih, sprejemajmo mnogovrstno bogastvo različnih kultur in spodbujajmo tudi medsebojno srečevanje in dialog.
6. Ko to zahteva dobro reda in Cerkve ali kakšna druga potreba okrožij, naj se ustanovijo bratstva iz različnih okrožij ter različnih dežel in narodnosti, kot ugodna priložnost tako za medsebojno obogatitev in izmenjavo duhovnih darov kot za učinkovito pričevanje vesoljnega občestva.

101

1. Raznolikost redovnih ustanov, ki se je po Božjem načrtu razrasla v dobro Cerkve, cveti tudi v isti in edinstveni duhovni frančiškovski družini. V njej številni bratje in sestre, v živem medsebojnem občestvu, ponavzočujejo karizmo skupnega serafskega očeta v življenju in poslanstvu Cerkve.
2. Živimo torej občestvo istega duha z vsemi brati prvega frančiškovega reda. V medsebojnem sodelovanju radi pospešujemo študij in skupne pobude frančiškovega življenja in delovanja.
3. Spominjajoč se obljube sv. Frančiška Klari in ubogim sestram pri Svetem Damijanu, moramo vedno posebno marljivo skrbeti za naše sestre drugega reda, ki v kontemplativnem življenju iz dneva v dan darujejo žrtev hvale, iščejo v samoti in molku povezanost z Bogom ter plemenitijo Cerkev s skrito apostolsko rodovitnostjo.
4. Z bratsko naklonjenostjo bodimo povezani tudi s tistimi redovnimi ustanovami, ki so duhovno pridružene našemu redu.

102

1. V krogu frančiškove družine ima posebno mesto bratstvo Frančiškovega svetnega reda, ki ima in pospešuje istega pristnega duha in ki je potreben za polnost frančiškove karizme.
2. V njem bratje in sestre po nagibu Svetega Duha dosejajo popolnost ljubezni v svojem svetnem

stanu in si z zaobljubami prizadevajo živeti evangelij po zgledu sv. Frančiška in s pomočjo njihovega Vodila.

3. V moči skupne karizme in občestva življenja frančiškove družine je Cerkev zaupala duhovno in pastoralno oskrbo Frančiškovega svetnega reda Prvemu Frančiškovega redu in Tretjemu regularnemu redu sv. Frančiška.
4. Naši ministri imajo pravico ustanavljati bratstva Frančiškovega svetnega reda v vseh naših hišah in tudi drugje. Poleg tega imajo tudi dolžnost opravljati pastoralne obiske in zagotoviti, da imajo bratstva Frančiškovega svetnega reda na različnih ravneh stalno in zavzeto duhovno in pastoralno asistenco, ki naj jo izvajajo predvsem sposobni in primerno pripravljene bratje. Svojo službo naj opravljajo v skladu s splošnim pravom ter z lastnim pravom našega reda in samega Frančiškovega svetnega reda. Bdijo naj, da bo omogočena resnična in živa vzajemnost med bratstvi našega reda in bratstvi Frančiškovega svetnega reda.
5. Vsem bratom naj bo pri srcu, da izkazujejo članom Frančiškovega svetnega reda zares bratski čut, s svojim zgledom hranijo zvestobo evangeljskemu življenju in dejavno širijo sam red, tako med duhovščino kot med laiki. Radi naj temu redu dajejo duhovno asistenco. Zavedajoč se njegovega laškega značaja naj spoštujejo njegovo zakonito avtonomnost in naj se ne

vmešavajo v njegovo vodstvo, razen v primerih, ki jih predvideva pravo.

6. Podobno naj širijo in duhovno podpirajo vsa združenja, zlasti mladinska, ki gojijo duha sv. Frančiška. Naše hiše naj postanejo bratska središča srečevanj in animacije vseh tistih, klerikov in laikov, ki hočejo hoditi za Kristusom pod vodstvom sv. Frančiška.

103

1. Po zgledu sv. Frančiška, ki je imel za svojo mater in mater vseh bratov mater vsakega brata, izpolnimo naše dolžnosti usmiljenja in domačnosti do vseh naših staršev, sorodnikov, dobrotnikov, sodelavcev in do vseh tistih, ki spadajo v našo duhovno družino; priporočajmo jih Bogu v naših molitvah, tudi skupnih.
2. Morebitne duhovne ali gmotne potrebe družine, iz katere izhajamo, v dialogu z bratstvom presojajmo ljubeče in razsodno.
3. Bratsko spoštovanje gojimo tudi do bratov, ki zapuščajo redovno življenje. Ministri naj ravnajo z njimi pravično in z evangeljsko ljubeznijo.

104

1. Kristus, ki je bil sam romar na zemlji, bo ob poslednji sodbi rekel tistim, ki bodo na njegovi desnici: »Tujec sem bil in ste me sprejeli.«
2. Tudi sv. Frančišek je hotel, naj vsakogar, ki pride v naše hiše, dobrohotno sprejmemo. Zato

sprejemajmo vse, posebno žalostne in nesrečne, z največjo ljubeznijo in jim pomagajmo v njihovih potrebah.

3. Vse tiste pa, še posebej duhovnike in redovnike, ki jih glede na okoliščine lahko sprejemamo v naše hiše, naj bratstvo gosti z vso prijaznostjo.

DRUGI ČLEN

Življenje bratov v svetu

105

1. Sv. Frančišek, ki se je prisrčno veselil ustvarjenega in odrešenega sveta, se je čutil bratsko povezan ne le z ljudmi, ampak tudi z vsemi stvarmi, kot jih sam s čudovitim zanosom opeva v Sončni pesmi.
2. Razsvetljeni od te kontemplacije občudujmo dela stvarjenja, katerih začetek in konec je Kristus. Varujmo jih v njihovi celovitosti ter spoštljivo in varčno uporabljajmo vire matere zemlje.
3. V luči znanstvenih raziskovanj dela stvarjenja postajajo v naših očeh še bolj veličastna, čudovita in skrivnostna. Vodijo nas k češčenju Očeta v njegovi modrosti in moči. Zato visoko cenimo vse tisto, kar je človeški um zmogel razbrati iz ustvarjenih reči, posebno še v delih kulture in umetnosti, po katerih se nam razodevajo Božji darovi.
4. V Kristusovi skrivnosti zremo tudi človeštvo, ki ga je Bog tako ljubil, da je dal zanj svojega edinorojenega Sina.

5. Svet, čeprav ranjen z mnogimi grehi, je vendar obdarjen z velikimi zmožnostmi in daje žive kamne za zidanje Božjega bivališča, Cerkve.

106

1. Sv. Frančišek je po Božjem navdihu dojel, da je bil poslan prenavljat ljudi v novosti življenja.
2. Ko je torej obudil nov način evangeljskega življenja, je on, čeprav ni bil več od sveta, vendar le ostal v svetu in je hotel, da bi tudi njegovo bratstvo živelo in delovalo med ljudmi ter bi tako z dejanji in z besedo prinašali veselo oznanilo evangeljskega spreobrnjenja.
3. Zato tudi mi, ki smo postali deležni njegovega poslanstva, živimo sredi sveta kot evangeljski kvas, da bodo tako ljudje, ko bodo videli naše bratsko življenje v duhu blagrov, mogli prepoznati, da se je Božje kraljestvo med njimi že pričelo.
4. Tako bomo navzoči v svetu, da bi služili živemu Bogu ter v ljubezni, ponižnosti in frančiškovskem veselju delali za mir ter v dobro napredka sveta in Cerkve.

107

1. V duhu sv. Frančiška oznanjajmo mir in odrešenje ne le z besedami, temveč ju širimo tudi s pobudami, ki jih navdihuje bratska ljubezen.
2. Ta duh nas spodbuja, da v moči evangelija navajamo k miroljubnemu in trajnemu sožitju tiste, ki jih razdvajajo sovraštvo, zavist, ideološka

nasprotja ali razredne, rasne, verske in narodne razlike.

3. Pospešujemo spoštovanje človeškega dostojanstva in pravic, še posebej revnih in odrinjenih na rob.
4. Prizadevno torej sodelujemo z narodnimi in mednarodnimi pobudami ter organizacijami, ki pošteno delajo za edinost človeškega rodu ter za vsesplošno pravičnost in mir.

108

1. Zaupajoč predvsem v Očetovo previdnost, hodimo po svetu s frančiškovskim upanjem in veseljem ter tako krepimo zaupanje svojih sodobnikov.
2. Osvobojeni neutemeljenih skrbi sedanjega časa in kot sodelavci Božje previdnosti se čutimo dolžne, da s svojim delovanjem pomagamo revnim v njihovih potrebah. Posebno ob naravnih nesrečah dajmo vsem, ki so v potrebah, na voljo naše usluge in dobrine bratstva.
3. Po zgledu sv. Frančiška, ki so se mu zelo smilili reveži, in po zgledu začetnikov kapucinskega bratstva, ki so stregli kužnim bolnikom, živimo blizu potrebnim bratom in sestram, posebno bolnim; z naklonjenim srcem jim bratsko služimo.
4. Ker pa vemo, da se Božja previdnost ne razodeva samo v dogodkih in dejanjih, marveč tudi preko novih miselnih tokov in življenjskih izkušenj, z odprtih duhom in zaupanjem presojujmo vse in ohranjamo dobro.

5. Tako bomo znali bolje sodelovati z Bogom, ki je navzoč in deluje v zgodovini sveta; ko si bomo z ljubeznijo prizadevali za resnico, bomo priče upanja v Gospoda Boga in bomo pomagali ljudem dobre volje, da bodo prepoznavali Boga, vsemogočnega Očeta in najvišje Dobro.

VII. POGlavJE

NAŠE ŽIVLJENJE V SPOKORNOSTI

109

1. Jezus Kristus je s svojim oznanilom Božjega kraljestva klical ljudi k pokori, k tistemu popolnemu osebnemu notranjemu spremenjenju, zaradi katerega človek začne misliti, presoјati in usklajevati svoje življenje z Božjo svetostjo in ljubeznijo, ki sta se razodeli v Sinu.
2. To spreobrnjenje v novo stvar, ki se začne z vero in s krstom, zahteva nenehno prizadevanje za vsakdanje odpovedovanje samemu sebi.
3. Ko tako živimo le za Boga, potrpežljivo vzpostavljamo nove odnose z ljudmi, zlasti z revnimi, kar nas krepi za utrjevanje evangeljskega bratstva.
4. Sv. Frančišek je po Božji milosti začel pot pokore – spreobrnjenja s tem, da je izkazoval usmiljenje gobavcem in da je zapustil svet.
5. Z veliko gorečnostjo in notranjim veseljem je zastavil svoje življenje v skladu z evangeljskimi blagri, nenehno oznanjal pokoro ter z dejanji in besedo spodbujal ljudi, naj nosijo Kristusov križ. Hotel je, naj bodo njegovi bratje spokorniki.

6. Duh spokornosti in strogega življenja je posebna značilnost našega reda; tudi mi smo si po Kristusovem in Frančiškovem zgledu izbrali ozko evangeljsko pot.
7. Po delovanju istega duha ter v zavesti greha v nas in v človeški družbi si nenehno prizadevamo za spreobrnjenje nas samih in drugih, da bi postajali podobni križanemu in vstalemu Kristusu.
8. V tem prizadevanju, ko dopolnjujemo v nas to, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, smo soudeleženi v življenju Cerkve, ki je sveta in vedno potrebna očiščevanja. Tako podpiramo edinost človeške družine v popolni ljubezni in pospešujemo prihod Božjega kraljestva.

110

1. Spokornost, kot izhod in spreobrnjenje, je razpoloženje srca, ki terja zunanje izraze v vsakdanjem življenju; tem pa mora ustrezati pristno notranje preoblikovanje.
2. Frančiškovski spokorniki se moramo, kakor naši svetniki, odlikovati v rahločutni in naklonjeni ljubezni ter veselju: strogi do sebe, a polni dobrote in spoštovanja do drugih.
3. V duhu spreobrnjenja in preнове se vedno posvečajmo spokornim delom v skladu z Vodilom in Konstitucijami in kakor nas bo Bog navdihoval, da bi v nas vedno bolj delovala Kristusova velikonočna skrivnost.

KONSTITUCIJE

4. Predvsem pa se zavedajmo, da je sámo naše Bogu posvečeno življenje odlična oblika spokornosti.
5. Zato darujmo za svoje odrešenje in za odrešenje drugih uboštvu, ponižnost, težave, zvesto opravljanje vsakdanjega dela, razpoložljivost za služenje Bogu in bližnjemu, prizadevanje za gojenje bratskega življenja, tegobe bolezni in let, kakor tudi preganjanje zaradi Božjega kraljestva. Ko tako trpimo s trpečimi, se lahko vedno veselimo svoje podobnosti Kristusu.
6. Hodimo po isti poti spreobrnjenja kot sv. Frančišek: predvsem pojdimo naproti tistim, ki so v našem času odrinjeni na rob in brez vsega.

111

1. Potem ko je Gospod Jezus Kristus sprejel poslanstvo od Očeta, se je pod vodstvom Svetega Duha v puščavi postil štirideset dni in štirideset noči.
2. Tudi njegov učenec sv. Frančišek je v goreči želji, da bi posnemal Gospoda, živel v postih in molitvah.
3. Zato se torej tudi mi postimo, molimo in opravljajmo dela usmiljenja, ki nas vodijo k notranji svobodi ter nas odpirajo za ljubezen do Boga in do bližnjega.
4. Adventni in še zlasti štiridesetdnevni postni čas pred veliko nočjo, pa tudi vsi petki, naj bodo za nas čas strožje spokornosti, tako zasebne kot občestvene.
5. Poleg tega je priporočljiv štiridesetdnevni post, imenovan »Benedicta«, ki se začne po

Gospodovem razglašenju, ter vigilije pred praznikom sv. Frančiška in Brezmadežnega spočetja blažene Device Marije.

6. Na te dneve se še z večjo gorečnostjo in vnemo posvečajmo tistim delom, ki nas spodbujajo k spreobrnjenju: molitvi, zbranosti, poslušanju Božje besede, telesni pokori in postu v bratstvu. Bratsko delimo z drugimi revnimi to, kar nam zaradi večje skromnosti prihaja od Gospodove mize in v skladu z našim izročilom z večjo gorečnostjo opravljajmo dela usmiljenja.
7. Glede postne postave in zdržka se ravnajmo po predpisih vesoljne in krajevne Cerkve.

112

1. Naše življenje naj bo skladno z evangeljsko zapovedjo spokornosti; zato naj bo v vsem preprosto in skromno, kot se spodobi ubogim.
2. Spominjajoč se Jezusovega trpljenja, se po zgledu sv. Frančiška in naših svetnikov tudi prostovoljno premagujmo in bodimo radi zmerni v jedi, pijači in zabavi, da bi vse pričalo o našem položaju tujcev in popotnikov.
3. Kljub temu pa naj ministri in gvardijani, ko morajo skrbeti za vse potrebe, zlasti za bolne, upoštevajo zapoved ljubezni in zgled sv. Frančiška.

113

1. Z bolečino v srcu zaradi lastnih in tujih grehov in v želji, da bi hodili v novosti življenja, opravljajmo

spokorniška dela, ki so primerno prilagojena različni miselnosti krajev in časov.

2. Z ljubeznijo in resnico skušajmo izvrševati brat-ski opomin, kot nas je poučil Jezus.
3. V luči evangelija se osebno in v bratstvu, pred-vsem na krajevnem kapitlju, sprašujmo o na-šem življenjskem slogu in o naših izbirah: vse to naj bo vedno izraz poti skupnostnega spreobra-čanja.

114

1. V moči zakramenta pokore oziroma sprave, po delovanju Svetega Duha, ki je odpuščanje grehov, medtem ko izkušamo sadove Kristusove smrti in vstajenja, še tesneje sodelujmo pri evharistiji in v skrivnosti Cerkve.
2. V tem zakramentu se ne le posamezni bratje, ampak skupnost bratov očičuje in ozdravlja, da ob-novi edinost z Odrešenikom in skupno spravo s Cerkvijo.
3. Po zakramentih Cerkve očičeni in prenovljeni smo tudi okrepljeni v prizadevanju za zvestobo našemu načinu življenja.
4. Zato nadvse cenimo zakrament sprave in se ga pogosto poslužujmo. Spravljeni z Bogom si priza-devajmo širiti njegovo ljubezen med nami tako, da si med seboj odpuščamo in spodbujamo brat-sko spravo.
5. Zelo cenimo tudi vsakdanje izpraševanje vesti in duhovno spremljanje, da bi mogli velikodušno

odgovarjati nagibom Svetega Duha in se odločno usmerjati k svetosti.

6. Zavedajoč se družbene razsežnosti spreobrnjenja, skušajmo tudi skupno obhajati pokoro, tako v naših bratstvih kot z Božjim ljudstvom.
7. Ministri in gvardijani naj skrbijo, da bodo bratje zvesti zakramentalnemu življenju in se bodo posluževali duhovnega spremljanja.

115

1. Dovoljenje za zakramentalno spovedovanje bratov, poleg krajevnega ordinarija, podeljuje lastni ordinarij. Za posamezne primere in *ad modum actus* ga lahko podeli gvardijan.
2. Vsak duhovnik reda, ki je od svojega ordinarija prejel dovoljenje za spovedovanje, lahko spoveduje brate po vsem svetu.
3. Bratje se lahko svobodno spovejo kateremukoli duhovniku, ki je prejel od kateregakoli ordinarija dovoljenje za spovedovanje.
4. Spovedniki naj imajo pred očmi opomin sv. Frančiška, naj se ne jezijo in ne vznemirjajo zaradi nikogaršnjega greha; s spokornikom naj ravnajo z vso dobroto v Gospodu.

116

1. Med seboj se ljubimo z isto ljubeznijo, s katero nas je ljubil Kristus; ne izogibajmo se bratu, ki je v težavah, ampak mu skrbno pomagajmo. Če bi padel, se spomnimo, da bi vsakdo izmed nas

- mogel pasti še huje, če nas Gospod v svoji dobroti ne bi obvaroval. Ne bodimo torej njegovi sodniki, ampak pravi bratje, in ga ljubimo še bolj.
2. Ministri in gvardijani naj bodo z očetovskim usmiljenjem blizu bratom, ki grešijo ali so v nevarnosti; primerno in učinkovito naj jim pomagajo, kot se jim zdi prav pred Bogom.
 3. Ministri in gvardijani naj, kolikor je v njihovi moči in pristojnosti, z enako vnemo ravnajo v razmerju do oseb ali skupnosti, ki bi jih morda grehi bratov prizadeli.
 4. Kazni, posebno kanoničnih, naj ne nalagajo, če jih k temu ne sili očitna potreba; to naj storijo z veliko previdnostjo in ljubeznijo; kljub temu pa morajo upoštevati predpise splošnega prava. Vsekakor pa v istem duhu ministri lahko ukrepajo tudi na druge potrebne načine tako v dobro skupnosti in družbe kot tudi v dobro brata.
 5. Vedno se spominjajmo besed sv. Frančiška v Pismu ministru: »Po tem hočem spoznati, ali ljubiš Gospoda in mene, njegovega in tvojega služabnika, če boš delal tole: da bi ne bilo nikoli nobenega brata na svetu, ki bi se pregrešil, kolikor bi se največ pregrešiti mogel, pa bi potem, ko bi se ozrl v tvoje oči in iskal v njih usmiljenje, odšel, ne da bi se ga ti usmilil; in tudi če ne bi iskal usmiljenja, ga vprašaj, ali želi usmiljenja. In če bi pozneje tisočkrat grešil pred tvojimi očmi, ga ljubi bolj kot mene, in sicer zato, da ga pritegneš h Gospodu.«

VIII. POGLAVJE

VODSTVO NAŠEGA REDA

117

1. Naše bratstvo, ki ga vodi Sveti Duh, je kakor ud skrivnostnega Kristusovega telesa. Njegova značilnost je občestvo posvečenih oseb, ki v hoji za Kristusom skušajo skupaj izpolniti Očetovo voljo ter z različnimi opravili in službami gradijo Cerkev v ljubezni.
2. Zato čutimo kot našo posebno dolžnost, da v skladu s prejeto milostjo in našo kapucinsko poklicanostjo pospešujemo dobro Cerkve in bratstva.
3. Kapitlji in predstojniki, ki so izraz duhovne in vidne edinosti reda, hranijo vezi občestva med brati. Oblast, ki so jo po službi Cerkve prejeli od Boga, izvršujejo v duhu služenja in pastoralne vneme, po določenih splošnega prava in teh Konstitucij.

PRVI ČLEN

Struktura reda

118

1. Red oziroma naše bratstvo sestavljajo bratje. Vsakdo izmed njih je pridružen enemu od okrožij in dodeljen določenemu krajevnemu bratstvu. Vsako posamezno okrožje in vsako posamezno krajevno bratstvo je pravo bratstvo.
2. Okrožja so redno province in kustodije, med seboj življenjsko povezane pod oblastjo generalnega ministra.
3. Vsa okrožja sestavlja skupina bratov, združenih v krajevna bratstva ali hiše, na lastnem in izključnem ozemlju, ki mora biti določeno v dekretu ustanovitve.
4. Zaradi posebnih okoliščin lahko generalni minister s soglasjem svojega sveta in ko je slišal zainteresirane strani, ustanovi druge oblike okrožij ali združenj hiš po predpisih teh Konstitucij in Ordinacij generalnih kapitljev.
5. Vsako kanonično ustanovljeno okrožje z uradnim dekretom generalnega ministra postane pravna oseba.
6. Provinca je poglaviten in neposreden del reda; vodi jo provincialni minister. Ima lastno utemeljenost, ki ji omogoča izražati in razvijati vitalnost naše karizme za učinkovito apostolsko pričevanje in v korist življenja reda.

7. Kustodija je del reda, kjer bratje, poslani v službo Cerkve in njenih pastirjev pri delu za evangelizacijo, postopoma razvijajo navzočnost posvečenega življenja in si prizadevajo za ukoreninjenje reda. Vodi jo kustos, ki ima redno nadomestno oblast.
8. Krajevno bratstvo sestavlja skupina najmanj treh bratov z zaobljubami, ki prebivajo v zakonito ustanovljeni hiši; vodi ga krajevni predstojnik oz. gvardijan.
9. Generalni minister lahko s soglasjem svojega sveta določi, da je kakšno krajevno bratstvo podrejeno neposredno njemu, in če primer zahteva, naj ima lasten statut. Podobno lahko določi, da je kakšno krajevno bratstvo podrejeno neposredno Konferenci višjih predstojnikov in naj ima lasten statut.
10. Vse, kar je v teh Konstitucijah rečeno o provincah, velja tudi za kustodije, razen če iz narave stvari ali iz besedila in konteksta ne sledi drugače.

119

1. Generalnemu ministru s soglasjem njegovega sveta pripada odločitev o ustanavljanju, združevanju, delitvi, spreminjanju in ukinjanju provinc, upoštevajoč pravne predpise, potem ko se je posvetoval s Konferenco višjih predstojnikov, ministri ter njihovimi sveti, ki se jih zadeva tiče.
2. Ob odločitvi, da se ustanovi nova provinca, generalni minister, po vnaprejšnjem posvetovanju z vpletenimi brati z večnimi zaobljubami, s soglasjem

KONSTITUCIJE

svojega sveta, imenuje ministra in svetovalce; nato določi sestavo prvega kapitlja. Ta kapitelj, ki ni volilni, je potrebno obhajati v teku enega leta od ustanovitve novega okrožja.

3. Generalni minister s svojim svetom naj bo posebno pozoren do okrožij v močnem upadanju. Za zagotavljanje bratske navzočnosti na takem področju naj uporablja sredstva, ki jih predvideva naša zakonodaja.

120

1. Provincialnemu ministru s soglasjem njegovega sveta in predhodno privolitvijo kapitlja pripada kanonično ustanavljanje hiš, upoštevajoč pravne predpise. V nujnih primerih, ko ni privolitve kapitlja, je potrebno soglasje generalnega ministra, ki je slišal mnenje svojega sveta.
2. Generalnemu ministru s soglasjem njegovega sveta pa pripada ukinjanje hiše tako na prošnjo zainteresirane strani kot tudi iz drugih razlogov, upoštevajoč pravne predpise.

121

1. Vsak brat, ki je po zaobljubah postal član reda, je pridružen tistemu okrožju, za katero ga je minister pripustil k zaobljubam.
2. Dan začasnih zaobljub določa tudi starost v bratstvu.
3. Generalnemu ministru s soglasjem njegovega sveta pripada, upoštevajoč dobro celotnega reda

in potrebe provinc ali posameznih bratov, potem ko je slišal zadevne višje predstojnike in njihove svete, da pridruži brate drugemu okrožju.

4. Provincialni ministri naj bodo v duhu bratskega sodelovanja pripravljene priskočiti na pomoč v omenjenih potrebah in začasno poslati svoje brate v drugo okrožje.
5. Pri pošiljanju bratov v službo nekemu drugemu okrožju je potrebno upoštevati določbe Ordinacij generalnih kapitljev.
6. Vsak brat uveljavlja svojo volilno pravico le v enem okrožju reda, razen če mu zaradi službe ali iz drugih razlogov pripada tudi drugje. Tisti, ki so poslani v neko drugo okrožje zaradi služenja, uveljavljajo volilno pravico po določbah Ordinacij generalnih kapitljev v tem in ne v svojem okrožju. Bratje pa, ki so v nekem drugem okrožju iz drugih razlogov, uveljavljajo svoje pravice samo v svojem okrožju.

DRUGI ČLEN

Predstojniki in službe na splošno

122

1. Pod vrhovno oblastjo rimskega papeža imajo v redu redno lastno oblast naslednji predstojniki: generalni minister v vsem redu, provincialni minister v svoji provinci in krajevni predstojnik ali gvardijan v svojem bratstvu.

2. Redno nadomestno oblast imajo naslednji predstojniki: generalni vikar, provincialni vikar, kustos in krajevni vikar.
3. Vsi omenjeni, razen krajevnega predstojnika in njegovega vikarja, so višji predstojniki.
4. Kar je v teh Konstitucijah in v Ordinacijah generalnih kapitljev rečeno o provincialnih ministrih, velja tudi za kustose, razen če iz prejetih pooblastil, narave stvari ali besedila in konteksta ne izhaja drugače.
5. Redna nadomestna oblast se ne razširi na tiste dejavnosti, ki jih pravo priznava izključno predstojnikom, ki so nosilci določene službe, razen če je bilo zanje dano izrecno pooblastilo. Če je služba provincialnega ministra ovirana ali izpraznjena, naj se kustos obrne na provincialnega vikarja.

123

1. Službe v redu se podeljujejo z izvolitvijo ali z imenovanjem.
2. Pri podeljevanju služb naj bratje ravnajo s pravim namenom, preprosto in v skladu s pravnimi predpisi.
3. Zaradi koristi reda se lahko opravi predhodno posvetovanje o osebah, ki naj bi jih volili; ko pa gre za osebe, ki bodo imenovane, je posvetovanje obvezno.
4. Če je izvolitev potrebno potrditi, je treba zanjo prositi najkasneje v osmih dneh.

5. Bratje, kot zares manjši, naj se za službe ne potegujejo. Če pa jih k služenju kliče zaupanje bratov, naj se trmasto ne branijo prevzeti službe predstojnika ali druge dolžnosti.
6. Ker smo po volji sv. Frančiška in pristnega kapucinskega izročila red bratov, lahko vsi bratje z večnimi zaobljubami sprejmejo vse službe ali naloge razen onih, ki izhajajo iz svetega reda. Služba predstojnika je lahko veljavno podeljena le bratom, ki imajo najmanj tri leta večne zaobljube.
7. Ko gre za podeljevanje služb z izvolitvijo, je v našem redu dovoljena postulacija. Sprejem postulacije in spregled od zadržka je v pristojnosti oblasti, ki ima pravico potrjevanja, se pravi generalnega ministra ali provincialnega ministra; sprejem postulacije generalnega ministra pa je v pristojnosti oblasti Svetega sedeža.
8. Generalnemu ministru pripada sprejemanje odpovedi službam provincialnega ministra, provincialnega vikarja, provincialnega svetovalca, generalnega kustosa in njihovih svetovalcev. Provincialnemu ministru pripada sprejemanje odpovedi kustosa in njegovih svetovalcev.
9. Pri odstavitvi iz služb, ki jih bratje opravljajo v redu ali tudi zunaj njega, je potrebno upoštevati cerkveno pravo in Ordinacije generalnih kapituljev. Odstavitev, tudi ko nima kazenskega značaja, ne vključuje samo po sebi podeljevanja nove službe.

TRETJI ČLEN

Generalno vodstvo reda

124

1. Generalni kapitelj, ki je izvrstno znamenje in sredstvo edinosti in solidarnosti celotnega bratstva, zbranega po svojih zastopnikih, ima najvišjo oblast v redu.
2. Redni kapitelj, ki ga napove in skliče generalni minister, se obhaja vsakih šest let tako, kot je predvideno v Ordinacijah generalnih kapitljev in v Pravilniku za obhajanje generalnega kapitlja.
3. Poleg rednega kapitlja lahko generalni minister s soglasjem svojega sveta, zaradi posebnih potreb, skliče tudi izredni kapitelj.
4. Na generalnem kapitlju, tako rednem kot izrednem, imajo aktivni glas: generalni minister, generalni vikar, generalni svetovalci, zadnji generalni minister neposredno po poteku svojega mandata in vse do vključno naslednjega rednega generalnega kapitlja, provincialni ministri, kustosi, generalni tajnik, generalni prokurator, delegati provinc in drugi bratje z večnimi zaobljubami v skladu s predpisi, ki jih določajo Ordinacije generalnih kapitljev.
5. Če je provincialni minister oviran iz važnega razloga, ki je poznan generalnemu ministru, ali če je njegova služba izpraznjena, naj gre na kapitelj provincialni vikar. Če pa je oviran kustos

ali če je njegova služba izpraznjena, naj se udeleži kapitlja prvi svetovalec.

125

1. Na generalnem kapitlju, tako rednem kot izrednem, naj se obravnavajo tista vprašanja, ki se tičejo zvestobe našemu zdravemu izročilu, prenovе našega načina življenja, razvoja naše apostolske dejavnosti kot tudi druge teme, ki imajo velik pomen za življenje reda in o katerih se je potrebno predhodno posvetovati z vsemi brati.
2. Na rednem generalnem kapitlju naj v skladu s predpisi Pravilnika za obhajanje generalnega kapitlja najprej izvolijo generalnega ministra, ki prevzame oblast nad celotnim redom in vsemi brati.
3. Generalni minister, ki mu poteče služba, je lahko le enkrat izvoljen za neposredno naslednje šestletje, s tem da velja, kar predvidevajo Konstitucije v št. 123, 7.
4. Pri volitvah generalnih svetovalcev ima generalni minister, ki mu je potekla služba, samo aktivni glas.
5. Nato, v skladu z istim Pravilnikom za obhajanje generalnih kapitljev, izvolijo generalne svetovalce glede na število, ki ga predpisujejo Ordinacije generalnih kapitljev; od teh je lahko največ polovica izmed tistih, ki so bili izvoljeni na prejšnjem kapitlju.
6. Izmed svetovalcev se izvoli generalni vikar, ki v moči izvolitve postane prvi svetovalec.

7. Po predpisih Konstitucij in v skladu s Pravilnikom generalne kurije, ki ga je odobril generalni kapitelj, je naloga svetovalcev pomagati generalnemu ministru pri vodstvu celotnega reda.
8. Generalni minister in njegovi svetovalci bivajo v Rimu.
9. Generalni svetovalci v času svoje službe nimajo pasivnega glasu pri volitvah ministrov okrožij.

126

1. Generalni vikar je prvi sodelavec generalnega ministra in če je ta odsoten, ga nadomešča. Če pa je generalni minister na kakršenkoli način dosegljiv, naj se generalni vikar pred pomembno odločitvijo z njim posvetuje in se drži prejetih navodil.
2. Vendar so generalnemu ministru pridržani potrjevanje provincialnih ministrov, imenovanje generalnih vizitatorjev in druge zadeve, ki si jih sam pridrži.
3. Če je generalni minister oviran pri opravljanju svoje službe, ga generalni vikar pri vodenju reda v celoti nadomešča. Ob primernem času naj mu poroča o glavnih dejanjih in naj ne deluje v nasprotju z nameni in voljo generalnega ministra. Če gre za težjo obliko zadržanosti in ta traja več kot dva meseca, naj se generalni vikar obrne na Sveti sedež za primerna določila in da bi mogel prevzeti opravila, ki so pridržana generalnemu ministru.
4. Če pa bi bil tudi generalni vikar oviran, generalnega ministra nadomešča po zaobljubah najstarejši

svetovalec med izvoljenimi na generalnem kapitulju. S tem je ta svetovalec pooblaščen za vsa dejanja vodenja in vse pravice, ki jih ima generalni minister. Vendar se mora v času največ dveh mesecev obrniti na Sveti sedež.

127

1. Ko je izpraznjena služba generalnega ministra, ga nasledi generalni vikar, ki o tem čim prej obvesti Sveti sedež.
2. Če je sedež generalnega ministra izpraznjen v treh letih pred naravnim iztekom generalnega kapitulja, generalni vikar v polnosti prevzame vodenje reda do konca šestletja in v zato določenem času skliče generalni kapitelj.
3. Če je sedež generalnega ministra izpraznjen med tremi in dvema letoma pred naravnim iztekom generalnega kapitulja, generalni vikar in svetovalci po določbah Konstitucij št. 127, 6 izvolijo novega svetovalca, ki ga izberejo iz konference generalnega vikarja.
4. Če je sedež generalnega ministra izpraznjen več kot tri leta pred naravnim iztekom generalnega kapitulja, generalni vikar v treh mesecih skliče volilno skupščino, da izvoli generalnega ministra, ki prevzame vodenje reda do naravnega izteka šestletja. Po potrebi naj nato ista skupščina izvoli novega svetovalca in generalnega vikarja. Sestavo volilne skupščine določajo Ordinacije generalnih kapituljev št. 8/14.

5. Če je služba generalnega vikarja izpraznjena več kot leto pred kapitljem, generalni minister s svojim svetom kolegialno s tajnim glasovanjem izmed svetovalcev izvoli novega generalnega vikarja; potem naj izvolijo še novega svetovalca. Če pa ta služba ostane izpraznjena manj kot leto pred generalnim kapitljem, naj se izvoli, kot je določeno, nov generalni vikar, ne da bi izvolili novega svetovalca.
6. Če je služba generalnega svetovalca izpraznjena več kot eno leto pred kapitljem, generalni minister s svojim svetom, po posvetovanju s konferenco višjih predstojnikov področja, kateremu je svetovalac pripadal, kolegialno izvoli drugega svetovalca.

128

1. Za dobro in učinkovito služenje redu je generalnemu ministru in njegovemu svetu v posebno pomoč generalna kurija. Vsi bratje, ki so njeni člani in prihajajo iz različnih okrožij, sestavljajo krajevno bratstvo, ki je neposredno podrejeno generalnemu ministru in je temeljnega pomena za izražanje in pospeševanje edinosti reda.
2. V ta namen naj bodo izbrani primerni bratje, ki so tudi potrebno usposobljeni za zaupano jim službo. Imenuje jih generalni minister s soglasjem svojega sveta; svojo nalogo pa opravljajo v skladu s statutom generalne kurije in po morebitnih navodilih generalnega ministra.

3. Statut generalne kurije, ki ga je odobril generalni kapitelj, oriše posebnost tega krajevnega bratstva in natančno določi različne urade in organizme.

ČETRTI ČLEN

Vodstvo provinc

129

1. Najvišja oblast v provinci pripada provincialnemu kapitlju.
2. Redni provincialni kapitelj naj napove in skliče provincialni minister, potem ko je prejel soglasje generalnega ministra, ki je slišal mnenje svojega sveta. Kapitelj naj se obhaja v razdobju, kot ga določajo Ordinacije generalnih kapitljev.
3. Zaradi posebnih potreb lahko provincialni minister, s soglasjem svojega sveta in obvestilom generalnega ministra, poleg rednega skliče tudi izredni kapitelj, ki pa ne more biti volilni.
4. Tako na rednem kot na izrednem provincialnem kapitlju naj se obravnavajo vsebine, ki zadevajo življenje in delovanje province in kustodije, o katerih se je potrebno prej posvetovati z vsemi brati.

130

1. Tako na rednem kot na izrednem provincialnem kapitlju imajo aktivni glas: generalni minister, če predseduje kapitlju, provincialni minister in provincialni svetovalci, kustosi, bratje province z

- večnimi zaobljubami in delegati kustodij v skladu s predpisi Ordinacij generalnih kapitljev in Pravilnika za obhajanje provincialnega kapitlja.
2. Provincialni kapitelj se lahko obhaja z neposredno volilno pravico, se pravi z udeležbo vseh bratov z večnimi zaobljubami ali po delegatih v skladu s tem, kar je predvideno v Ordinacijah generalnih kapitljev. Na kapitlju po delegatih člani, zbrani v bratskem občestvu, predstavljajo celotno provinco.
 3. Vsi bratje z večnimi zaobljubami, ki imajo pravico, so dolžni sodelovati na kapitlju. Če se kateri izmed njih kapitlja ne more udeležiti, naj to sporoči provincialnemu ministru, ki mu pripada presoja primera. Samo bratje, ki so resnično navzoči na kapitlju, imajo pravico glasovanja.
 4. Če se kustos iz tehtnega razloga ne more udeležiti kapitlja ali pa bi bila njegova služba izpraznjena, naj se, glede na možnosti, udeleži kapitlja prvi oziroma drugi svetovalec.

131

1. Ko je napovedan provincialni kapitelj po delegatih, naj vsi bratje province in ostalih okrožij, o katerih je govor v št. 121, 6, ki imajo na tisti datum večne zaobljube, razen onih, ki pripadajo kustodijam, ali tistih, ki nimajo aktivnega in pasivnega glasu, izvolijo delegate in namestnike.
2. Bratje v kustodijah naj izvolijo svoje delegate in njihove namestnike.

3. Število bratov, ki se udeležijo kapitlja po pravu, delegatov iz province, kustodije in način njihove izvolitve določi provincialni kapitelj.

132

1. Na rednem kapitlju udeleženci izvolijo provincialnega ministra v skladu Pravilnikom za obhajanje kapitlja, ki ga je odobril provincialni kapitelj.
2. Provincialni minister je lahko zaporedoma izvoljen le za dva mandata, s tem da velja, kar predvidevajo Konstitucije v št. 123, 7 in Ordinacije generalnih kapituljev.
3. Po že omenjenem Pravilniku naj se izvolijo štiri provincialni svetovalci, razen če se generalnemu ministru ob soglasju njegovega sveta ne zdi primernejše, da je njihovo število večje; od teh je lahko polovica tistih, ki so bili izvoljeni na prejšnjem kapitlju.
4. Nato naj se izmed svetovalcev izvoli provincialni vikar, ki v moči izvolitve postane prvi svetovalac.
5. Izvoljeni provincialni minister opravlja službo kot delegat generalnega ministra, dokler njegova izvolitev ni potrjena. Če generalni minister izvolitve ne potrdi, se opravijo ponovne volitve. Pri teh volitvah izvoljeni, a nepotrjeni brat nima pasivnega glasu.
6. Po izvolitvi ali po imenovanju provincialnega ministra in svetovalcev vsi bratje opravljajo svojo službo, dokler ni drugače določeno. To pravilo, s potrebnimi razlikami, velja tudi za kustodije.

133

1. Iz pomembnih razlogov lahko generalni minister s soglasjem svojega sveta imenuje provincialnega ministra in svetovalce, potem ko je pisno prejel glasove posvetovalnega glasovanja vseh bratov province z večnimi zaobljubami. Vendar se ta postopek ne sme uporabiti dvakrat zaporedoma.
2. Po opravljenem imenovanju je potrebno ob primernem času obhajati provincialni kapitelj za reševanje vprašanj.

134

1. Naloga provincialnega vikarja je pomagati provincialnemu ministru pri dejavnostih, ki so mu zaupane; če je provincialni minister odsoten ali oviran, pa opravlja provincijske posle, razen tistih, ki si jih je provincialni minister pridržal.
2. V primeru, da je služba provincialnega ministra izpraznjena, se mora provincialni vikar takoj obrniti na generalnega ministra in voditi provinco, dokler ne dobi navodil.
3. Če je služba provincialnega ministra izpraznjena več ko osemnajst mesecev pred naravnim potekom mandata, generalni minister s soglasjem svojega sveta, potem ko je prejel glasove posvetovalnega glasovanja vseh bratov province z večnimi zaobljubami, imenuje novega ministra, ki vodi provinco do obhajanja kapitlja.
4. Če je provincialni vikar oviran, začasno prevzame njegovo službo svetovalec, ki mu sledi

po vrsti izvolitve, kot delegat provincialnega ministra.

5. Če je služba provincialnega svetovalca izpraznjena več kot leto pred provincialnim kapituljem, generalni minister s soglasjem svojega sveta, potem ko se je posvetoval s provincialnim ministrom in njegovim svetom, imenuje novega svetovalca, ki prevzame mesto zadnjega svetovalca. Če pa je izpraznjena služba provincialnega vikarja, naj se najprej izpopolni število svetovalcev, nato pa provincialni minister s svojim svetom kolegialno s tajnim glasovanjem znotraj sveta izvoli drugega provincialnega vikarja. O tem je potrebno obvestiti generalnega ministra.

135

1. Provincialni minister naj, s soglasjem svojega sveta, imenuje izmed bratov z večnimi zaobljubami provincialnega tajnika ter osebe za opravljanje služb v provincialni kuriji, in če je potrebno, tudi za vodenje drugih posebnih služb.
2. Provincialni tajnik je podrejen samo provincialnemu ministru; provincialnemu kapitulju pripada odločitev o tem, kateri drugi uradniki naj bodo podrejeni samo provincialnemu ministru.
3. Priporočljivo je, da v posameznih provincah provincialni minister s soglasjem svojega sveta imenuje posebne komisije za obravnavanje posebnih zadev.

Vodstvo kustodij

136

1. Kustodija, ki ima med svojimi glavnimi cilji ukoreninjenje reda v krajevni Cerkvi, je okrožje reda, ki je zaupano neki provinci, ali pa je, zaradi posebnih okoliščin, neposredno odvisno od generalnega ministra. Kustodije, odvisne od generalnega ministra, imajo lasten statut, ki ga odobri isti generalni minister s soglasjem svojega sveta. Zanje se po analogiji uveljavljajo določila, ki zadevajo kustodije, zaupane neki provinci.
2. Kustodijo vodi kustos s svojim svetom. Provincialnemu ministru pripada, da po posvetovanju s člani kustodije in s soglasjem svojega sveta določi število svetovalcev. To se lahko spremeni glede na potrebe, a ne sme biti manjše od dveh. O spremembi števila svetovalcev je potrebno obvestiti generalnega ministra.
3. Kustos pripada, da potem ko je dobil soglasje provincialnega ministra, napove in skliče kapitelj kustodije, na katerem imajo aktivni glas vsi bratje z večnimi zaobljubami in tudi provincialni minister, če predseduje. Glede bratov, ki se ne morejo udeležiti kapitlja, velja, kar je bilo rečeno za provincialni kapitelj.
4. Kustos in svetovalci so izvoljeni na kapitlju s splošno volilno pravico v skladu z načinom, ki

ga določi kapitelj kustodije in so lahko vnovič izvoljeni; kustos je lahko neposredno izvoljen le še za en mandat, razen kar je določeno v št. 123, 7. Trajanje mandata je določeno v Ordinacijah generalnih kapitljev.

5. Izvoljenega kustosa mora potrditi provincialni minister. Do potrditve opravlja službo kot delegat provincialnega ministra; ta mora o izvolitvi obvestiti generalnega ministra. Če provincialni minister izvolitve ne potrdi, se nadaljuje s ponovnimi volitvami; pri njih izvoljeni in nepotrjeni brat nima pasivnega glasu.
6. Od trenutka potrditve njegove izvolitve kustos dobi redno nadomestno oblast za opravljanje svoje službe. Provincialni minister kustosu pisno podeli pravice, za katere ga pooblašča, in navede tiste, ki si jih pridrži.
7. S predhodnim soglasjem provincialnega ministra lahko kustos skliče izredni kapitelj. Primerno je, da tudi temu kapitlju predseduje provincialni minister, ki ima aktivni glas.
8. Kapitelj kustodije naj pripravi svoj pravilnik in statut kustodije, ki ju mora odobriti provincialni minister s soglasjem svojega sveta. Glede vsebin, ki jih obravnavajo na kapitlju kustodije, naj se dogovorita provincialni minister in kustos, ki se posvetujeta s svojima svetoma.
9. Ko je kustos odsoten ali oviran, ga nadomešča prvi svetovalac ali pa po vrsti naslednji po izvolitvi. Svetovalcu, ki začasno prevzame službo

KONSTITUCIJE

kustosa, mora provincialni minister podeliti primerna pooblastila; če zmore, pa to stori kustos, v kolikor ima pravico pooblastiti.

10. Če je iz kakršnegakoli razloga izpraznjena služba svetovalca, je potrebno to sporočiti provincialnemu ministru, ki naj ravna po analogiji s št. 134, 5.
11. Z dovoljenjem generalnega ministra lahko provincialni minister s soglasjem svojega sveta, zaradi pomembnih razlogov, imenuje kustosa in njegove svetovalce, potem ko je pisno prejel glasove posvetovalnega glasovanja bratov kustodije. Vendar se ta postopek ne sme uporabiti dvakrat zaporedoma.

137

1. Kustos naj večkrat na leto skliče svoje svetovalce. Njihovo mnenje ali soglasje potrebuje vsakokrat, ko, v skladu s Konstitucijami, provincialni minister potrebuje mnenje ali soglasje svojega sveta.
2. Provincialnemu ministru naj predstavi vse pobude, ki za kustodijo ali provinco pomenijo znatno obremenitev.
3. Za odpiranje novih hiš, spremembo uporabe že obstoječih hiš ali premestitev vzgojnih hiš naj prosi za uradno dovoljenje provincialnega ministra s soglasjem njegovega sveta.

138

1. V kustodijo spadajo vsi bratje, ki so ji bili pridruženi ali so jih vanjo, za določen čas, poslale

pristojne oblasti, ter bratje, ki so v njej naredili zaobljube, četudi zaradi formacije ali drugega razloga živijo drugje.

2. V apostolskem delovanju naj si kustodija marljivo prizadeva za poklice. Zato naj, skupaj s pričevanjem doslednega življenjskega sloga, razvija pastoralno dejavnost, ki bo pozorna na dejanske zahteve ljudi in različne krajevne potrebe.
3. Provinca naj po svojih zmožnostih pošilja v kustodijo, ki ji je zaupana, toliko redovnikov, kolikor jih zahtevajo potrebe v kustodiji. Pospešuje naj tudi izraze dejanskega medsebojnega sodelovanja in služenja med brati različnih okrožij.
4. Pri izbiri redovnikov, ki jih pošljejo ali odpokličejo, naj provincialni minister, potem ko se je posvetoval s kustosom in njegovim svetom, upošteva posebne lastnosti bratov, glede na krajevne razmere, formacijo mladih in apostolat, ki ga je potrebno opravljati v kustodiji. Podobno naj tudi kustos deluje v soglasju s provincialnim ministrom.
5. Upoštevajoč potrebe lahko kustos, potem ko se je posvetoval s svojim svetom in s soglasjem provincialnega ministra, sklene primerne dogovore z drugimi okrožji ali konferencami višjih predstojnikov. Te dogovore morata potrditi provincialni minister, in če zahteva primer, generalni minister.

Vodstvo krajevnega bratstva

139

1. Po koncu provincialnega kapitlja naj, v primer- nem času, provincialni minister s soglasjem svo- jega sveta in če je mogoče, potem ko je slišal brate, oblikuje krajevna bratstva in v vsakem od njih imenuje gvardijana in vikarja. Z brati, ki jim misli podeliti te službe, naj se prej posvetuje.
2. Na enak način, upoštevajoč posebne okoliščine, se oblikujejo bratstva z gvardijanom in vikar- jem tudi v kustodijah.
3. Gvardijan je imenovan za en mandat. Lahko je imenovan tudi neposredno za drugi ali v očitni potrebi še za tretji mandat; iz upravičenih ra- zlogov lahko tudi v isti hiši.
4. Kdor je bil gvardijan najdaljše dovoljeno ob- dobje, naj bo vsaj eno leto prost te službe.
5. Da bi mogli biti gvardijani resnično animatorji svojega bratstva, naj ne sprejemajo nalog, zara- di katerih bi bili preveč odsotni in predolgo od doma.

140

1. Vikarjeva naloga je, da kot svetovalec pomaga gvardijanu pri vodenju skupnosti in če je ta zdo- ma ali ne more opravljati službe, ali pa je služba gvardijana izpraznjena, vodi bratstvo.

2. V vsaki hiši z najmanj šestimi brati naj poleg vikarja, ki je po pravu prvi svetovalec, krajevni kapitelj izbere izmed bratov z večnimi zaobljubami enega svetovalca. V hišah z več kot desetimi brati določi številno svetovalcev kapitelj. Svetovalci imajo nalogo, da pomagajo gvardijanu z nasveti v duhovnih in gmotnih stvareh.
3. Pri pomembnejših stvareh je, v skladu s Konstitucijami in posebnimi statuti vsakega okrožja, potrebno soglasje sveta.
4. Provincialni kapitelj naj določi, kdo naj vodi krajevno bratstvo, ko sta odsotna ali ovirana gvardijan in vikar.
5. Če služba gvardijana ostane izpraznjena več kot šest mesecev pred naravnim iztekom mandata, provincialni minister s soglasjem svojega sveta imenuje drugega gvardijana. Če pa je služba gvardijana izpraznjena manj kot šest mesecev pred naravnim iztekom mandata, vodi bratstvo vikar.

141

1. Krajevni kapitelj sestavljajo vsi bratje z zaobljubami.
2. Naloga krajevnega kapitlja je, da pod vodstvom gvardijana utrjuje bratskega duha, pospešuje za vest vseh bratov za skupno dobro, se pogovarja o različnih vidikih bratskega življenja, predvsem ko gre za spodbujanje molitve, zvestobo ubožstvu, pospeševanje formacije in podporo apostolski dejavnosti, v skupnem iskanju Božje volje.

KONSTITUCIJE

3. Krajevni kapitelj naj se v teku leta pogosto obhaja; ministri naj ga učinkovito spodbujajo in ga kdaj tudi osebno animirajo.
4. Glasovanja krajevnega kapitlja so posvetovalna, razen če splošno ali lastno pravo ne določa drugače.
5. Pravico sodelovanja pri volitvah in glasovanjih o pripustitvi bratov k zaobljubam imajo, po določbah Konstitucij, samo bratje z večnimi zaobljubami.

142

1. V generalni kuriji, v kurijah posameznih okrožij in v vseh naših hišah naj bo arhiv, do katerega se lahko dostopa le z dovoljenjem pristojnega predstojnika. V njem naj se hranijo dobro urejeni in tajno shranjeni vsi dokumenti, ki jih ustvarijo sami ali jih prejmejo, in zadevajo brate, naše življenje in našo dejavnost.
2. Dostop do arhivov naj urejajo določila ministrov, skrbno upoštevajoč cerkvene in civilne predpise.
3. Vse dogodke, ki so vredni spomina, naj tisti, ki je za to odgovoren, skrbno zapisuje.

SEDMI ČLEN

**Sodelovanje v redu
Plenarni svet in Konference višjih
predstojnikov**

143

1. Namen plenarnega sveta reda je, da izrazi živ odnos med celotnim bratstvom in njegovim osrednjim vodstvom, pospešuje zavest vseh bratov za soodgovornost in sodelovanje v redu, spodbuja edinost in občestvenost reda v raznolikosti.
2. Plenarni svet, ki je namenjen razmisleku in posvetovanju, preučuje posebno pomembne zadeve in sodeluje z vodstvom reda pri formaciji bratov in njihovem apostolskem poslanstvu, pri rasti reda in njegovi primerni prenovi.
3. Generalni minister lahko s soglasjem svojega sveta skliče plenarni svet, ki bo potekal v skladu s pravilnikom, ki ga je odobril isti generalni minister s soglasjem svojega sveta.
4. Člani plenarnega sveta so: generalni minister, generalni svetovalci in delegati konferenc višjih predstojnikov v proporcionalnem številu, ki ga je določil generalni minister s soglasjem svojega sveta.
5. Vsaka konferenca naj določi način izbire delegatov iz svojih okrožij; delegatov ni nujno potrebno izbrati izmed ministrov same konference.

6. Generalni minister s soglasjem svojega sveta lahko potrdi sklepe plenarnega sveta, jih primerno posreduje vsem bratom in na podlagi njih da redu konkretne smernice.

144

1. Konference višjih predstojnikov so telo za animacijo in sodelovanje med generalnim ministrom in posameznimi ministri okrožij. Delujejo v skladu z generalnim statutom konferenc in lastnimi statuti vsake izmed njih, ki jih je odobrila generalni minister s soglasjem svojega sveta; sestajajo se vsaj enkrat letno.
2. Konference ustanavlja generalni minister s soglasjem svojega sveta; sestavljajo jih provincialni ministri in kustosi določenega področja.
3. Namen konferenc je pospeševati odgovornost posameznega ministra v odnosu do celotnega reda; spodbujati sodelovanje tako med okrožji kakor tudi z drugimi telesi v Cerkvi, posebno s tistimi, ki so podobna redovnim; kolikor je mogoče, zagotavljati enotnost delovanja in apostolata na njihovem ozemlju.
4. Vsaka konferenca, v skladu z generalnim in lastnim statutom, izvoli predsednika, podpredsednika in tajnika. Kjer bi bilo za delovanje konference potrebno, naj izvolijo tudi svet.
5. Da bi izpolnile naloge, ki so jim jih zaupale Konstitucije, statuti ali generalni minister, in da bi poskrbele za dobro reda, lahko konference za

svoje brate in okrožja lastnega področja določijo posebne predpise. Ti predpisi so veljavni, ko jih soglasno odobrijo vsi ministri konference, potem ko so dobili soglasje svojih svetov, ter ko jih odobri generalni minister s soglasjem svojega sveta.

6. Ministri in njihovi sveti naj radi in dejavno sodelujejo s konferenco za večjo usklajenost oblik frančiškovega pričevanja in formacije, za prenavo verskega življenja, pospeševanje miru in pravičnosti ter ohranjanje stvarstva.

145

1. Bratje, priznajmo, da so tudi vodstvene strukture reda in njegove ustanove izraz našega življenja in poklicanosti ter spremljajo pot našega bratstva skozi zgodovino.
2. Čeprav so podvržene omejenostim vsake časne ustanove, nam pomagajo razvijati čut pripadnosti naši družini ter opredeljujejo njeno življenje in poslanstvo.
3. Sprejmimo jih torej v duhu vere in spreprostostjo kot konkretno možnost za osebno rast in medsebojno pomoč; v vsem iščimo skupno dobro, služenje Cerкви in Božjemu kraljestvu.

IX. POGLAVJE

NAŠE APOSTOLSKO ŽIVLJENJE

146

1. Božjega Sina je Oče poslal na svet, da bi potem, ko si je privzel človeški položaj in je bil posvečen z maziljenjem Svetega Duha, prinašal veselje oznanilo ubogim, ozdravljaval skesane v srcu, oznanjal svobodo jetnikom, vračal vid slepim in oznanjal Gospodovo milost.
2. Kristus je določil, da naj bi se to poslanstvo, v moči Svetega Duha, nadaljevalo v Cerkvi, ki ga sprejema kot milost in svojo poklicanost, globok izraz svoje identitete.
3. Isti Sveti Duh je obudil sv. Frančiška in njegovo apostolsko bratstvo, da bi po zgledu Jezusa in njegovih prvih učencev šli po svetu, oznanjali pokoro in mir ter tako sodelovali pri evangelizacijskem poslanstvu Cerkve.
4. Zato naše bratstvo, poslušno Gospodovemu Duhu in njegovi sveti dejavnosti, izpolnjuje v Cerkvi dolžnost služenja vsem ljudem, ko jih evangelizira z delom in besedo.

147

1. Pri apostolskem delovanju izražajmo značilnosti naše karizme v oblikah, ki se prilagajajo časovnim in krajevnim razmeram.
2. Prvi apostolat manjšega brata je sredi sveta živeti evangeljsko življenje v resnici, preprostosti in veselju.
3. Ker je bratsko življenje posebnost sodelovanja pri Kristusovem poslanstvu, plemenitimo njegovo apostolsko učinkovitost z intimno in gorečo predanostjo Gospodu Jezusu. Skrbimo, da bodo naši bratski odnosi vedno pristnejši, in se velikodušno vključujemo v poslanstvo reda.
4. Vse ljudi cenimo in spoštujemo; vedno bodimo odprti za dialog.
5. Četudi dajemo prednost evangelizaciji revnih, se po Kristusovem zgledu in zgledu sv. Frančiška ne bojmo oznanjati evangeljskega spreobrnjenja, resnice, pravice in miru tudi ljudem, ki so na oblasti ali imajo v rokah usodo narodov.
6. Radi se posvečajmo kakršnemukoli delu služenja in apostolski dejavnosti, če je le primerna našemu načinu življenja in odgovarja potrebam Cerkve.
7. Ker nas spodbuja ljubezen Očeta, ki vidi na skrivnem, zavestno izbirajmo pot majhnosti in velikodušno sprejemajmo tudi nepomembne ter težke naloge in službe, ne da bi se zaradi tega hvalili.
8. Nasprotno, kot Kristusovi učenci in sinovi sv. Frančiška se spominjajmo, da apostolsko življenje zahteva notranjo pripravljenost za soočenje

s križem in preganjanjem, vse do mučeništva za vero in za ljubezen do Boga in do bližnjega.

148

1. Voljno in po Gospodovem navdihu opravljajmo vse vrste apostolata, tudi tiste iz osebne pobude. Različne apostolske dejavnosti pripravljajmo in usklajujmo kot izraz celotnega bratstva; opravljajmo jih v pokorščini do pristojne oblasti.
2. V spoštovanju papeževe pravice, da razpolaga s služenjem reda v korist vesoljne Cerkve, je opravljanje sleherne apostolske dejavnosti podrejeno oblasti krajevnega škofa, od katerega bratje, potem ko so jih potrdili njihovi ministri, prejmejo potrebna pooblastila. Ministri pa naj, kolikor je mogoče in skladno z našo karizmo, radi ugodijo, kadar jih škofje povabijo k služenju božjemu ljudstvu in k sodelovanju za zveličanje ljudi.
3. Naloga provincialnega kapitlja je, da prilagodi apostolsko dejavnost potrebam časa in pri tem spoštuje našo frančiškovsko-kapucinsko identiteto. Provincialni minister pa s soglasjem svojega sveta koordinira apostolske moči v provinci.
4. Ko gre za pomembnejše primere, gvardijan, po posvetovanju s krajevnim kapituljem, razporeja opravila. Pri tem naj upošteva sposobnosti posameznih bratov ter pozorno spremlja potrebe krajevne Cerkve in pastoralne smernice cerkvene hierarhije.

5. Za dobro Cerkve in glede na potrebe naj okrožja rada medsebojno sodelujejo pri apostolskem delu in pobudah, kar je potrebno razvijati z modrim načrtovanjem. Okrepljeni s čutom za cerkveno občestvo bratsko sodelujmo tudi z drugimi ustanovami posvečenega življenja, predvsem s frančiškovskimi.

149

1. Navadimo se prepoznavati znamenja časa, v katerih z očmi vere odkrivamo Božje načrte, da bi apostolske pobude ustrezale zahtevam evangelizacije in potrebam ljudi.
2. Pospešujmo običajne apostolske dejavnosti, kot so: ljudski misijoni, duhovne vaje, zakramentalno spovedovanje vernikov, duhovna oskrba redovnic, zlasti frančiškovskih, skrb za bolnike in zapornike, vzgojna dejavnost in družbeni napredek.
3. Ko začnemo z novimi oblikami apostolata, se še posebej skrbno posvečajmo tistim, ki so oddaljeni od vere in verske prakse, in tudi tistim, ki zaradi življenjskih razmer nimajo redne pastoralne oskrbe, kot so mladi v krizi krščanskega življenja, priseljenci, delavci in ljudje, ki jih stiskajo gmotne skrbi ali so diskriminirani in preganjani zaradi kakršnegakoli razloga.
4. Pričujmo za kulturo življenja in si vztrajno prizadevajmo, da bi bilo človeško življenje, od svojega spočetja do smrti, vedno deležno varstva in spodbude. Delajmo v dobro otrok in se trudimo

za vzgojo in formacijo mladine, tudi z navzočnostjo v šolah in vzgojnih ustanovah. Vneto podpirajmo družino, utemeljeno na zakonski zvezi, ki je domača Cerkev in osnovna celica družbe; našo bližino in solidarnost izkazujmo predvsem družinam v večjih potrebah.

5. Posebno zavzeto se posvečajmo službi ekumenskega dialoga v ljubezni, resnici in molitvi z vsemi kristjani, sodelujoč pri skrbi Cerkve za dosego edinosti, ki jo je želel Kristus.
6. Podobno se trudimo za vzpostavljanje odrešilnega dialoga tudi z ljudmi drugih veroizpovedi in z neverujočimi, med katerimi živimo ali h katerim smo poslani.
7. Vse naše služenje ljudem mora temeljiti na življenju, ki ga oblikuje evangelij. Spominjajmo se, da svet bolj posluša pričevalce kot učitelje. Zato s preprostim srcem živimo blizu ljudem; naša drža resničnih manjših bratov naj odseva iz življenjskega sloga in načina govorjenja.

150

1. Jezus je posvetil svoje življenje oznanjevanju Božjega kraljestva in poslal apostole, da bi oznanjali evangelij vsem narodom.
2. Sv. Frančišek, Kristusov glasnik, je z verodostojno odobritvijo Cerkve obhodil mesta in povsod sejal seme evangelija, ko je s preprostimi in kratkimi besedami oznanjal Božjemu ljudstvu Kristusovo skrivnost.

3. Zato v poslušnosti naročilu božjega Učitelja, sledeč zgledu sv. Frančiška in izročilu našega reda pridigajmo Gospodovo besedo z jasno govorico in v zvestobi Svetemu pismu.
4. Z veliko prizadevnostjo si vtisnimo v svoje srce Božjo besedo, ki je Kristus; z vsemi močmi darujmo sami sebe njemu v posest, da nas bo Gospod sam vnemal v govorjenju iz prekipevajoče ljubezni. Tako bomo Kristusa oznanjali z življenjem, deli in besedami.
5. Za doseg tega cilja si nenehno prizadevajmo napredovati v Kristusovi modrosti, ki si jo pridobimo zlasti s tem, da jo živimo, in to predvsem z vztrajnim prebiranjem, premišljevanjem in poglobljenim študijem Svetega pisma.
6. Poskrbimo, da bo vse naše pastoralno služenje prežemala Božja beseda. Skrbimo za versko katehezo na načine, ki so prilagojeni potrebam različnih skupin ljudi; spodbujajmo uveljavljanje kulture, ki jo prežemajo evangeljske vrednote.

151

1. V obhajanju zakramentov se Kristus vernim ponavzočuje s svojo odrešenjsko močjo, jih posvečuje in snuje svoje Telo, Božje ljudstvo pa izkazuje Gospodu, svojemu Bogu, vredno bogočastje.
2. Zato naj bodo bratje pripravljene deliti zakramente, bodisi zaradi svoje službe ali pa, ker jih povabijo duhovniki, da bi v obhajanju skrivnosti pomagali vernikom hraniti, krepiti in izražati svojo vero.

KONSTITUCIJE

3. Skrbno se pripravljajmo na delitev Božjih skrivnosti, z željo po posnemanju tega, kar obhajamo, in z življenjem, ki je skladno s skrivnostjo Gospodovega križa. V vernikih spodbujajmo krščansko življenje, ki je osredotočeno v evharistiji, zajemajoč mi sami pri tem istem izviru pastoralne ljubezni, ki nas priganja, da se podarjamo za dobro bližnjega.

152

1. Bratje duhovniki naj v duhu Kristusa dobrega pastirja oznanjajo Božje usmiljenje. Naj bodo zvesti delivci odpuščanja grehov, ki ga Bog nanklanja v zakramentu sprave, in naj bodo radi na razpolago za spovedovanje vernikov; in to tem bolj, ker je to služenje posebno primerno za nas, manjše brate, saj smo po njem pogosto blizu ljudem, ki še posebno izkušajo bedo greha.
2. V njih naj odseva gorečnost Božje svetosti in Njegovo usmiljenje, spoštovanje dostojanstva človeške osebe, ljubezen, potrpežljivost in previdnost.
3. Spovedniki naj skrbijo, da bodo nenehoma napredovali v pastoralni vedi in v pravilnem opravljanju svoje službe.

153

1. Po zgledu sv. Frančiška in v skladu s stalnim izročilom reda radi prevzemajmo duhovno pa tudi telesno skrb za bolne in trpeče.

2. Tako v hoji za Kristusom, ki je hodil skozi mesta in vasi ter ozdravljajl vsako bolezen in slabost kot znamenje prihoda Božjega kraljestva, izpolnjujmo poslanstvo Cerkev, ki je po svojih sinovih solidarna z ljudmi vseh položajev, predvsem pa z revnimi in žalostnimi, in se zanje rada žrtvuje.
3. Ministri in gvardijani naj pospešujejo to poslanstvo, ker je odlično in zelo pomembno delo ljubezni in apostolata.

154

1. V skladu z naravo in izročilom našega reda naj bodo bratje odprti za pastoralno pomoč duhovnikom v župnijah krajevne Cerkev.
2. Upoštevajoč nujne potrebe vernikov, naj ministri, s soglasjem svojega sveta, previdno sprejemajo tudi skrb za župnije v duhu služenja krajevni Cerkev.
3. Da bi ob sprejemanju tega poslanstva ohranili skladnost z našo poklicanostjo, redno raje sprejemajmo tiste župnije, kjer bomo lažje pričevali majhnost ter ohranjali naš način življenja in dela v bratstvu. Tako bo lahko Božje ljudstvo na primeren način deležno naše karizme.
4. Božjepotna svetišča, ki so zaupana našemu redu, naj bodo središča evangelizacije in zdrave pobožnosti. V njih delujmo v skladu z navodili Cerkev in pričujmo za temeljne vrednote našega življenja. Za služenje v pomembnejših božjepotnih svetiščih, ki so nam zaupana, naj se med okrožji razvije ustrezno sodelovanje.

155

1. Priznavajmo in pospešujmo vlogo in posebno poslanstvo vernih laikov v življenju in delovanju Cerkve. Z njimi radi sodelujmo, še posebno pri delu evangelizacije. Podpirajmo tudi združenja vernikov, katerih člani si prizadevajo živeti in oznanjati Božjo besedo ter spreminjati svet od znotraj.
2. Med temi združenji naj nam bo posebno pri srcu Frančiškov svetni red. Sodelujmo s svetnimi Frančiškovi brati in sestrami, da bi njihova bratstva rasla kot skupnosti vere, obdarjena s posebno učinkovitostjo evangelizacije. Sodelujmo tudi pri formaciji posameznih članov, da bodo širili Božje kraljestvo, ne le z zglednim življenjem, ampak tudi z različnimi oblikami apostolata.

156

1. Ko je sv. Frančišek gledal v lepoto stvari Njega, ki je najlepši, je vabil vse stvarstvo, naj hvali in povečuje Gospoda. Tudi mi se učimo prepoznavati vse dobre in lepe stvari, ki jih je Gospod posejal v človekovo srce in harmonijo stvarstva. Z besedo, spisi in tudi s krščansko navdihnjenim umetniškim izražanjem si prizadevamo za poznavanje Božje lepote.
2. Pri širjenju Kristusovega oznanila uporabljajmo tudi sredstva javnega obveščanja, ki ponujajo velike priložnosti za evangelizacijo. Zato naj ministri poskrbijo, da si bodo sposobni bratje

na tem področju pridobili posebno znanje. Vsi bratje pa naj bodo primerno poučeni za odgovorno uporabo teh sredstev.

3. Radi sodelujmo pri apostolatu tiska, posebno ko gre za razširjanje del s frančiškovega področja.
4. V naših publikacijah, uporabi sredstev javnega obveščanja in navzočnosti v medijih izražajmo popolno soglasnost z evangeljskimi vrednotami in cerkvenim naukom.
5. Publikacije in sporočila, ki uradno predstavljajo naš red tako na krajevni kot svetovni ravni, mora pregledati in odobriti pristojni predstojnik. Posebno pozorno je treba skrbeti, da izražajo pristno misel reda.
6. Glede sredstev javnega obveščanja je potrebno upoštevati predpise splošnega prava; in če gre za pisanje o verskih in moralnih temah, je treba upoštevati, da je potrebna tudi odobritev ministra.
7. Na različnih ravneh reda naj bodo ustanovljeni primerni uradi, da bo apostolsko delovanje preko sredstev javnega obveščanja usklajeno, podprto in primerno ovrednoteno.

157

1. V vsaki naši apostolski dejavnosti, ki izvira iz ljubezni do Boga in do ljudi, težimo vedno k skladnosti našega življenja in delovanja, kar je duša vsega apostolata.

KONSTITUCIJE

2. Spominjajmo se tudi, da ne moremo izpolnjevati svojega poslanstva, če se nenehno ne prenavljamo v zvestobi svojemu poklicu.
3. Apostolsko dejavnost torej opravljajmo v ubožtvu in ponižnosti; ne prilaščajmo si službe, da bo vsem očitno, da iščemo edinole Jezusa Kristusa. Ohranjajmo tisto bratsko edinost, ki jo je Kristus hotel tako popolno, da bo svet po nas spoznal, da je Sina poslal Oče.
4. V medsebojnem bratskem življenju gojimo molitveno življenje in študij, da bomo tesno združeni z Odrešenikom, v moči delovanja Svetega Duha, s pripravljenim in velikodušnim srcem svetu ponudili pričevanje veselega oznanila.

X. POGlavJE

NAŠE ŽIVLJENJE V POKORŠČINI

158

1. Jezus Kristus, ki je prevzel podobo služabnika, je bil pokoren do smrti na križu. Ko nas je tako osvobodil suženjstva greha, nam je razodel, da je človekova svoboda pot pokorščine Očetovi volji, pokorščina pa pot postopnega doseganja resnične svobode.
2. V pobožnem poslušanju utelešene Besede Cerkev, odprta delovanju Duha, s pokorščino vere odgovarja zamisli Očetove ljubezni, ki je v Sinu razodel samega sebe in nam dal spoznati skrivnost svoje volje.
3. Zato je kristjan v hoji za Kristusom, ki je imel za hrano izpolnjevanje Očetove volje, poklican, da preko zaupne pokorščine, na kateri se gradi in uresničuje človekova polnost, vsak dan napreduje v svobodi Božjih otrok. Tako se v osvobajanju samega sebe in očiščevanju vpliva malikov odpira obzorjem Božjega življenja v sprejemanju zveličavne volje, ki ne ponižuje, ampak utemeljuje in razvija njegovo dostojanstvo.

KONSTITUCIJE

4. Sv. Frančišek nas je učil, da je življenje manjših bratov biti pokoren Jezusu Kristusu, ki je navzoč v evangeliju in v zakramentih. On se je popolnoma podaril Kristusu; nič od svojega ni zadržal zase in v pokorščini je prepoznal popolnost življenja brez lastnine ter temelj občestva z Bogom, s Cerkvijo, z brati, z ljudmi in z vsemi živimi bitji.
5. Zato v moči našega prizadevanja, da bi živeli v pokorščini, služimo drug drugemu v duhu ljubezni in ne glede na službo hrepenimo po zadnjem mestu v skupnosti Gospodovih učencev ter bodimo iz ljubezni do Boga podrejeni vsakemu človeku.
6. Poslušni Svetemu Duhu, v bratskem občestvu, v slehernem dogodku in vsakem dejanju iščimo in izpolnujemo Božjo voljo.
7. Zato bodo ministri in gvardijani, ki se posvečajo služenju bratom, ki so jim zaupani, in drugi bratje, ki se jim v veri podrejajo, vedno delali to, kar je všeč Bogu.

PRVI ČLEN

Pastoralno služenje ministrov in gvardijanov

159

1. Kristus ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel; to je dokazal s tem, da je apostolom umil noge in jim naročil, naj tudi oni tako delajo.

2. Tudi njegov služabnik Frančišek je v zvestobi evangelijskim besedam hotel, da bi njegovi bratje ne uveljavljali nikakršne moči ali oblasti, predvsem ne med seboj.
3. Zato naj ministri in gvardijani, služabniki zaupanim jim bratom, za katere bomo morali dajati odgovor Bogu, le-tem ponižno služijo, spominjajoč se, da morajo biti oni sami pokorni Bogu in bratom. Bratsko služenje naj sprejemajo kot milost in ga predvsem v težavah in v nerazumevanju živijo kot pravo pokorščino.
4. Svoje oblasti naj ne izvajajo gospodovalno, ampak naj vodijo svoja bratstva v ljubezni in z velikodušnim srcem; z veseljem naj bodo bratom vzor, ko jim z zgledom in besedo delijo duha in življenje.

160

1. Ministri in gvardijani naj marljivo opravljajo zaupano službo; skrbijo naj za brate in za vse stvari, še zlasti za duhovne.
2. V goreči molitvi in s previdno razsodnostjo naj skupno z brati marljivo iščejo Božjo voljo ter jo zvesto izpolnjujejo.
3. V evangelijskem duhu naj radi gojijo dialog, tako z vsemi kot s posameznimi brati. Zavedajo naj se, da do dokončne odločitve ne pridejo sami, ampak, kolikor je mogoče, upoštevaje svoboden prispevek vseh bratov. Zato naj brate pozorno poslušajo in z odprtim srcem upoštevajo

njihove nasvete. Vendar naj se vsi zavedajo, da v moči svoje službe končno odločajo predstojniki.

4. V dobro vsega bratstva naj skrbijo za primerno obveščanje bratov, jih vključijo v dejavno sodelovanje pri življenju in pobudah samega bratstva, pospešujejo odgovorno sodelovanje vseh moči, zlasti tistih bratov, ki opravljajo posebne naloge.
5. Ker je bratska vez toliko močnejša, kolikor bolj je središčno in živo to, kar nam je skupno, naj ministri in gvardijani pospešujejo medsebojno podelitev darov in sposobnosti, predvsem pa duhovnih dobrin, poslušanje Božje besede in življenje v veri.

161

1. Ministri in gvardijani naj si prizadevajo, da bodo naša bratstva kraj, kjer bomo iskali Boga ter ga ljubili v vsaki stvari in bolj kot vsako stvar; oni sami naj prvi gojijo duhovno življenje in tako podpirajo napredovanje bratov na poti do svetosti; bratom in bratstvom naj zagotavljajo čas in kakovostno molitev; bdijo naj, da ji bodo vsak dan zvesti.
2. Spominjajo naj se torej, da morajo bratom oznanjati Božjo besedo in vestno poskrbeti za primerno izobrazbo in redovno formacijo.
3. Trudijo naj se za pospeševanje poznavanja naše karizme in naj spodbujajo brate, da bodo zvesto spolnjevali Vodilo in te Konstitucije. Pomagajo naj jim ohranjati živ čut vere in cerkvenega občestva; povesod naj pospešujejo dobro Božjega ljudstva.

4. V ta namen naj glede na kraje in čase pripravijo najprimernejše pobude, kot na primer: študij dokumentov Cerkve in reda, okrožnic ministrov ali udeleževanje na srečanjih, ki obravnavajo redovniško in frančiškovo tematiko. Ministri in gvardijani naj ne zanemarjajo duhovnega pogovora, tako s posameznimi brati kot na hišnem kapitulju, ter homilije bratom med obhajanjem evharistije ali bogoslužja Božje besede.

162

1. Ministri in gvardijani naj v želji, da bi posamezni bratje odgovarjali na načrt Boga, ki jih je poklical iz ljubezni, le-te spodbujajo k iskanju in dejavnemu ter odgovornemu izpolnjevanju Božje volje.
2. Brate, ki so jim zaupani kot Božji sinovi, naj vodijo s spoštovanjem do človeške osebe tako, da bodo spontano pokorni.
3. Naj ne zapovedujejo v moči zaobljube pokorščine, razen če jih k temu sili ljubezen in potreba, in to z veliko modrostjo, pisno ali v navzočnosti dveh prič.

163

1. Ministri in gvardijani naj se spominjajo napotkov sv. Frančiška ter naj bodo znamenje in orodje ljubezni Boga, ki sprejema in odpušča; prizadevajo naj si, da se bodo njihova bratstva držala evangeljskega nauka o usmiljenju.
2. Svojo dolžnost opominjanja, spodbujanja in, ko je potrebno, grajanja, ki jim pripada v skladu z

Vodilom, naj opravijo odločno ter hkrati krotko in ljubeznivo.

3. Napake posameznih bratov naj skušajo popraviti zasebno v bratskem dialogu, upoštevajoč posameznika in okoliščine. Bratje pa naj opomin, v korist svoje duše, radi sprejmejo.
4. Ministri in gvardijani naj o napakah in opustitvah bratstva govore z brati samimi, predvsem na krajevnem kapitulju; skupno naj iščejo in uporabljajo koristna sredstva pomoči.

164

1. Pastoralna vizitacija, ki jo predpisujeta Vodilo in splošno pravo, je zelo koristna za animiranje našega življenja, za prenovu in povezanost med brati.
2. Zato naj se ji ministri, osebno ali po drugih, posebno prizadevno posvečajo, kakor določata Cerkve in naše lastno pravo.
3. Pri vizitaciji naj se ministri in drugi bratje, ki so zanjo pooblaščen, iskreno pogovorijo s posameznimi brati in z vsemi skupaj o duhovnih ter časnih stvareh, ki so potrebne za ohranitev in rast življenja bratov; naj ne opuščajo vizitacije hiš.
4. Ravnajo naj zelo razumevajoče in previdno, prilagajajo naj se časovnim in različnim krajevnim okoliščinam, tako da bodo lahko bratje zaupno, svobodno in odkrito povedali svoje mnenje ter skupno iskali to, kar bo vodilo k nenehni prenovi našega življenja in razvoju dejavnosti.

DRUGI ČLEN

Ljubeča pokorščina bratov

165

1. Bratje v hoji po stopinjah Gospoda Jezusa, ki je vse svoje življenje izročal lastno voljo Očetovi volji, z zaobljubo pokorščine podarjajo svojo voljo kot daritev samega sebe Bogu, se nenehno usklajujejo z odrešenjsko voljo nadvse ljubljene-ga Boga in so na razpolago službi Cerkve.
2. Poleg tega, z življenjem v pokorščini, skupaj z bratstvom z večjo gotovostjo odkrivajo Božjo voljo, razodevajo občestvo treh Božjih oseb in krepijo samo bratsko povezanost.
3. V tistem duhu velikodušnosti, s katerim so obljubili evangeljske svete, naj bodo, v veri in ljubezni do Božje volje dejavno in odgovorno pokorni predstojnikom.
4. Naj se v polnosti zavedajo, da svobodno darovanje lastne volje Bogu zelo veliko prispeva k osebni popolnosti in postaja za druge pričevanje Božjega kraljestva.
5. Ko se tesno privijejo h Kristusu, ki se je, čeprav je bil Sin, iz tega, kar je pretrpel, naučil pokorščine, naj sprejemajo omejenost človeškega posredovanja Božje volje. V zavedanju, da je križ dokaz največje ljubezni, ki zahteva darovanje samega sebe, naj vztrajajo v bratskem

občestvu, tako živijo v popolni pokorščini ter sodelujejo pri delu odrešenja.

166

1. Bratje naj imajo do svojih ministrov in gvardijanov ljubeč in spoštljiv odnos. Ko so jih pripravljene ubogati v duhu vere, naj jim izražajo svoje lastno mnenje in svoje pobude za skupno dobro. Predstojniki pa naj, potem ko naklonjeno skupaj z brati vse pretehtajo, odločijo in zapovedo, kar je potrebno storiti.
2. Prava pokorščina je tudi vse tisto dobro, ki ga brat stori s pravim namenom in na lastno pobudo, ko ve, da to ni proti volji predstojnikov in ne škoduje bratski povezanosti.
3. In če kdaj brat, po bratskem pogovoru, vidi boljše in koristnejše stvari od tistega, kar mu minister zapove, naj svoje prostovoljno daruje Bogu in si v dejanjih prizadeva storiti to, kar mu je zapovedal minister. To je namreč ljubeča pokorščina, ki ugaja Bogu in bližnjemu.

167

1. Tisti, ki iz osebnih razlogov ali zaradi zunanjih razmer ne bi mogli duhovno spolnjevati Vodila, se lahko oziroma morajo obrniti na ministra in ga zaupno prositi za nasvet, spodbudo in rešitev.
2. Minister naj jih sprejme ter jim z bratsko ljubeznijo in skrbjo pomaga.

168

1. Mi vsi, ministri in drugi bratje, ki hodimo v resnici in srčni iskrenosti, ohranjajmo med seboj veliko domačnost in si v duhu ljubezni z veseljem medsebojno služimo in bodimo drug drugemu pokorni.
2. Gojimo takšno medsebojno spoštovanje, da v odsotnosti brata ne bomo nikoli govorili, kar bi si z ljubeznijo ne upali reči vpričo njega.
3. S takšnim ravnanjem bomo v svetu, ki mora biti posvečen Bogu, znamenje tiste popolne ljubezni, ki sije v nebeškem kraljestvu.
4. Vse svoje upanje polagajmo v nadvse ljubljenega Boga, če bomo morali zaradi pričevanja evangeljskega življenja trpeti pomanjkanje, preganjanje in stiske.
5. Kot ubogi in ljudje miru, pod vodstvom ter ob podpori Gospodovega Duha in njegove svete dejavnosti, pogumno nadaljujmo plemenito pot, ki smo jo začeli, gotovi, da nas bo Bog nagradil, če bomo vztrajali do konca.

XI. POGLAVJE

NAŠE ŽIVLJENJE
V POSVEČENI ČISTOSTI

169

1. Med evangelijskimi sveti je čistost za Kristusa in za njegovo kraljestvo odličen Božji dar, ki ga moramo zelo ceniti.
2. Ta dar je odsev neskončne ljubezni, ki povezuje tri Božje osebe; ljubezen, za katero priča utelešena Beseda vse do darovanja svojega življenja; ljubezen, ki je izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nas spodbuja k odgovoru popolne ljubezni do Boga in do bratov.
3. Ker je Bog sam neskončni sijaj, je življenje v njemu posvečeni čistosti izžarevanje Božje lepote v tistih, ki se prepustijo preobražujoči moči Svetega Duha.
4. Isti Duh, ki prebujata ljubezen do božanske lepote, nas upodablja v Kristusovo deviško življenje in nas napravlja deležne skrivnosti Cerkve, ki živi v popolni in izključni predanosti Kristusu, svojemu ženinu, ter se pripravlja na dokončno srečanje z Njim.

5. Evangeljski svet čistosti, ki smo ga prostovoljno izbrali in z zaobljubo obljubili, zajema svoj edini razlog iz prednostne ljubezni do Boga in v njem do vseh ljudi. Ta svet nam na edinstven način podarja večjo svobodo srca, zaradi katere se z nedeljeno ljubeznijo oklepamo Boga in lahko vsem postajamo vse.
6. Karizma celibata, ki je ne morejo vsi doumeti, preroško naznanja slavo nebeškega kraljestva, ki že sedaj deluje med nami in spreminja človeka v njegovi celovitosti. S tem darom, ki ga moramo medsebojno varovati in vztrajno gojiti, naše bratstvo na poseben način napoveduje prihodnje življenje, v katerem bodo vsi, ki bodo deležni vstajenja, med seboj kot bratje in sestre pred Bogom, ki bo zanje vse v vsem.

170

1. Ker naša čistost izvira iz ljubezni do Kristusa, neločljivo združujmo svoje srce z Njim, ki nas je prvi izbral in ljubil vse do najvišjega darovanja samega sebe, ter skrbimo, da mu bomo popolnoma pripadali.
2. Gojimo globok odnos do blažene svete Device Marije, vse čiste od svojega brezmadežnega spočetja, vzvišen zgled popolne posvetitve Bogu in ljubezni do božanske lepote, ki edina lahko popolnoma poteši človekovo srce.

171

1. Medtem ko smo na poti proti polnosti Božjega kraljestva, življenje v čistosti prinaša tudi določeno odpoved, ki jo je treba priznati in sprejeti z veselim srcem, kajti tisti, ki pripadajo Kristusu, so križali svoje meso s strastmi in poželenji vred, da bi bili že sedaj deležni Gospodove slave.
2. Bogu posvečena čistost, dar, ki je dan ljudem, se hrani, krepi in raste z zakramentalnim življenjem, predvsem z evharistično gostijo in z zakramentom sprave, z vztrajno molitvijo ter s tesno povezanostjo s Kristusom in z njegovo deviško Materjo.
3. Vztrajno zatekanje k nadnaravnim in naravnim sredstvom omogoča ravnovesje ter pomaga, da se izogibamo nevarnostim, ki najbolj ogrožajo naš stan neporočenosti, kot so: naveličanost, osamljenost, nagnjenost k lagodnosti, neprimerni nadomestki ali boleštni čustveni odkloni ter pretirana in neprimerna uporaba sredstev javnega obveščanja.
4. Ko torej skušamo velikodušno odgovarjati na ta dar, se ne zanašamo na lastne moči, ampak zaupamo v Božjo pomoč.

172

1. Čustveno in spolno zorenje se dogaja v procesu spreobračanja od sebične in posedovalne ljubezni k darovanjski ljubezni, ki se zmore podarjati drugim.

2. V tem procesu je posebno pomembno prizadevanje za rast v kreposti zdržnosti, od katere je neposredno odvisna zmožnost živeti v čistosti.
3. Med drugim se vzgajamo za duhovno vrednoto ljubezni, za pravo spoštovanje lastnega telesa, za vedro sprejemanje lastne spolne identitete ter različnosti med moškim in žensko.
4. Ob soočenju z uživaštvom, ki zoži spolnost na igro in zabavo, z močjo obvladovanja samega sebe in z urejenostjo, ki sta potrebni, da ne bi zapadli v suženjstvo čutnosti in nagonov, pričujmo za zastonjsko in univerzalno ljubezen. Na ta način posvečena čistost postaja izkušnja veselja in svobode.
5. Vsi mi, posebno ministri in gvardijani, pomnimo, da sta medsebojna ljubezen in bratsko služenje najboljša opora za življenje v čistosti.
6. Resnično bratstvo, ki je sproščeno in odprto za druge, olajša naravni razvoj našega čustvenega življenja. Bratska zavzetost zahteva nenehno odrekanje samoljubju in potrebno darovanje drugim. To spodbuja pristna in globoka prijateljstva, ki veliko pripomorejo k polnosti čustvenega življenja.
7. V zavesti človeške krhkosti bežimo pred priložnostmi in nevarnim ali takim obnašanjem, ki vzbujata dvoumnost glede čistosti in ki lahko poraja sumničenja. Pomanjkanje spoštovanja do drugih na čustvenem in spolnem področju žali čistost, izda zaupanje, je zloraba moči in lahko

tudi hudo prizadene dostojanstvo drugih. V takih primerih, ki pa jih je potrebo vedno preveriti, naj ministri in gvardijani posredujejo previdno in odločno.

8. Poleg bdenja nad čuti in srcem se, živeč v ponižnosti in spokornosti, z veseljem posvečamo marljivemu delu in uporabljajmo še druga sredstva, ki pospešujejo zdravje duha in telesa.

173

1. Frančišek, ki ga je prevzela Božja ljubezen ter ljubezen ljudi in celo vseh ustvarjenih stvari, je vesoljni brat in prijatelj. Ena izmed njegovih najbolj pomenljivih značilnosti je bogastvo čutenja in sposobnost, da ga je izrazil.
2. Izredno prijazen in plemenit, poln čudenja pred vsako dobro in lepo stvarjo, želi, da bi bili njegovi bratje veseli pevci pokore – spreobrnjenja, potopljeni v mir in vesoljno, celo kozmično bratstvo.
3. Zajemajoč pri izviru trojiške ljubezni tudi mi razvijajmo sposobnost vesoljne ljubezni. Vse ljudi ljubimo v Kristusu ter si prizadevajo, da jih s svojim bratskim in prijateljskim sožitjem vodimo v deležnost pri Božjem kraljestvu.
4. Po zgledu plemenitega čutenja samega brata Frančiška do sestre Klare naj naš odnos do žensk odlikuje vljudnost, spoštovanje in čut za pravičnost; pospešujmo njihovo dostojanstvo in poslanstvo v družbi in v Cerkvi.

5. Prijateljstvo je velik dar in pospešuje človeško in duhovno rast. Zaradi svoje posvetitve in dolžnega spoštovanja do poklica tistih, s katerimi smo v odnosih, se izogibljimo navezovanja drugih nase; nasprotno, zanje postanimo dar. Tako se ustvarja osvobajajoče prijateljstvo, ki ne uničuje bratstva.
6. Dobri odnosi z lastno družino pospešujejo našo skladno rast. Vendar pa se spomnimo, da prednostna ljubezen do Kristusa zahteva popolno sprejetje zahtevnosti hoje za njim in ne pozabimo, da je bratstvo naša nova družina.
7. V povezanosti z drugimi poklici z veseljem izpričajmo našo posvetitev v celibatu kot nenehen klic k absolutnosti Božjega kraljestva, v katerem tudi zakonska skupnost in družina najdeta svoj pomen in vrednost.

174

1. Večkrat premišljujmo besede sv. Frančiška, s katerimi spodbuja svoje brate, naj opustijo vsakršno skrb in zaskrbljenost, da bi, bolj kot vse drugo, s čistim srcem, neomadeževanim telesom in sveto dejavnostjo služili Gospodu Bogu ter ga ljubili in častili.
2. Naj nas torej nič ne ovira, nič ne ločuje in nič ne odvrča od tega, da ne bi v nas in v našem bratstvu deloval in se razodeval Gospodov Duh.

XII. POGlavJE

OZnanJEVANJE EVANGELIJA
IN ŽIVLJENJE VERE

PRVI ČLEN

Naše prizadevanje za evangelizacijo

175

1. Jezus Kristus, ki je Božji evangelij, prvi in največji oznanjevalec evangelija, je poslal apostole evangelizirat vse narode in je ustanovil svojo Cerkev, vesoljni zakrament odrešenja, ki je zato po svoji naravi misijonarska.
2. V Cerkvi, občestvu vere in ljubezni, ki jo poživlja Sveti Duh in je romarica skozi čas, so vsi krščeni, na poseben način pa redovniki v moči svoje posebne posvetitve, poklicani živeti milost evangelizacije, da bi tako izpolnili Gospodovo naročilo.
3. Sv. Frančišek je po Božjem navdihu v svojem času z življenjskim zgledom in z močjo svojega Vodila obnovil misijonarskega duha.

4. Njegovo bratstvo z življenjem v majhnosti in popotništvu daje zagon misijonarski dejavnosti Cerkev za oznanjevanje evangelija in za prihod Božjega kraljestva, ki spreminja človeka samega in ustvarja nov svet v pravičnosti in miru.
5. Zato naš red evangelizacijo, ki je lastna celotni Cerkvi, sprejema za svojo dolžnost, jo ceni in jo uvršča med svoje poglobitve apostolske dejavnosti, da bi prispeval k prenovi in rasti Kristusovega telesa.

176

1. V našem apostolskem bratstvu smo vsi poklicani prinašati veselo oznanilo odrešenja tistim, ki verujejo v Kristusa, na kateri koli celini ali področju živijo; zato se imamo vsi za misijonarje.
2. Poleg splošnega misijonarskega prizadevanja, ki se odvija v krščanskih občestvih, katera zmorejo odsevati evangeljsko pričevanje v družbi, prepoznavamo poseben položaj tistih bratov – običajno jih imenujemo misijonarji – ki zapustijo svojo deželo, ker so poklicani izvrševati svoje poslanstvo v različnih družbeno-kulturnih okoljih, v katerih evangelija še ne poznajo, ali pa tam, kjer je potrebno služiti mladim Cerkvam.
3. Enako prepoznavamo poseben misijonarski položaj bratov, ki so poslani v okolja, ki potrebujejo novo evangelizacijo, ker evangelij ne oblikuje

več življenja celih skupin ljudi in so mnogi krščeni deloma ali pa v celoti izgubili verski čut.

4. Prizadevajmo si torej, da ne bi preslišali in zanemarjali Gospodovega misijonarskega naročila, kajti vsak človek ima pravico slišati veselo oznanilo, da bi v polnosti udeležil svojo poklicanost.

177

1. Bratje misijonarji, ki so poslani na različne konce sveta, naj v skladu z učenjem sv. Frančiška duhovno živijo med ljudmi, in sicer tako, da so zaradi ljubezni do Boga podrejeni vsem ljudem. Z velikim zaupanjem naj ljubeče pričujejo za evangeljsko življenje; ko pa bodo videli, da je Bogu po volji, naj odkrito oznanjajo besedo odrešenja.
2. Bratje, vžgani s Kristusovo ljubeznijo in podprti z zgledom naših svetih misijonarjev, naj gredo v misijone v moči želje, da bi pri delu evangelizacije služili krajevni Cerkvi.
3. Takšna drža naj postane očitna, ko radi prisluhnejo in se dogovarjajo z drugimi cerkvenimi ustanovami; upoštevajo naj, da je vrh misijonarskega delovanja razvoj krajevne Cerkve, pri čemer imajo kler, redovniki in laiki, vsak s sebi lastno pristojnostjo, svojo odgovornost.
4. Bratje naj s svojim delovanjem in z nasveti sodelujejo z laičkimi misijonarji, predvsem s katehisti; skupaj z njimi naj vneto skrbijo za

duhovno animacijo, pospešujejo naj tudi družbeni in gospodarski napredek ljudi.

5. V skladu s kapucinskim izročilom naj se prisrčno umestijo med ljudi vseh stanov; svoje evangelizacije naj ne navezujejo na ekonomska sredstva ali pa na družbeni ugled, temveč naj svoje zaupanje polagajo v Boga in v učinkovitost evangeljskega življenja.
6. V duhu ljubezni naj presojujejo zgodovinske, verske, družbene in kulturne razmere; s preroško močjo naj delujejo v svobodi Božji otrok.
7. V dialogu z drugimi krščanskimi Cerkvami in različnimi verstvi naj spoštljivo iščejo pomena Božje navzočnosti in kraljestva Besede v različnih kulturah. Prepoznavajo naj pristne vrednote, jih sprejemajo za bolj poglobljeno razumevanje same skrivnosti Boga in s pričevanjem lastne karizme prispevajo k njihovi izpopolnitvi.
8. Pospešujejo naj tudi tiste spremembe, ki podpirajo prihod novega sveta; pozorni naj bodo na ideje, ki vplivajo na način razmišljanja in delovanja narodov.

178

1. Bratje, ki po Božjem navdihu čutijo poklic za misijonarsko delo v deželah, ki potrebujejo prvo oznanilo, podpora mladim Cerkvam ali pa, kjer je nujna nova evangelizacija, naj svojo namero zaupajo svojemu ministru.

2. Minister naj jim po temeljitem premisleku in glede na stanje posameznika omogoči teoretično in praktično pripravo na področju misiologije, ekumenizma in medverskega dialoga ter jim, upoštevajoč naše lastno pravo, dá poslušnostno pismo. Minister lahko tudi drugim primernim bratom predlaga, da gredo v misijone.
3. Ministri naj se zaradi pomanjkanja bratov v provinci ne branijo poslati pripravnih ljudi, pač pa naj vse svoje skrbi in pomisleke prepustijo Njemu, ki nenehno skrbi za nas.
4. Različna okrožja reda naj si glede na možnosti velikodušno med seboj pomagajo in po generalnem ministru potrebnim področjem pošljejo misijonarje in pomoč.
5. Brate je potrebno povabiti, da se tudi za določen čas posvetijo misijonarskemu delu, predvsem ko gre za kakšne posebne naloge.
6. Ministri naj pri bratih spodbujajo ljubezen in duha sodelovanja za misijonarsko delo tako, da bo vsak, glede na svoje sposobnosti, izvrševal svojo misijonarsko dolžnost preko bratskih odnosov z misijonarji ter v molitvi in v povezanosti z novimi Cerkvami prebujal zanimanje krščanskega ljudstva.

179

1. Ker stan tistih, ki zaobljubijo evangeljske svete, spada k življenju in svetosti Cerkve, naj ga brate misijonarji skrbno pospešujejo, še posebno

naj pospešujejo duha in navzočnost naše karizme v krajevnih Cerkvah.

2. Spodbujajmo razvoj vseh izraznih oblik frančiškove družine. Ovrednotimo tudi posebno misijonarsko razsežnost kontemplativnega življenja naših sester iz drugega reda; kolikor moremo, jim pomagajmo pri ustanavljanju njihovih samostanov in jih duhovno spremljajmo.
3. Ministri naj skrbe, da bodo med misijonarji tudi bratje, ki so primerni za vzgojo kandidatov za naš red.
4. Naš način življenja in duhovna dediščina našega reda, ki sta univerzalna in vključujeta vse obrede katoliške Cerkve, posredujmo tako, da bo izražal krajevne razmere, kulturni značaj posameznega naroda in krajevnih Cerkva. V druge dežele ne prenašajmo posebnih običajev iz svojih krajev. O obredih na posameznih področjih v skladu s pravom odloča generalni minister s soglasjem svojega sveta.

180

1. Naloga generalnega ministra je, da s soglasjem svojega sveta ter dogovorno s cerkvenimi oblastmi pospešuje in usklajuje misijonarsko dejavnost reda v krajevnih Cerkvah.
2. Misijonarsko poslanstvo, ki ga predlaga generalni minister, sprejema, s soglasjem svojega sveta, provincialni minister, ki tudi sklene dogovor s

pristojnim cerkvenim predstojnikom, po vnaprejšnji odobritvi generalnega ministra in s soglasjem svojega sveta.

3. Generalni minister in provincialni ministri naj s soglasjem svojih svetov ustanovijo tajništvo za evangelizacijo, animacijo in misijonsko sodelovanje ter mu določijo naloge.
4. Bratje naj stalno sodelujejo z drugimi redovnimi ustanovami, ki se na istem ozemlju posvečajo misijonarskemu delu krajevne Cerkve ali pa s tistimi, ki se v domovini posvečajo poživljanju misijonarske dejavnosti.

181

1. Spominjajmo se sv. Frančiška, ki je po zgledu Kristusovih učencev hotel svoje tovariše poslati v svet v uboštvu in popolnem zaupanju v Boga Očeta, da bi povsod z besedo in življenjem označili mir.
2. Razpoložljivi za soočenje tudi z najtežjimi okoliščinami torej pojdimo po poteh sveta, v preprostosti živimo radikalnost blagrov, željni Absolutnega, ki je Bog, ter tiho izpričujemo bratstvo in majhnost.
3. To veliko delo izročimo priprošnji blažene Device Marije, Matere Dobrega pastirja, ki je rodila Kristusa, luč in rešenje vseh narodov, in ki je v binkoštnem jutru, pod vodstvom Svetega Duha, v molitvi vodila začetke evangelizacije.

DRUGI ČLEN

Naše versko življenje

182

1. Kot resnični Kristusovi učenci in sinovi sv. Frančiška, s pomočjo Božje milosti, vse do konca neomajno ohranjajmo vero, ki smo jo od Boga prejeli po Cerkvi. Z vsemi svojimi močmi in s pravo razsodnostjo se vedno bolj poglobljajmo vanjo ter si prizadevajmo, da bo vera vedno bolj oblikovala naše življenje in vodila vsa naša dejanja.
2. Z vztrajno molitvijo prosimo Boga za pomnožitve tega neprecenljivega daru ter živimo v tesnem občestvu z vsem Božjim ljudstvom.
3. Ker se vera krepi s podarjanjem, pod vodstvom Svetega Duha povsod neutrudno pričujmo za Kristusa in tistim, ki nas vprašajo, povejmo razlog upanja večnega življenja, ki je v nas.

183

1. Sv. Frančišku je bilo nadvse pri srcu, da se je zvesto držal cerkvenega učiteljstva, ki je varuh Božje besede – posredovane v Svetem pismu in izročilu – ter evangeljskega življenja.
2. Da bi to duhovno dediščino ohranjali neokrnjeno, gojimo posebno vdanost do svete matere Cerkve.
3. Živimo torej v popolnem soglasju s Cerkvijo: v mislih, besedah in dejanjih ter se skrbno izogibajmo napačnim ali nevarnim teorijam.

4. S čutom dejavne in zavestne odgovornosti izkazujemo verno vdanost volje in razuma rimskemu papežu kot vrhovnemu učitelju vesoljne Cerkve in škofom kot pričevalcem vere, ki skupaj s papežem poučujejo Božje ljudstvo.
5. Ministri in drugi bratje naj na začetku prejete službe, v skladu z zahtevami prava, izpovedo vero.

184

1. Ko odgovarjamo na Božji klic, s katerim nas Bog vsak dan vabi k sodelovanju pri uresničevanju svojega načrta odrešenja, se spominjamo, kako smo v moči zaobljub pred Božjim ljudstvom povezani s Kristusom.
2. Prizadevajmo si torej, da bomo v poklicu, v katerega smo poklicani, primerno živeli in se v njem vse bolj odlikovali; spominjamo se, da Bog nikoli ne odteguje svojih darov, kar velja tudi za dar poklica. Na tej ozki poti, ki vodi v življenje, nam ne bo manjkalo njegove milosti za premagovanje težav.
3. Vztrajno se posvečajmo lastni prenovi in z veselim srcem vztrajajmo v sprejetih življenjskih obveznostih. Zavedajoč se človeške krhkosti napredujmo na poti spreobrnjenja z vso Cerkvijo, ki jo Sveti Duh nenehno prenavlja.

*** **

185

1. Naš red se drži splošnega cerkvenega prava, Vodila sv. Frančiška, ki ga je potrdil papež Honorij III., in Konstitucij, ki jih je potrdil Sveti sedež.
2. V moči svojih zaobljub smo dolžni izpolnjevati Vodilo preprosto in v katoliški veri v skladu s temi Konstitucijami, ki imajo v vsem redu edine pravno moč.
3. Verodostojna razlaga Vodila je pridržana Svetemu sedežu, ki razveljavlja prejšnje obvezujoče papeške razlage Vodila, razen tistih, ki so zapisane v veljavnem splošnem pravu in teh Konstitucijah.
4. Sveti sedež priznava generalnim kapitljem pravico primerne prilagajanja Vodila novim okoliščinam, vendar pa te spremembe dobijo zakonodajno moč šele z njegovo potrditvijo.

186

1. Verodostojna razlaga Konstitucij je pridržana Svetemu sedežu. Generalni kapitelj, s soglasjem dveh tretjin članov, ima nalogo, glede na potrebe časa, Konstitucije dopolniti, spremeniti, delno razveljaviti ali odpraviti, da bi tako spodbujali določeno kontinuiteto v potrebni prenovi, vendar le s potrditvijo Svetega sedeža.
2. Zunaj generalnega kapitlja pa pripada generalnemu ministru, da s soglasjem sveta pojasnjuje dvome in izpolnjuje vrzeli, ki bi lahko nastale v

našem posebnem pravu. Te razlage imajo veljavo le do naslednjega kapitlja.

3. Ministri in gvardijani lahko dajo v posebnih primerih svojim podložnim in gostom začasni spregled od disciplinarnih predpisov Konstitucij, če presodijo, da jim bo to v večjo duhovno korist.
4. Za ustrezno udejanjanje Konstitucij v različnih življenjskih okoliščinah lahko provincialni kapitlji ali konference višjih predstojnikov pripravijo posebne statute, ki jih mora odobriti generalni minister s soglasjem svojega sveta.
5. Vsa sporna pravna vprašanja bodisi med redovniki kot med hišami ali okrožji reda naj se v duhu ljubezni rešujejo po predpisih prava in našega Modus procedendi.

187

1. Ker zakoni in statuti ne morejo opredeliti vsakega posameznega primera, pri vsem svojem ravnanju upoštevajmo sveti evangelij, Bogu obljubljeno Vodilo, zdrava izročila in zgledе svetnikov.
2. Ministri in gvardijani naj bodo bratom zgled bratskega življenja ter izpolnjevanja Vodila in Konstitucij; z zavzeto ljubeznijo naj jih spodbujajo, da jih bodo spolnjevali.

*** **

188

1. Sv. Frančišek je malo pred smrtjo podelil resničnim izpolnjevalcem Vodila blagoslov Svete Trojice in svoj blagoslov. Zato zavrzimo sleherno lenobo in si z gorečo ljubeznijo prizadevajmo doseči evangeljsko popolnost, ki je nakazana v samem Vodilu in v našem redu.
2. Dragi bratje, spominjajmo se besed, ki jih je sv. Frančišek spregovoril kapitlju bratov: »Veliko smo Bogu obljubili, toda še več je Bog obljubil nam.« Zato si prizadevajmo spolnjevati te Konstitucije in vse, kar smo obljubili, ter s pomočjo Božje in naše Matere Marije goreče hrepenimo po tem, kar nam je obljubljeno.
3. Pri izvrševanju vsega tega uprimo svoj pogled v našega Odrešenika, da bi spoznali, kaj je njemu po volji, in mu skušajmo ugajati s čistim srcem. Spolnjevanje Konstitucij nam ne bo pomagalo spolnjevati le Vodila, ki smo ga obljubili, ampak tudi Božje zapovedi in evangeljske svete. V težavah, s katerimi se bomo soočali iz ljubezni do Jezusa Kristusa, bomo deležni obilne tolažbe in vse bomo zmogli v njem, ki nas bodri, kajti v vsem nam bo dal razumnost On, ki je Božja modrost in ki vse obilno podarja.

189

1. Kristus, ki je luč in pričakovanje narodov, zadnji namen zapovedi, Božje zveličanje, Oče prihodnjega veka, Beseda in moč, ki vse vzdržuje, in

končno naše upanje, v katerem je vse mogoče, vse prijetno in lahko, ki pozna našo krhkost, nam ne bo dal le moči, da bomo spolnjevali njegove zapovedi in njegove svete, ampak bo izlil na nas nebeške darove v takem izobilju, da bomo mogli, premagujoč vse ovire, z velikodušnim srcem hoditi za njim in ga posnemati kakor romarji, ki se v hrepenenju po večnih poslužujejo vidnih stvari.

2. Zato naj bo v Kristusa, ki je Bog in človek, prava luč in odsvit slave, sijaj večne luči in brezmažno ogledalo, podoba Božje dobrote, ki ga je Oče postavil za sodnika, zakonodajalca in odrešenika ljudi, ki sta zanj pričala Oče in Sveti Duh, v katerem so naše zasluge, življenjski zgledi, pomoč in nagrada, ki je za nas postal modrost in pravičnost, usmerjena vsaka naša misel, vse naše premišljevanje in posnemanje.
3. Kristusu, končno, ki z Očetom in Svetim Duhom živi in kraljuje sovečen, sobistven, soenak in edini Bog, naj bo čast in slava na veke vekov. Amen.

**ORDINACIJE
GENERALNIH KAPITLJEV
MANJŠIH BRATOV KAPUCINOV**

PREDGOVOR

Kmalu potem, ko je generalni kapitelj, ki so ga obhajali leta 1536 pri sv. Evfemiji v Rimu, sestavil prve Konstitucije Reda manjših bratov kapucinov, se je pojavila potreba, da bi imeli tudi druge posebne predpise, ki jih določa pristojni zakonodajni organ, t.j. generalni kapitelj, da bi se tako prilagajali časovnim razmeram. Omenjeni predpisi so se ves čas imenovali Ordinacije generalnih kapitljev. Na začetku so Ordinacije in tudi dekrete generalnega definatorija vnašali v besedilo Konstitucij. Kasneje, predvsem po letu 1643, ko je papež Urban VIII. z odlokom Sacrosanctum Apostolatus officium (19. junij 1643) slovesno potrdil naše Konstitucije – s tem je hotel preprečiti, da bi pogosto spreminjanje oslabilo Konstitucije – Ordinacij generalnih kapitljev in dekretov generalnega definatorija niso več vnašali Konstitucije, ampak se je oblikovala nova zbirka predpisov in dekretov, ki so dopolnjevali Konstitucije.

Zato moramo v skladu z neprekinjenim izročilom reda, hkrati z Vodilom manjših bratov, ki ga je 29. novembra 1223 potrdil papež Honorij III., in Konstitucijami, ki jih je potrdil Sveti sedež, imeti tudi Ordinacije generalnih kapitljev za zakone Reda manjših bratov

kapucinov z vsemi pravnimi posledicami. Ordinacije so dopolnilo, ki nam pojasnjujejo, kako živeti Konstitucije; zato so vir lastnega prava reda in kot takšne so Ordinacije generalnih kapitljev obvezni zakonik v vsem in za ves red. Vsebujejo zbirko predpisov, ki niso nujno »ustanovni«, a so hkrati veljavni in pomembni za celotno bratstvo ter zato vsesplošno obvezni, čeprav so odprti raznolikosti ter ohranjanju zdravega ravnotežja med enotnostjo in raznolikostjo. Ordinacij ne potrjuje Sveti sedež, pač pa generalni kapitelj, zato jih je mogoče – glede na čase in v dobro reda – prilagajati, razširjati ali krčiti.

Izredni generalni kapitelj, ki so ga obhajali leta 1968 v Kolegiju sv. Lovrenca Brindiškega v Rimu, je odpravil Ordinacije generalnih kapitljev, ki niso bile vnešene v nove Konstitucije, prenovljene v skladu z izrecnimi navodili dokumentov drugega vatikanskega cerkvenega zbora.

Sčasoma se je pokazala jasna potreba, da bi ponovno uredili določeno zbirko odredb generalnih kapitljev. Zato je generalni kapitelj leta 1988 določil, da se ponovno uvede Ordinacije generalnih kapitljev in sicer od izrednega generalnega kapitlja 1968 dalje, na katerem so bile odpravljene Ordinacije generalnih kapitljev, ki niso bile vnešene v nove Konstitucije.

Tako se je kapucinski red uskladil z Zakonikom cerkvenega prava (kan. 598, §2), ki določa, da je potrebno predpise, ki niso temeljnega pomena, vnesti v druge dopolnilne zakonike in ne v Konstitucije.

Zatem se je v redu izoblikovala namera, da bi ločili, kar je nujno potrebno ohraniti v Konstitucijah in kar se lahko prenese v Ordinacije generalnih kapitljev. To namero je sprejel generalni kapitelj leta 2000; generalni kapitelj leta 2006 pa je to namero potrdil in natančneje opredelil, kar je bilo sprejeto na prejšnjem kapitlju.

Tako je red poskrbel za revizijo Konstitucij in Ordinacij in sicer z namenom, da bi izpolnil zgoraj omenjeno namero; hkrati pa je Konstitucije uskladil z novjšim cerkvenim naukom in jih obogatil v luči tega, kar je postopno zorelo v našem redu, predvsem na 6. in 7. Plenarnem svetu reda.

Generalni kapitelj, ki smo ga obhajali od 20. avgusta do 22. septembra leta 2012 v Rimu, je podrobno preučil in nato potrdil ponovno pregledane Konstitucije.

Isti generalni kapitelj je s svojo zakonodajno močjo potrdil tudi novo zbirko Ordinacij generalnih kapitljev ter določil, da je potrebno Ordinacije potem, ko jih generalni minister razglasi, poznati in dolžno izpolnjevati.

Končno je generalni minister 8. decembra 2013 (Prot. št. 00935/13) z dekretom razglasil Ordinacije generalnih kapitljev, kakor sledi v spodnjem besedilu in določil, da stopijo v veljavo 8. decembra 2013. Zato je treba to besedilo Ordinacij, ki je izvirno v italijanskem jeziku, imeti za avtentično in mu morajo slediti vsi prevodi v druge jezike.

II. POGlavJE

**POKlicANOST V NAŠE ŽIVljenJE
IN FORMACIJA BRATOV**

2/1

1. Za spodbujanje poklicev je zelo koristno, če mladim ponudimo priložnost, da se na različne načine udeležujejo našega bratskega življenja. To se bo lahko primerno odvijalo, če imamo za to posebne hiše, kjer jim hkrati ponudimo pomoč pri osebнем razmišljanju.
2. Da bi primerno gojili poklicanost za redovno življenje, naj provincialni ministri, glede na potrebe krajev in časov, s soglasjem svojega sveta, in če se zdi primerno, po posvetovanju s provincialnim kapitljem ustanovijo posebne ustanove.
3. Te ustanove naj bodo organizirane v skladu s smernicami zdrave in posameznikom prilagojene pedagogike, da bodo, združujoč strokovno in človeško formacijo, gojenci v stiku z družbo in družino živeli krščansko življenje, ki je primerno njihovi starosti, stanju duha in razvoju ter bo omogočalo razločevanje in spremljanje poklicanosti v redovno življenje.
4. Predvideni študij mora biti zasnovan tako, da bi ga gojenci lahko brez težav nadaljevali tudi drugje.

2/2

Provincialni minister s soglasjem svojega sveta določi načine preizkušnje za redovnika, ki pride v

naš red iz neke druge redovne ustanove. Po preteku triletja¹ naj se čas takšne preizkušnje ne podaljša za več kot eno leto.

2/3

1. Za pospeševanje zgodovinskega in sistematičnega raziskovanja na področju duhovnosti in frančiškovestva ter za formacijo vzgojiteljev in predavateljev duhovnosti naš red kot privilegirano sredstvo podpira Frančiškovski inštitut za duhovnost.
2. Zaradi svojega mednarodnega in medfrančiškoveškega značaja naj bo omenjeni Inštitut trajna opora za medkulturno izmenjavo znotraj reda in kraj študija ter raziskovanja vedno novih okoliščin, ki so izziv za naše življenje in našo poklicanost.
3. Priporočljivo je, da Inštitut v tesnem sodelovanju z generalnim tajništvom za formacijo koordinira delo različnih med seboj sorodnih akademskih ustanov na raznih ravneh našega reda.

2/4

Pred ustanavljanjem novih vzgojnih struktur za skupine okrožij se je potrebno posvetovati z generalnim ministrom.

2/5

Sodelovanje med provincami naj urejajo ustrezni dogovori in statuti, ki jih je potrdil generalni minister s soglasjem svojega sveta.

¹ Prim. ZCP, kan. 684 §2.

2/6

Generalno tajništvo za formacijo opravlja svojo nalogo v skladu z določbami generalnega kapitlja ter smernicami generalnega ministra in njegovega sveta.

2/7

1. Red naj ima lastni Ratio formationis ali Generalni načrt formacije, ki ga potrdi generalni minister s svojim svetom, potem ko se je posvetoval z generalnim tajništvom in generalnim svetom za formacijo.
2. Ratio formationis za posamezna okrožja ali skupine okrožij naj bo usklajen s Konstitucijami in Ratio formationis reda.

2/8

Za formacijo kandidatov iz več okrožij je potrebno izbrati hiše in sestaviti vzgojna bratstva v soglasju zainteresiranih ministrov, ki so se predhodno posvetovali s svojimi sveti. Zainteresirane strani pripravijo ustrezne pravilnike za delovanje takšnih bratstev.

2/9

Ratio formationis naj predvidi oblike postopnega vključevanja kandidatov v bratstvo.

2/10

O sprejemu v postulat naj se pripravi dokument.

2/11

Trajanje postulata – vsaj eno leto – in druge možne oblike življenja tega prvega obdobja uvajanja v naše življenje lahko določi zadevni minister s soglasjem svojega sveta.

2/12

Običajno tisti, ki vstopi v red, ohrani krstno ime. Za določanje identitete ne uporabljamo kraja rojstva, temveč priimek.

2/13

Ratio Formationis reda daje splošne smernice formacije v ponoviciatu. Pri udejanjanju le-teh naj v posameznih provincah ali skupinah okrožij pripravijo celovit program za vodenje in iniciacijo bratov.

2/14

Kjer ni mogoče nositi habita, ki je lasten našemu redu, uporabljajmo preprosto obleko. V tem primeru naj posamezna okrožja reda dajo primerne smernice.

2/15

1. Krajevno bratstvo naj se v času, ki ga je določil minister, potem ko je slišal svoj svet, po vnaprejšni informaciji magistra, pogovori in skupno razmisli o primernosti kandidatov ter o svojem odnosu do njih.
2. Med noviciatom in pred večnimi zaobljubami bratje z večnimi zaobljubami, ki so štiri mesece bivali v

ORDINACIJE

vzgojnem bratstvu, izrazijo svojo sodbo tudi s posvetovalnim glasovanjem, tako kot določi minister.

3. Tudi bratje z začasnimi zaobljubami naj dajo svoje mnenje, vendar ne glasujejo.
4. O vsakem takem srečanju in o izidu glasovanja, če se je le-to opravilo, naj pošljejo poročilo ministru.

2/16

1. O danih zaobljubah, tako začasnih kot večnih, naj se pripravi dokument, v katerem naj bo navedena starost in druge potrebne okoliščine; dokument podpišejo: tisti, ki je zaobljube naredil, tisti, ki jih je sprejel, in dve priči. Ta dokument naj se skupaj z drugimi, ki jih predpisuje Cerkev, skrbno hrani v arhivu kurije.
2. Minister naj zapiše dejanje zaobljub v register zaobljub, ki se mora hraniti v arhivu, in če gre za večne zaobljube, o tem obvesti župnika kraja, kjer je bil zaobljubljenec krščen.

2/17

Pri sodelovanju z drugimi ustanovami je potrebno vedno ohranjati osnovno dolžnost in pravico reda, da skrbi za formacijo bratov; preverjati je treba primernost pogojev za začetek in razvoj takega sodelovanja.

2/18

Soglasje za prejem svetih redov se podeli tistim kandidatom, ki imajo potrebno človeško in duhovno

zrelost ter so uspešno in v celoti opravili filozofski in teološki študij, kakor ga predvideva Cerkev.

2/19

Po opravljeni posebni formaciji lahko redovni ordinarij, s soglasjem svojega sveta, predlaga brata z večnimi zaobljubami generalnemu ministru za prejem reda stalnega diaconata. V primeru redovnika je za to potrebno tudi dovoljenje Svetega sedeža. Stalni diakon, ki opravlja svojo službo s soglasjem krajevnega ordinarija in svojega redovnega ordinarija, ostaja kot brat z zaobljubami podrejen svojemu lastnemu pravu in ne more zahtevati, da bi bil poslan v bratstvo na področju škofije, v kateri je bil posvečen.

2/20

Poleg osrednje ali območne knjižnice, ki je zelo priporočljiva, naj ima vsaka naša hiša skupno knjižnico, ki naj bo, glede na potrebe posameznega bratstva, primerno založena. Kjer je mogoče, naj bo dostop do naših knjižnic omogočen tudi zunanjim ljudem; pri tem pa je potrebna primerna previdnost. Če je mogoče, naj naše knjižnice uporabljajo informacijski sistem.

2/21

Odločitve glede mednarodnega kolegija so v pristojnosti generalnega ministra s soglasjem njegovega sveta.

III. POGLAVJE

NAŠE MOLITVENO ŽIVLJENJE

3/1

Ko to narekujejo okoliščine, naj bodo v naših bratstvih določeni nekateri bratje, ki pripravljajo bogoslužna opravila.

3/2

1. Vsako leto naj se po prazniku sv. Frančiška v vsakem našem bratstvu obhaja spomin vseh rajnih bratov, sester, sorodnikov in dobrotnikov.
2. Glede molitev za rajne se določa: ob smrti rimskega papeža, generalnega ministra in bivšega generalnega ministra naj se v vsakem bratstvu obhaja maša za rajne. Enako naj se opravi za vsakega generalnega svetovalca in bivše generalne svetovalce v vsakem bratstvu konference, ki ji je pripadal.
3. Provincialni kapitelj pa določi molitve za rajne provincialne ministre in bivše provincialne ministre, za brate, starše in dobrotnike.

3/3

V okrožjih naj bo določeno, da se meditacija vsaj enkrat na dan opravi skupno.

3/4

Upošteva je različnost služb, naj bodo termini duhovne obnove občasno na različne načine dobro pripravljene.

3/5

Provincialni kapitelj ali konferenca višjih predstojnikov lahko odloča o primernosti ustanovitve bratstev zbranosti in kontemplacije ter poskrbi glede njihovega vodstva.

IV. POGlavJE

NAŠE ŽIVLJENJE V UBOŠTVU

4/1

Posamezna okrožja ali skupine okrožij naj izberejo in udejanjijo posebne načine navzočnosti med revnimi.

4/2

1. Ministri in gvardijani lahko v mejah dovoljenega in v skladu s splošnim pravom, osebno ali po drugih, sklepajo civilne pogodbe glede časnih dobrin, če in kolikor bi bilo to potrebno za brate ali za dejavnosti, ki so nam zaupane.
2. Vse časne dobrine, ki pripadajo redu, so cerkvene dobrine, ki jih je potrebno upravljati v skladu s splošnim in lastnim pravom, upoštevajoč tudi civilno zakonodajo.

Določi naj se način, da bodo civilnopravno priznane ustanove tudi cerkvene ustanove. Kadar to ne bi bilo mogoče, naj ministri določijo fizične ali pravne osebe, na katerih ime se pred civilnimi zakoni vpišejo dobrine reda. V tem primeru naj bo na primeren način zagotovljeno, da bodo dobrine, ki so civilnopravno vpisane na fizične ali pravne osebe, še vedno cerkvene dobrine in enako podrejene kanonskim določbam.

4/3

V posebnih primerih lahko ministri pooblastijo posameznike za upravljanje z denarjem, vendar le za določen čas. Trajanje in način dajanja obračuna naj bosta določena v pooblastilu, ki mora biti izdano v pisni obliki.

4/4

1. Minister naj potem, ko se je posvetoval s krajevnim kapitljem, s soglasjem svojega sveta, določi višino vsote denarja, s katerim lahko upravlja posamezno bratstvo, in naj da primerna navodila glede denarja, ki ga krajevno bratstvo ne potrebuje za svoje potrebe. Primerno je, da ima vsako okrožje centralizirano upravljanje ekonomije. Zaradi tega je koristno, da se na različnih ravneh pripravijo proračuni.
2. V vsakem okrožju kapitelj odloči, koliko sredstev je potrebno za njihovo redno upravljanje in kolikšne naj bodo rezerve za njihove izredne

izdatke (vzdrževanje nepremičnin, bolnih, zavarovanje osebja, formacija) in za solidarnost navzven (misijoni in dobroteljskost). Sredstva, ki presegajo redne in izredne potrebe posameznega okrožja, naj velikodušno dajo na razpolago reda, Cerkve in revnih.

3. Ministrom s soglasjem njihovega sveta pripada ustanavljanje skladov ali finančnih rezerv, kakor je določeno v § 2. Prihodki iz teh naložb naj se uporabijo v skladu z nameni samih rezerv. Vsaka naložba, tako v obliki nepremičnin kot denarja ali drugih finančnih orodij, mora biti urejena in podrejena verodostojnim etičnim načelom, ki so skladna z družbenim naukom Cerkve.

4/5

Upoštevajoč določila za upravljanje časnih dobrin, pripada generalnemu ali provincialnemu ministru, s soglasjem sveta, da razpolaga z odvečnimi dobrinami provinc oz. kustodij.

4/6

Provincialni kapitelj je pristojen, da določi merila za uporabo dobrin ukinjenih bratstev, razen v primeru, ko gre za izrecno voljo ustanoviteljev ali darovalcev ter za zakonsko pridobljene pravice. Če gre za dobrine ukinjenega okrožja, pa je pristojen generalni minister, ki mora, potem ko je slišal konferenco in zainteresirane ministre z njihovimi svetovalci, ukrepati kolegialno s svojim svetom.

4/7

Ekonomsko solidarnost v redu naj ureja ustrezen statut, v katerem so določeni odnosi okrožij in konferenc med seboj in z vsem našim bratstvom. Tak statut naj potrdi generalni kapitelj.

4/8

Posamezna okrožja naj se občasno vprašajo o svojih nepremičninah in odvečne prodajo ali pa odstopijo v uporabo drugim, upoštevajoč predpise splošnega in posebnega prava. Kjer je mogoče, naj to storijo v pogovoru s sosednjimi okrožji in s konferenco. V ta namen naj generalni minister s svojim svetom da primerne smernice.

4/9

1. Provincialnemu ministru, s soglasjem njegovega sveta in ob upoštevanju pravnih predpisov, pripada graditi, kupovati in prodajati naše hiše.
2. Ko je gradnja končana, naj gvardijan brez posvetovanja s krajevnim kapitljem, brez soglasja svetovalcev in dovoljenja ministra ničesar ne gradi in podira in naj ne povečuje zgradb.
3. Ko gre za primere večjega pomena, naj gvardijan, potem ko je dobil soglasje svetovalcev, prizadevno poskrbi za vzdrževanje hiše in ohranjanje stvari.

ORDINACIJE

4/10

Služba ekonoma naj bo v večjih hišah redno ločena od službe gvardijana.

4/11

V posameznih okrožjih oz. če bo primerno, tudi na drugih ravneh, naj se poskrbi za formacijo in izpopolnjevanje bratov, ki skrbijo za ekonomsko upravljanje.

4/12

1. Vsi ekonomski, upravni in gvardijanski dajo v času in na način, ki ga določijo ministri, svojim predstojnikom in bratstvom natančen obračun o upravljanju.
2. Provincialni ministri dajo ob triletnem poročilu z dokumentom, ki ga podpiše njihov svet, verodostojen obračun generalnemu ministru o ekonomskem položaju v provinci, da bi lahko primerno poskrbeli za potrebe in učinkovito bdeli nad izpolnjevanjem uboštva.
3. Tudi kustosi naj dajo svojim ministrom ekonomsko poročilo, ki ga podpišejo svetovalci.
4. Generalni minister naj na generalnem kapitlju poda poročilo o ekonomskem stanju reda, in sicer na način, ki ga določi sam kapitelj. Enako naj store drugi ministri na njihovih kapitljih.

4/13

Za spremembe določil ali za izvršitev kakršnegakoli izrednega administrativnega dejanja glede

ORDINACIJE

časnih dobrin, ki presega omejitve lastne pristojnosti, je potrebno dovoljenje neposredno višjega predstojnika.

4/14

1. Za upravljanje dobrin reda je potrebno pripraviti statut, ki ga mora potrditi generalni kapitelj.
2. Okrožja ali skupine okrožij, kakor tudi konference, naj, glede na primernost, pripravijo podobne statute, ki jih mora potrditi generalni minister s soglasjem svojega sveta.

4/15

1. Province in kustodije naj ustanovijo ekonomski svet, o katerem govori kan. 1280 ZCP; priporočljivo je ustanoviti eno ali več ekonomskih komisij, katerih naloga bo dajati nasvete za upravljanje dobrin, pri gradnjah, vzdrževanju ali odtujitvi hiš.
2. Te komisije ustanovi kapitelj, ki določi tudi njihovo pristojnost. Člane komisij, ki so lahko deloma tudi laiki, pa imenuje minister s soglasjem svojega sveta.

4/16

1. Po posvetovanju z ministri ali, če je potrebno, s konferencami višjih predstojnikov, naj generalni minister, s soglasjem svojega sveta, glede na različno vrednost valut, določi mejo, preko katere morajo ministri prositi za soglasje sveta

ORDINACIJE

ali dovoljenje višjih oblasti za veljavno sklepanje obveznosti, za odtujitev dobrin in za izredne izdatke. Takšna dovoljenja je potrebno izdati v pisni obliki.

2. Minister naj s soglasjem svojega sveta, s potrebnimi razlikami, ravna na enak način glede gvardijanov in svojega okrožja.
3. Izjemni so izdatki, ki jih minister ne potrebuje za opravljanje službe ali za redno služenje bratom, gvardijan pa ne za stvari, ki ne zadevajo redne skrbi za zaupano mu bratstvo.

V. POGlavJE

NAŠ NAČIN DELA

5/1

Provincialni kapitulji posameznih okrožij lahko glede počitnic in prostega časa sprejmejo primerne predpise, ki ustrezajo merilu bratske pravičnosti.

VI. POGlavJE

NAŠE ŽIVLJENJE V BRATSTVU

6/1

Ko je potrebno, naj imajo v okrožjih primerno urejeno hišo za bolne brate.

6/2

1. Kjer zaradi posebnih okoliščin ni mogoče spoštovati klavzure, minister, s soglasjem svojega sveta, za krajevne okoliščine izda primerna določila.
2. Ministri skrbno določijo, ali zaradi upravičenih razlogov spremenijo mejo klavzure oz. jo začasno ukinejo.
3. V nujnih primerih *ad modum actus* lahko da spregled gvardijan.

6/3

1. Za začasno soudeležnost laikov pri našem življenju naj da soglasje krajevni kapitelj; če pa gre za daljše obdobje, je nujno tudi soglasje ministra.
2. Minister lahko, s soglasjem svojega sveta, sprejme v naše življenje kot redne družinske člane laike oblate, vendar je potrebno skleniti dogovor o medsebojnih pravicah in dolžnostih.

6/4

1. Generalnemu ministru pripada, da, s soglasjem svojega sveta, izdaja predpise glede dovoljenj za potovanja za ves red; provincialnemu ministru, s soglasjem svojega sveta, pa, kar zadeva njegovo provinco, spoštujoč določila generalnega ministra².
2. Za daljše bivanje zunaj hiše bratstva je potrebno spoštovati predpise splošnega prava.

² Prim. Dekret generalnega ministra (1. maj 2001; Prot. št. 00246/01), v: *Analecta OFM*Cap 117 (2001), 79–81.

6/5

Provincialnemu ministru, ki je slišal svoj svet, pripada presoja glede primernosti uporabe avtomobilov za apostolat, službo in dejavnosti bratstva ter o načinu njihove uporabe.

6/6

Primerno je, da bratje, če je to mogoče, pravočasno vnaprej obvestijo gvardijana o svojem prihodu in mu sami od sebe pokažejo poslušnostno pismo, ko je le-to potrebno.

6/7

Ko morajo bratje zaradi študija daljši čas bivati v hiši drugega okrožja, naj se zadevna ministra bratsko dogovorita o prispevku za stroške.

6/8

1. Ko gre za pridružitev samostana klaris kapucink, generalni minister s svojim svetom postopa kolegialno v skladu s predpisi prava.
2. V odnosih s pridruženim samostanom minister opravlja svojo službo v skladu s splošnim pravom in Konstitucijami samih redovnic.

6/9

Ko gre za pridružitev družbe posvečenega življenja, mora generalni minister ravnati kolegialno s svojim svetom.

6/10

Ko gre za imenovanje asistentov Frančiškovega svetnega reda in za ustanovitev bratstev istega reda, se je potrebno, v znamenje soodgovornosti, posvetovati z vodstvi teh bratstev.

VII. POGlavJE

NAŠE ŽIVLJENJE V SPOKORNOSTI

7/1

1. Poleg tega, kar predvidevajo Konstitucije, pripada kapitlju vsakega okrožja, da uvede še druga določila tako za postne dni, ko je predviden post in zdržek, kot tudi za oblike samega posta.
2. Enako kapitlji v posameznih okrožjih, glede na krajevne in časovne okoliščine, določijo primerne napotke za druge oblike skupne spokornosti.

7/2

Če se izkaže, da je brat v krivdnem odnosu do določene osebe, cerkvene ali družbene ustanove, mu v skladu z istim zakonom ljubezni, ki terja pravičnost in zaščito pravic slehernega človeka, posebno najbolj ranljivih, pomagajmo prevzeti odgovornost za ta dejanja, popraviti storjeno škodo in sprejeti kánonske in civilne posledice njegovega ravnanja. Posledice za prestop ek namreč nosi tisti, ki ga je storil.

7/3

Ministri in gvardijani naj z namenom, da bi preprečili greh, spodbujajo brate, naj v celoti spoštujejo naše lastno in cerkveno pravo, kakor tudi civilne zakone in uredbe. Ča pa brat stori kaznivo dejanje ali obstaja nevarnost, da bi ga ponovil, naj ministri sprejmejo vse mogoče in primerne ukrepe, tudi sodelovanje s civilnimi oblastmi, da se to ne bi več zgodilo. Sicer pa naj bodo bratu, ki greši ali je osumljen kaznivega dejanja, vedno priznane pravice in varstvo, ki jih uživa vsak obtoženec. Naše sodelovanje s civilnimi oblastmi pa naj ne bo v nasprotju z božjimi in kánonskimi predpisi.

VIII. POGLAVJE

VODSTVO NAŠEGA REDA

8/1

Pri ustanavljanju, ukinjanju in združevanju provinc je potrebno upoštevati krajevne razmere in pretehtati vsaj naslednje vidike:

- skupino bratov in bratstev, ki so se sposobni učinkovito vzdrževati, bodisi neposredno ali pa s pomočjo solidarnosti v redu, življenje in dejavnosti bratov v različnih izraznih oblikah tako znotraj kot v odprtosti potrebam reda in Cerkve;
- sposobnost sprejeti, tudi v sodelovanju z drugimi okrožji, obveznost dela za poklice, formacijo in apostolat;

ORDINACIJE

- materialne in ekonomske potrebe.

Posebno je treba pretehtati:

- čut bratov za pripadnost bratstvu, in to na različnih ravneh;
- možnost, da poskrbijo za odgovornosti pri vodenju in učinkovito zamenjavo v službah;
- sposobnost sprejeti misijonsko obveznost; če je mogoče, ozemeljsko in jezikovno zaokroženo celoto.

8/2

1. V posebnih okoliščinah lahko generalni minister, upoštevajoč pogoje za spreminjanje okrožij, ustanovi zvezo več provinc, z lastnim statutom.
2. Zveza prinaša s sabo združitev vodstva: en sam provincialni minister s svojim svetom, ki ima oblast nad vsemi provincami.

8/3

1. Ko gre za začasno pomoč v potrebah določenega okrožja, imajo provincialni ministri, vendar ne več kot za eno triletje, pravico poslati svoje brate, ne da bi se za to morali obrniti na generalnega ministra. Takšna časovna omejitev pa ne velja za služenje v okrožju, ki je odvisno od province. Za druge službe, kjer bi se čas lahko podaljšal čez tri leta ali pa se po preteku triletja želi nadaljevati, je potrebno prositi za poslušnostno pismo generalnega ministra.

ORDINACIJE

2. Volilna pravica, o kateri govorijo Konstitucije št. 121, 6, se ne uveljavlja več v svojem okrožju, ampak v okrožju, kjer posameznik opravlja služenje, z izjemo, kar je določeno za delegacije; to pa začne veljati po preteku prvega leta služenja.

8/4

Ministri v izjemnih primerih niso dolžni sklicati svojega sveta, če gre le za pridobitev mnenja. Zanj lahko na primeren način prosijo zunaj zasedanja. V zapisniku sveta morata biti navedena mnenje, za katerega je minister prosil, in odločitev, ki jo je sprejel. Na enak način se lahko ravna tudi, ko gre za pridobitev mnenja drugih oseb.

8/5

1. Za začetek glasovanja za postulacijo je potrebno, da vsaj tretjina tistih, ki imajo pravico glasovanja, pisno prosi predsednika kapitlja. V vseh drugih primerih je treba imeti glasovanje postulacije za nično.
2. Postulacija je veljavna le v primeru, če kandidat v prvem glasovanju prejme dve tretjini glasov navzočih volivcev. V nasprotnem primeru, izključujoč nove postulacije, se začenja z volitvami na običajen način s prvim glasovanjem.

8/6

1. Ministra lahko odstavi generalni minister, s soglasjem svojega sveta, zaradi težkega razloga,

med drugim zaradi ponovljenega zanemarjanja ali kršenja svojih dolžnosti, potem ko je bil opomnjen, ali zaradi slabega upravljanja.

2. Gvardijana kot tudi delegata lahko, iz upravičenega razloga, odstavi provincialni minister, s soglasjem svojega sveta, bodisi da to zahteva skupno dobro krajevnega ali provincijskega bratstva ali dobro krajevne Cerkve.

8/7

Kapitelj na vseh ravneh je začasni kolegialni organ in izvršuje svojo oblast v skladu s pooblastili, ki mu jih dajejo Konstitucije.

8/8

Da bi omogočili udeležbo usposobljenim bratom, ki se sicer ne bi mogli udeležiti generalnega kapitlja, ne kot delegati svojih provinc ne kot člani po službi, naj vsaka konferenca izbere enega brata laika z večnimi zaobljubami kot delegata. Način te izbire naj določijo v Statutih konferenc.

8/9

1. Ko je sklican generalni kapitelj, vsi bratje z večnimi zaobljubami na vsakih sto bratov z zaobljubami izvolijo delegata za generalni kapitelj in njegovega namestnika.
2. Te volitve naj se opravijo na način, ki ga določi provincialni kapitelj; rezultate je treba objaviti vsaj tri mesece pred generalnim kapitljem.

8/10

1. Priprava generalnega kapitlja in posvetovanje z brati o temah, ki naj bi jih na njem obravnavali, naj bosta v skladu s Pravilnikom za obhajanje generalnega kapitlja.
2. Generalni minister, s soglasjem svojega sveta, pripravi seznam tem za obravnavo in o tem pravočasno obvesti vse kapitularje. Dolžnost generalnega kapitlja pa je, da odloči, katere teme bo obravnaval.

8/11

Generalni kapitelj izvoli devet svetovalcev.

8/12

1. Če bi bil generalni minister izvoljen zunaj kapitlja, se ta prekine, dokler ne pride na kapitelj nov generalni minister.
2. Generalni svetovalci, ki so izvoljeni zunaj kapitlja, *ipso facto* (samo po sebi) postanejo člani kapitlja.

8/13

1. Za služenje redu ima generalna kurija nekatere urade in telesa, med katerimi so:
 - generalno tajništvo reda;
 - generalna prokura, ki rešuje zadeve reda pri Svetem sedežu;
 - generalna postulatura za postopke pri kongregaciji za svetnike;

ORDINACIJE

- generalno tajništvo za formacijo;
 - generalno tajništvo za evangelizacijo, misi-jonsko animacijo in sodelovanje;
 - urad za generalno asistenco Frančiškovega svetnega reda;
 - urad za asistenco klavzurnih sester in za usta-nove, ki so pridružene kapucinskemu redu;
 - urad za pravičnost, mir in ekologijo;
 - generalni arhiv;
 - centralna knjižnica;
 - generalni ekonomat;
 - uradi za komunikacijo, statistiko in arhivski protokol.
2. Poleg tega, kar predvidevajo Konstitucije, in upoštevajoč sklepe generalnih kapituljev, lahko generalni minister, s soglasjem svojega sveta, glede na potrebe in primernost, ustanovi druge urade in telesa generalne kurije, obstoječe pa lahko ukine ali spremeni.

8/14

Volilno skupščino sestavljajo: generalni vikar, generalni svetovalci, zadnji generalni minister ne-posredno po poteku svojega mandata in vključno do konca naslednjega rednega generalnega kapitlja, provincialni ministri, kustosi, generalni tajnik in generalni prokurator.

Volilna skupščina se odvija v skladu z lastnim pravilnikom, ki ga je potrdil generalni kapitelj.

8/15

Redni provincialni kapitelj naj se skliče vsaka tri leta. Generalni minister lahko dovoli, da se kapitelj zaradi upravičenih razlogov obhaja šest mesecev pred ali po izteku triletja.

8/16

Provincialni minister naj, s soglasjem svojega sveta, pripravi seznam tem za obravnavo na provincialnem kapitlju in o tem pravočasno obvesti vse kapitularje. Dolžnost kapitlja pa je, da odloči, katere teme bo obravnaval.

8/17

1. Na provincialnem kapitlju, ki se obhaja po delegatih, mora biti število udeležencev po pravu nižje od števila delegatov.
2. Bratje province, ki niso kapitularji, lahko sodelujejo na kapitlju kot opazovalci, če pravilnik kapitlja ne določa drugače.
3. Bratje kapitularji izgubijo aktivni glas, če se brez utemeljenega dovoljenja ne udeležijo celotnega kapitlja, ne glede na to, ali se kapitelj obhaja s splošno volilno pravico ali z udeležbo delegatov.

8/18

1. Province s sto in manj brati obhajajo kapitelj s splošno volilno pravico; province z več kot sto brati obhajajo kapitelj z udeležbo delegatov. Kljub temu pa lahko tudi province z več kot sto brati obhajajo

ORDINACIJE

kapitelj s splošno volilno pravico in, iz upravičenih razlogov, lahko province s sto ali manj brati lahko obhajajo kapitelj z udeležbo delegatov.

2. V obeh primerih mora odločitev sprejeti dvotre-tjinska večina volivcev v splošnem posvetovanju, pri katerem mora sodelovati vsaj petinsedem-deset odstotkov (75 %) vseh bratov z večnimi zaobljubami; odločitev je potrebno naknadno vnesti v pravilnik za obhajanje kapitlja.

8/19

1. Bratje, ki so ugotovljeno nezakonito odsotni, in tisti, ki so predložili prošnjo za eksklavstracijo ali spregled od redovnih zaobljub in od obveznosti, ki so povezane s svetim redom, izgubijo aktivni in pasivni glas. Če tovrstno prošnjo predložijo potem, ko je bil kapitelj že sklican, so izključeni iz kapitlja brez zamenjave.
2. Po presoji lahko provincialni minister, s soglasjem svojega sveta, odvzame aktivni in pasivni glas bratom, ki so predložili prošnjo za odsotnost iz redovne hiše.

8/20

Provincialni minister in njegovi svetovalci so izvoljeni za obdobje treh let.

8/21

Noben brat ne more sprejeti službe provincialnega ministra in/ali kustosa za več kot tri zaporedne

mandate, ne glede na kakšen zakonit način mu je bila ta služba podeljena; po tretjem zaporednem mandatu je izključena možnost izvolitve, imenovanja ali postulacije.

8/22

Pri volitvah svetovalcev ima provincialni minister, ki je pravkar končal svoj mandat, samo aktivni glas.

8/23

Kapitelj kustodije se obhaja vsaka tri leta. Za isto obdobje so izvoljeni tudi kustos in njegovi svetovalci.

8/24

Kustos, ki je pravkar končal svoj mandat, pri volitvah svetovalcev nima pasivnega glasu.

8/25

1. Delegacija je struktura reda s prehodnim značajem; sestavlja jo skupina bratov, ki so povezani v krajevnih bratstvih in je zaupana določeni provinci. Njen namen je, da zagotovi bratsko življenje na določenem ozemlju, kjer kljub večji krajem navzočnosti ni potrebnih in zadostnih pogojev za ustanovitev in ohranjanje okrožja.
2. Generalni minister lahko, s soglasjem svojega sveta, potem ko se je posvetoval z zadevnimi konferencami višjih predstojnikov, ustanovi, spremeni in ukine delegacijo.

3. Delegacija ima svoj statut, ki ga potrdi provincialni minister s soglasjem svojega sveta.
4. Delegaciji je predpostavljen brat, ki opravlja svojo službo kot delegat provincialnega ministra; pomagata mu svetovalca. V njegovi pristojnosti je, da v imenu provincialnega ministra, kolikor je to mogoče, predstavlja delegacijo pred krajevno cerkveno in civilno oblastjo.
5. Delegata in dva svetovalca, v skladu z določbami statuta, imenuje provincialni minister, s soglasjem svojega sveta, potem ko je slišal mnenje bratov delegacije z večnimi zaobljubami. Delegat ne more biti ponovno potrjen za daljše obdobje, kot je določeno za gvardijana.
6. Delegatu, ki ni višji predstojnik, provincialni minister pisno podeli potrebna pooblastila, da se s tem olajša konkretno pastoralno in administrativno vodenje delegacije. Tako je omogočena določena avtonomija notranjega delovanja skupnosti, posebno glede služenja krajevni Cerkvi in ukoreninjenja reda.
7. Bratom delegacije so priznane vse pravice in dolžnosti bratov province, ki ji pripadajo.
8. Bratje drugih okrožij, ki so v službi delegacije, uveljavljajo volilno pravico v svojem okrožju.

8/26

Mandat gvardijana in vikarja traja tri leta.

8/27

Gvardijani naj o vsebinah, ki jih obravnava krajevni kapitelj, brate ne le primerno obvestijo, ampak se z njimi tudi posvetujejo.

8/28

1. Generalna in provincialna kurija ter sedež kustodije naj imajo poseben arhiv, kjer se skrbno in previdno hranijo tisti dokumenti, ki jih je potrebno hraniti v tajnosti.
2. Pri upravljanju z arhivi je potrebno spoštovati, kar predpisuje cerkvena zakonodaja in naše lastno pravo. Pri tem naj bodo v pomoč smernice arhivističnih ved; ne opuščajmo ureditve inventarja hranjenih dokumentov.
3. Skrb za arhive naj bo zaupana predvsem usposobljenim bratom, ki si, s soglasjem ministra, pri tem lahko pomagajo z zunanjimi sodelavci.

8/29

V vseh bratstvih naj se ohranja običaj pisanja kronike.

8/30

Srečanj konferenc se udeležujejo predstavniki delegacij in hiš navzočnosti določenega področja. Po pravu se jih udeležujejo tudi generalni svetovalci kot delegati generalnega ministra. Vsi omenjeni nimajo volilne pravice.

8/31

V prid razvijanja bratskega čuta in večje možnosti medsebojne podelitve v redu naj konference pospešujejo in spodbujajo različne načine medsebojnega sodelovanja.

8/32

Predsedniki konferenc, ki jih skliče generalni minister, naj se srečajo z generalnim ministrom in njegovim svetom vsaj vsaki dve leti.

X. POGlavJE

NAŠE ŽIVLJENJE V POKORŠČINI

10/1

1. Generalni minister naj v času svoje službe obišče vse brate osebno ali po drugih, predvsem po generalnih svetovalcih.
2. Drugi ministri naj opravijo obisk vseh bratstev svojega področja vsaj dvakrat v triletju.
3. Kustodije naj poleg kustosa vsako triletje obišče provincialni minister.
4. Poleg tega naj generalni minister, ko se za to ponudi priložnost, obišče brate različnih dežel; občasno naj se udeleži zasedanj konferenc višjih predstojnikov.

ORDINACIJE

5. Tudi drugi ministri naj v pozornosti do ljudi in dejavnosti radi izkoristijo priložnost za srečanje z brati.

10/2

1. Ob koncu obiska naj pooblaščen vizitator pošlje zadevnemu ministru izčrpno poročilo.
2. Bratje naj v duhu pokorščine sprejmejo napotke, ki jih dobijo po obisku, in naj jih skušajo zvesto izpolniti. O omenjenih napotkih je potrebno opraviti primerna skupna preverjanja.
3. Gvardijani in ministri naj ob primernem času poročajo svojemu neposredno nadrejenemu predstojniku o tem, kar je bilo udejanjeno. Enako naj poročajo, kako je bilo opravljeno to, kar Konstitucije nalagajo provincialnim kapitljem ali predstojnikom.
4. Ministri enkrat v triletju pošljejo zadevnemu predstojniku poročilo o stanju svojega okrožja.

*** **

XII. POGlavJE

OZnanjevanje EVANGELIJA IN ŽIVLjenJE VERE

12/1

Generalnemu kapitlju, glede na potrebe časov in prenove, pripada, s soglasjem dvotretjinske večine

ORDINACIJE

glasov, potrditev predpisov Ordinacij generalnih kapitljev, njihova dopolnitev, spreminjanje, razveljavitev ali odpravljanje, ohranjajoč stalnice našega izročila. Isti generalni kapitelj je pristojen tudi za verodostojno razlaganje Ordinacij generalnih kapitljev.

12/2

1. Začasni spregled od disciplinskih določil Konstitucij za celotno provinco je pridržan generalnemu ministru, spregled za celotno krajevno bratstvo pa daje lastni neposredni minister.
2. Generalnemu ministru, s soglasjem njegovega sveta, pripada dajanje začasnega spregleda od spolnjevanja Ordinacij generalnih kapitljev za vsak posamezen primer. Drugim ministrom pa to pripada glede na pristojnosti, ki jih določajo same Ordinacije generalnih kapitljev.

12/3

Provincialnemu ministru ali kustosu, s soglasjem ustreznega sveta, pripada potrditev statotov ali posebnih predpisov za posamezna bratstva ali hiše.

STVARNO KAZALO

Advent, 111,4.

Afektivnost, razpoloženje, 171,3; 172,6-7. *Glej tudi* Ljubezen.

Angelovo češčenje, 52,6.

Apostoli, 15,2; 175,1.

Apostolski Sedež, *glej* Sveti Sedež.

Apostolsko delovanje, 15,3; 15,6; 37,1; 55,7; 63,1; 69,1; 71,6; 73,2-3; 117,1; 150,6; glede na ; 81,2; 147,6; formacija; 23,4; 30,3; 32,3; 37-40. *Glej tudi* Apostolat.

Apostolsko delovanje, 4,2; 5,5; 15,1; 125,1; 141,2; 143,2; 146,1-157,4; 146,1; glede na; 147,1; 147,6; 153,3; evangelizacijo; 175,5; OFS; 155,2; poklice; 17,4; 138,2. *Glej tudi* Dejavnosti.

Arhiv, 2/16,1-2; 8/28,2-3; reda; 142,1-3; 8/13,1; poseben; 8/28,1.

Asistent (duhovni), 6/10.

Avtomobil, 6/5.

Banka, 70,3.

Beseda, 4,1; 17,3; 45,2.

Biblija, *glej* Sveto pismo.

Binkošti, 181,3.

Bivališče, *glej* Hiša.

Blag, 44,4.

Blagri, 109,5; 181,2.

Blažena Devica Marija, *glej* Marija.

Bogastvo čutenja, 173,1.

Bogoslužje, *glej* Sveto bogoslužje.

Bogoslužni molitvenik, *glej* Molitveno bogoslužje.

Bogoslužno opravilo, 47,5.

Bolnik, *glej* Bolan.

Bolniki, bolni, 5,4; 108,3; 110,5; 112,3; 149,2; 153,1; 153,2; bratje ki so; 92-93. *Glej tudi* Hiša za bolne brate.

Božja beseda, 26,4; 52,2; 53,4; 88,8; 111,6; 150,4; 150,6; 160,5; 161,2; 161,4. *Glej tudi* Sveto pismo.

Božja previdnost, 61,1; 67,1; 108,4; 177,5; 178,3.

Božje kraljestvo, 15,4; 51,1; 78,2; 78,6; 109,8; 153,2; 155,2; 173,3; oznanjevanje; 39,1; pričevati; 4,1; 106,3; 165,4.

Božje ljudstvo, *glej* Kristjani.

Božjepotna svetišča, 154,4.

Božji Sin, 14,1. *Glej tudi* Kristus.

Brada, 35,2.

Branje, 150,5.

Bratje, 13,2; 13,4.

Bratska ekonomija, 75,5.

Bratstva zbranosti in kontemplacije, 57,2-3; 3/5.

Bratstvo (kot red), 4,1; 6,1; 10,4; 16,5; 24,8; 48,4; 79,3; 117,2; 145,1; 173,6; 185,1; pridružen, vključen 34,3; 118,1; odgovorno odločanje; 28,2; 30,2; 43,5; 48,2; 71,4.

Bratstvo (kot bratsko življenje), 4,2; 5,2; 13,3; 46,2; 64,3; 67,4; 75,3; 79,2; 81,3; 88,1-108,5; 109,3; 154,3; 172,6; 181,2; življenje v; 31,4; 32,2; 37,6; 74,1; vesoljno; 13,1; 173,3.

Bratstvo, 17,3; 55,7; 57,1; 71,3; 72,3; 76,2; 83,3; 118,1; 118,3; 4/10; 4/12,1; oblikovanje; 94,1; 139,1-2; vzgojna; 24,8; 27,1-2; OFS; 6/10. *Glej tudi* Bratstvo (kot red).

Bratstvo, krajevno, 43,5; 118,8; 2/15,1; 4/4,1; podrejeno generalnemu ministru; 118,9. *Glej tudi* Hiša.

Celibat, 22,4; 169,6. *Glej tudi* Čistost.

Cerkev, 1,1-2; 8,3; 10,1-4; 24,2; 49,1; 51,1; 52,1; 52,6; 60,4; 88,3-5; 105,5; 146,2; 151,1; 153,2; 158,2; 169,4; zgradba; 48,3; 74,1; misijonska dejavnost; 16,5; 175,1-

- 5; potrebe; 17,5; 39,1; 81,2; 100,6; 101,1; 147,6; 148,5; nauk; 40,3; 76,6; 78,8; 156,4; povezanost s; 10,2; 10,5-6; 11,1-2; 12,1; 26,6; 33,2; 33,5; 109,8; 114,1; 117,1-3; 183,2-3.
- Cerkev, krajevna**, 10,6; 11,3; 148,4; 154,1-2; 179,4; v misijonih; 176,2; 177,2-3; 180,4.
- Coetus, skupina**, *glej* Skupina; kapitularna.
- Čas in kraj**, 7,4; 9,1; 23,3; 26,2; 41,3; 43,2; 64,3; 65,1; 71,3; 113,1; 147,1; 161,4; 7/1,2. *Glej tudi* Prilagoditev.
- Čas**, 87,1-4; 94,3; za molitev; 55,2-3; 161,1; za duhovne vaje; 56,2; za usposabljanje; 82,3; prosti; 86,1; 5/1.
- Čaščenje**, *glej* Pobožnost.
- Čistost**, 2,3; 22,1; 22,4; 169,1. *Glej tudi* Celibat.
- Človeška narava**, 19,6.
- Človeški um**, 105,3.
- Darovi**, 26,7; 69,4; 71,5; naravni in milostni; 61,4; 81,1; 89,1.
- Darovi, sposobnosti**, 19,6; 37,5; 79,2; 82,1; 90,4; 160,5.
- Dediščina (duhovna)**, 6,1.
- Dediščina**, 70,4; duhovna; 3,2; 8,2.
- Dela ljubezni**, 61,1; 63,1; 69,1; 79,1; 84,4; 85,3; 95,5; 104,2; 152,2; do bratov; 89,2; 99,4; 103,3; 168,2. *Glej tudi* Ljubezen.
- Delavci**, 78,5; 78,8; 149,3.
- Delegacija**, 8/25,1-8; 8/30.
- Delegat**, generalnega ministra; 132,5; provincialnega ministra; 8/6,2; 8/25,4-6; na generalnem kapitlju; 124,4; 8/8; 8/9,1-2; na plenarnem svetu reda; 143,4-5; na provincialnem kapitlju; 131,1-3; 8/17,1; 8/18,1.
- Delitev**, 119,1.
- Deliti**, 64,1; 72,3-5; 91,3; z ubogimi; 5,4; 79,2.
- Delo**, 31,4; 43,4; 49,5; 61,1; 67,3; 71,6; 73,3; 78-87; 96,2; 110,5; 148,4; 172,8; hišna opravila; 32,3; 90,4; formacija za; 37-38; ročno; 82,2; 83,1; formacija; 40,1-3.

- Delovanje**, 13,3; 15,1; 15,4; 15,6; 45,4; 46,5; 63,3; 80,2; 108,2.
- Denar**, 64,2; 69,4; 71,3; 85,3; 99,2; odgovornost za; 69,2; 85,1; upravljati z; 70,3; 76,1; 4/3; 4/4,1; in Frančišek; 68,1; uporaba; 68,2; 69,1; 69,3; 73,4.
- Devica Marija**, 1,5; 52,6; 170,2; 171,2; 181,3; 188,2.
- Diakon, stalni**, 2/19.
- Dialog**, 100,5; 147,4; 160,3; 163,3; 166,3; 177,3; bratski; 89,3; medverski; 149,6; 177,7; 178,2.
- Dnevni red**, 49,5; 86,1.
- Dobrine, časne**, 22,3; 64,2; 67,2; 85,3; 4/13; upravljanje; 4/2; 4/5; razpolaganje; 34,5; ukinjenih okrožnih bratstev; 4/6; uporaba; 61,5; 66,2; 77,4.
- Dobro, pravično** 46,6; 63,1.
- Dobrotniki**, 51,1; 103,1; 3/2,1; 3/2,3.
- Dogovor**, 138,5; 180,2; 2/5; 6/7.
- Dolžnost**, 19,6; 42,1; 82,4; 125,7.
- Dovoljenje, pooblastilo**, 69,4; 97,1-3; 4/3; 4/13; 4/16,1; sredstev javnega obveščanja; 156,6.
- Družbena komunikacija**, *glej* Sredstva javnega obveščanja.
- Družbeni nauk Cerkve**, 76,6; 78,8; 4/4,3.
- Družina, frančiškova**, 10,3; 13,3; 51,1; 72,4; 101,1-2; 102,1; 102,6; 179,2.
- Družina, naravna**, 103,1-2; 149,4; 173,6-7; 2/1,3.
- Družina, redovna**, 5,4; 24,8; 145,2; 168,1; 173,6.
- Duh**, 7,5.
- Duh, frančiškovo-kapucinski**, 26,5.
- Duhovna obnova**, 56,1; 99,3; 111,6; 3/4.
- Duhovne vaje**, 33,6; 56,1-2; 149,2; 3/4.
- Duhovnik**, 11,4; 39,4; 47,1; 48,2; 115,2-3; sprejem; 18,3.
- Duhovno spremljanje**, 114,5; 114,7.
- Dvom**, 186,2.

- Edinost, povezanost**, 7,5; 12,1; 14,5; 48,2; 157,3; 164,1; 166,2; s Cerkvijo; 10,6; 11,2; človeškega rodu; 107,4.
- Ekonom**, 76,1-4; 4/12,1; generalni; 8/13,1; krajevni; 76,2; 4/10.
- Ekumenizem**, 39,1; 149,5; 178,2.
- Enakost**, 32,2; 64,3; 90,1.
- Evangelij**, 1,1-5; 3,1; 4,1; 5,2; 5,5; 7,1; 13,4; 19,3; 52,5; 60,2; 147,2; 149,7; 175,4; 187,1.
- Evangelizacija**, 149,1; 157,4; 175,2; 175,5; 176,1; 176,3; 177,5; 178,1; 180,3; 181,3; sodelovanje; 155,1-2; 180,4; sredstva; 154,4; 156,2; revnih; 147,5.
- Evangeljski svet**, 2,3; 22,1; 33,3; 45,6; 179,1; čistosti; 22,4; 169,1; pokorščine; 22,2; uboštvu; 22,3.
- Evharistija**, 2,2; 14,1; 21,4; 33,6; 47,2; 48,1-4; 51,2; 52,2; 80,4; 88,8; 114,1; 151,3; 161,4; 171,2 .
- Filozofija**, 39,2; 2/18.
- Formacija**, 1,5; 16-44; 141,2; 143,2; 161,2-3; sodelovanje; 144,6; 2/8; magistri; 28,3-5; izstop; 36,1-4; ekonomska; 75,5; 4/11; za poslanstvo; služenje; 37,1-6; 38,1-5; bratska; 27,1-4; na področju misiologije, ekumenizma in medverskega dialoga; 178,2; v molitvi; 57,1; celotna; 23,2; noviciat; 31,1-7; OFS; 155,2; trajna formacija; 41-43; ponoviciat; 32,1-3; postulat; 30,1-3; 2/10; namen; 23,3; strukture; 25,1-10.
- Formacija, trajna**, 23,4; 25,7; 41-44.
- Formacija, začetna**, 23,4; 25,2; 25,7; 42,3.
- Frančiškov svetni red**, 102,1-5; 155,2; 6/10.
- Frančiškovi bratje**, *glej* Družina, frančiškovski.
- Frančiškovski, -ska**, 40,4; 149,2; formacija; 39,2-3; molitev; 46,6.
- Generalni vikar**, *glej* Vikar, generalni.
- Generalni minister**, *glej* Minister, generalni.
- Generalni svet**, *glej* Svet, generalni.
- Generalno vodstvo**, *glej* Kurija, generalna.

Glas, na kapitlju kustodije; 136,3; na generalnem kapitlju; 124,4; na provincialnem kapitlju; 130,1; izgubiti; 8/17,3; 8/19,1-2; pasiven; 132,5; 136,5; 8/22; 8/24.

Glasba, *glej* Pesem.

Glavni predstojniki, *glej* Predstojniki.

Gobavci, 3,1; 50,2; 109,4.

Gostje, obiskovalci, 95,3; 104,1-3; bratje; 98,1; 98,3; 99,3; 6/6; 6/7.

Gostoljubje, 95,3; 104,2.

Greh, 44,3; 89,2; 113,1; 116,2; 152,1; 7/3.

Gvardijan, 69,3-4; 97,1; 97,3; 116,5; 118,8; 122,1; 122,3; 139,1-5; 140,5; 148,4; 153,3; 158,7; 166,1; 172,5; 4/9,2; 4/10; 4/16,2; 8/6,2; 8/26; dolžnosti; 7,3; 19,3; 24,9; 42,2-3; 54,5; 55,4; 56,2; 64,4; 69,1; 70,3-4; 71,2; 82,3-4; 92,4; 94,2; 96,23; 98,3; 99,5; 112,3; 114,7; 115,1; 116,2-4; 160-163; 172,7; 186,3; 187,2; 4/2,1; 4/9,3; 4/12,1; 6/2,3; 8/27; 10/2,3.

Habit, 35,1-4; 2/14. *Glej tudi* Obleka.

Hiša za bolne, 6/1.

Hiše, 27,2; 66,1; 83,2; 95,2; 118,8; 137,3; 2/1,1; 4/9,3; odtujitev; 4/9,1; 4/15,1; gradnja; 4/9,1-2; 4/15,1; ustanavljanje; 120,1; navzočnost; 8/30; slog; 73,1-4; ukinjanje; 120,2; 4/8. *Glej tudi* Bratstvo; lokalno.

Hiše, bratje ki prebivajo izven, 56,2; 99,1-5; 6/4,2.

Honorij, papež, 185,1.

Identiteta, 9,1; 24,4; 35,3; 148,3.

Ime, 2/12.

Imenovanje, 123,1; 123,3; kustosa in svetovalcev; 136,11; gvardijana in vikarja; 139,1-3; 140,5; ministra in svetovalca; 119,2; 132,6; provincialnega ministra; 133,1-2.

Imenovati, ustanoviti, 135,3; ekonomija; 4/15,1-2.

Individualizem, 78,7.

Informacijski sistem, 2/20.

Inkulturacija, 179,4.

Inštitut, 40,4; 43,6; 2/1,2-3; Frančiškovski inštitut za duhovnost; 2/3,1-3; posvečenega življenja; 6/9; redovne ustanove; 101,4; 180,4. *Glej tudi* Študijsko središče.

Izdatki, 4/4,2; izredni, izjemni; 4/16,1; 4/16,3.

Izpopolnjevanje, 40,3.

Izpraševanje vesti, 114,5.

Izpraznjene službenega mesta, svetovalca; 136,10; kustosa; 130,4; gvardijana; 140,1; 140,5; provincialnega svetovalca; 134,5; provincialnega ministra; 134,2-3; generalnega ministra; 127,1-3; generalnega vikarja; 127,5-6.

Izreden, reden, *glej* Kustos.

Izročilo, 5,1-2; 6,2; 7,2; 8,4; 15,4; 26,5; 30,3; 31,3; 37,1; 50,3; 52,7; 54,1; 55,1; 61,1; 78,5; 82,2; 90,1; 100,4; 108,3; 123,6; 125,1; 150,3; 153,1; 154,1; 177,5; 179,4; 187,1; 2/3,1; Cerkev; 183,1.

Izstop iz reda, brat z začasnimi zaobljubami; 36,3.

Izstop, 34,4; 36,3-4; 103,3.

Izvolitev, 131,1-2.

Jezus, *glej* Kristus.

Kandidat, 18,2; 19,1-6; 20,1; 24,8; 25,2; 26,1; 29,2; za noviciat; 20,2-3; primernost; 18,3; 2/15,1.

Kapitelj (splošno), 117,3; 8/7; prva sestava; 119,2; naloge; 65,1; 73,4; 4/4,2; 4/15,2; 5/1; 7/1,1-2.

Kapitelj, generalni, 124,1-5; 128,3; 186,1-2; 4/12,4; 8/11; 8/12,1-2; konferenca; delegat; 8/8; naloge; 125,1-2; 185,4; 2/6; 4/7; 4/14,1; 12/1; priprava; 8/9,1-2; 8/10,1-2.

Kapitelj, izredni, generalni, 124,3-4; 125,1; kustodije; 136,7; provincialni; 129,3-4; 130,1.

Kapitelj, krajevni, 89,4; 141,1-5; 161,4; 163,4; 8/27; naloge; 49,5; 55,3-4; 58,2; 71,4-6; 113,3; 148,4; 4/4,1; 4/9,2; 6/3,1.

- Kapitelj, kustodija**, 136,3; 136,7-8; 8/23.
- Kapitelj, provincialni**, 129,1-4; 130,2; 130,4; 131,1; 132,1; 133,2; 4/12,4; 8/9,2; 8/15; 8/16; naloge; 55,3; 71,4; 95,4; 120,1; 131,3; 135,2; 140,4; 148,3; 186,4; 2/1,2; 3/2,3; 4/6; udeleženci; 8/17,1-3; 8/18,1-2; 8/19,1.
- Kapitularji**, 8/16; 8/17,3.
- Kapucinski red**, *glej* Bratstvo (kot red).
- Karizma**, 5,5; 6,1; 11,3; 17,3; 24,4; 25,1; 43,1; 102,3; 147,1; 154,3; 177,7; v Cerkvi; 10,1-2; v bratstvu; 4,2; v majhnosti; 4,2; 68,1; v uboštvu; 68,1; v molitvi; 55,6.
- Katehisti**, 177,4.
- Kazen**, 116,4.
- Kaznivo dejanje**, 7/2; 7/3.
- Kenosis, Izničenje, umiranje samemu sebi** 2,2; 14,1; 38,3; 60,6; 172,6.
- Klarise, uboge sestre** 101,3; 179,2; 6/8,1-2.
- Klavzura**, 95,1-2; 6/2,1-3.
- Klemen VII, papež**, 10,4.
- Kler**, 177,3.
- Knjige**, 6,2; 53,3; 156,3.
- Knjižnica**, 43,8; 2/20.
- Konferenca višjih predstojnikov**, 25,7; 43,5; 119,1; 138,5; 144,1-6; 8/8; 8/25,2; 8/31; bratstva; 118,9; 3/5; srečanja; 8/30; 8/32; 10/1,4; statuti; 84,1; 143,5; 144,5; 186,4; 4/14,2; 4/16,1.
- Konstitucije**, 9,1-3; 22,2; 33,3; 71,5; 110,3; 117,3; 118,4; 161,3; 185,1-2; 188,3; verodostojna razlaga; 186,1; študij; 9,4; 53,5.
- Kontemplacija**, 4,2; 5,3; 15,1; 31,4; 46,6; 54,2; Sv. Frančišek in; 15,3; 50,2; 54,1; v kapucinskem izročilu; 15,4; 50,3. *Glej tudi* Meditacija, premišljevalna molitev.
- Kraj**, *glej* Hiše; Bratstvo, krajevno.
- Krajevni ordinarij**, *glej* Škof.

- Krajevni vikar**, *glej* Vikar, krajevni.
- Krajevno bratstvo**, *Glej* Bratstvo, krajevno.
- Krepost**, 18,2.
- Kristjani**, 16,1; 47,1; 49,4; 55,6; 61,4.
- Kristjani, ekumenizem**, 149,5.
- Kristus**, 1,2; 1,5; 3,2; 9,2; 10,1-3; 15,1; 19,1; 35,4; 45,4; 46,7; 54,6; 60,2; 78,2; 88,2; 105,4; 111,1; 158,1; 175,1; 188,3; Francišek in; 2,1; 13,1; 14,2; 19,2; 77,1; 88,6; hvalnica; 189,1-3; posnemanje; 2,2; 16,4; 22,3; 31,3; 50,1; 109,1; 147,5; 153,2; 159,1; 169,4; povezanost z; 22,1; 26,4; 33,2; 45,3; 49,1; 171,2.
- Kristusovo trpljenje, pasijon**, 52,5; 60,5.
- Križ**, 2,2; 147,8; 151,3; 165,5; 171,1.
- Kronika**, 8/29.
- Krst**, 16,2; 33,3; 47,1; 100,5; 109,2.
- Kultura**, 105,3; spoštovanje do drugih; 47,4; 50,4; 100,5; 177,6-7; 179,4.
- Kurija, generalna** 76,1; 125,8; 128,1-3; 8/13,1; 8/28,1; uradi in telesa; 8/13,2.
- Kurija, provincialna**, 76,1; 135,1; 8/28,1.
- Kustodija**, 118,2; 118,7; 118,10; 131,2; 136-138; 139,2; 10/1,3.
- Kustos**, 124,4-5; 130,1; 130,4; 136,2; 136,8-9; 8/14; naloge; 137,1-2; 138,4-5; 4/12,3; 10/1,3; volitve; 125,9; 136,4-5; 8/21; 8/23; pooblastila; 20,1; 118,7; 122,2; 122,4-5; 136,3; 136,6-7; 12/3; odpoved; 123,8.
- Kustos, končani mandat**, 8/24.
- Kvas**, 14,5; 88,4; 106,3.
- Laiki (verni)**, 6/3,1; 6/3,2. *Glej tudi* Laiki.
- Laiki**, 76,5; 155,1; 173,7; 177,3; 177,4; 4/15,2. *Glej tudi* Laiki (verni).
- Lenoba**, 80,3.
- Liturgično leto**, 52,1; 52,3; 52,5.

- Ljubezen**, 9,3; 12,2; 46,2; 72,2; 89,2; 106,4; 110,2; 111,3; 116,1; 167,2; 169,2; 173,3; in čistost; 169,5; 172,1; 172,4; 172,5; popolnost; 18,2; 33,1; 33,4. *Glej tudi* Dela ljubezni.
- Ljudje**, 50,3; 50,5.
- Ljudstvo, bratstvo**, 88,2; 106,1.
- Magister novincev**, 21,1; 28,4; 31,5; 36,2.
- Magister ponovincev**, 28,4.
- Magister postulantov**, 28,4.
- Majhnost**, 4,2; 5,3; 5,5; 16,5; 38,1; 60,1; 62,45; 64,3-4; 67,4; 68,1; 72,1; 75,1; 75,5; 100,3; 175,4; 181,2; položaj; 123,5; 158,5; delo, naloge; 83,1; 147,7; 154,3. *Glej tudi* Uboštvo.
- Manjši brat**, 14,2; 14,5; 35,4; 93,1; 158,4; izraz; 35,3; 46,1; 46,3; 71,6; 78,5; 152,1.
- Manjši**, *glej* Manjši brat.
- Maša**, *glej* Evharistija.
- Mednarodni kolegij**, 43,7; 2/21.
- Milost**, 16,3; 19,6; 44,2; 184,2.
- Miloščina**, 67,4.
- Minister**, 24,9; 31,5; 36,2; 69,3; 71,4; 97,3; 112,3; 125,9; 158,7; 159,3-4; 160-164; 167,1-2; 172,5; 178,1; 183,5; 187,2; 2/8; 4/9,2; 4/12,1; 6/3,1; 6/3,2; 6/8,2; 8/4; naloge; 7,3-4; 17,3; 19,3; 20,2-3; 25,4; 27,2; 31,6; 34,1-4; 42,2-3; 43,6; 49,5; 54,5; 56,2; 64,4; 69,1; 69,4; 70,1-4; 71,2; 76,1-2; 82,3-4; 83,3; 84,1; 92,4; 94,2; 96,3; 98,3; 99,5; 103,3; 114,7; 116,2-5; 141,3; 144,5-6; 148,2; 153,3; 156,2; 172,7; 178,2-3; 179,3; 2/11; 2/15,1; 2/16,2; 4/4,1; 4/4,3; 4/15,2; 4/16,2; 6/2,1-2; 10/1,2; 10/1,5; 10/2,3-4; pooblastila; 102,4; 142,2; 154,2; 156,6; 186,3; 2/19; 4/2,1; 4/2,2; 4/3; 12/2,1; pokorščina do; 12,2; 166,1; odstavitev; 8/6,1. *Glej tudi* Predstojnik.
- Minister, generalni**, 12,1; 25,7; 118,2; 118,5; 122,1; 124,4; 125,8; 128,1-2; 129,2; 130,1; 136,11; 143,4;

144,1; 144,5; 178,4; 3/2,2; 4/12,2; 8/12,1; odsotnost; 126,1; 127,1-4; naloge; 24,9; 124,2-3; 127,5-6; 134,3; 134,5; 179,4; 180,1; 180,3; 2/7,1; 4/5; 4/8; 4/12,4; 4/16,1; 6/4,1; 6/8,1; 6/9; 8/10,2; 8/32; 10/1,1; 10/1,4; pooblastila; 20,1; 27,3; 36,3; 118,4; 118,9; 119-120; 121,3; 123,7-8; 126,2; 132,3; 133,1; 143,3; 143,6; 144,2; 186,2; 186,4; 2/5; 2/6; 2/19; 2/21; 4/6; 4/14,2; 8/2,1; 8/3,1; 8/6,1; 8/13,2; 8/15; 8/25,2; 12/2,1-2; ko je oviran; 126,3-4.

Minister, generalni, ki je končal svoj mandat, 125,3-4; 8/14.

Minister, krajevni, *glej* Gvardijan.

Minister, provincialni, 118,6; 122,1; 122,5; 124,4-5; 126,2; 130,1; 3/2,3; 8/14; ko je odsoten ali oviran; 134,2; naloge; 18,3; 29,2; 121,4; 130,3; 135,1; 135,3; 136,2; 136,5-6; 136,9; 138,4; 139,1; 140,5; 148,3; 180,3; 4/12,2; 4/12,4; 8/16; 10/1,3; volitve; 132,1-2; 132,5; 8/20; 8/21; pooblastila; 20,1; 21,12; 28,3; 36,1; 39,4; 120,1; 123,7-8; 129,3; 136,3; 136,7-8; 136,11; 137,3; 180,2; 2/1,2; 2/2; 4/5; 4/9,1; 6/4,1; 6/5; 8/3,1; 8/6,2; 8/19,2; 8/25,3-5; 12/3; odpoved službe; 123,8.
Glej tudi Minister.

Minister, provincialni, ki je končal svoj mandat, 8/22.

Mir, 14,5; 173,2; 175,4; oznanjati, pridigati; 4,1; 46,7; 107,1; 147,5; delati za, spodbujati; 72,5; 106,4; 107,2; 107,4; 144,6.

Misijonar, misijonski, 26,7; 39,1; 175-181.

Misijoni, ljudski, 149,2.

Mladina, 149,3-4.

Moč, oblast, 62,4; 84,2; 159,2; zloraba; 172,7; redno; 122,1; redna nadomestna; 118,7; 122,5; 136,6; vikarji; 122,2.

Modrost, 19,1; 150,5.

Modrost, previdnost, pozornost, 28,3; 75,1; 95,3; 152,2; 162,3.

- Molitev za rajne**, 51,2; 3/2,1-3.
- Molitev**, 13,3; 15,2; 15,5; 17,3; 45-59; 94,3; 111,3; 111,6; 160,2; 171,2; 178,6; 182,2; formacija in; 26,4; 30,3; 33,6; 43,4; 44,2; pospeševati, spodbujati, gojiti; 73,3; 74,1; 95,1; 96,2; 141,2; 157,4; 161,1; Frančišek in; 15,3; 111,2; prednost; 5,3; delo in; 15,6; 80,1.
- Molitveno bogoslužje z Očenaši**, 49,6.
- Molitveno bogoslužje**, 47,2; 49,1-4; občestvena molitev; 49,3; 49,6.
- Molk**, 58,1-2; 95,1; 96,2; v bogoslužju; 47,5.
- Način življenja**, 10,3; 179,4.
- Napredek**, človeški in krščanski; 14,4; družbeni; 63,2; 72,5; 149,2; 177,4.
- Nasvet**, 167,1.
- Natančen pregled**, *glej* Volitve; glasovanje.
- Navdih**, 8,4; 106,1; Božji; 178,1.
- Naveličanost**, 171,3.
- Nebeško kraljestvo**, 22,1; 22,4; 24,3; 168,3; 169,6.
- Nedelja**, 52,1-2.
- Neprimerno vedenje**, *glej* Kaznivo dejanje.
- Neverujoči**, 149,6.
- Notranje področje**, 28,5.
- Noviciat**, 29,1; 31,1-7; 34,1; 2/15,2; odsotnost iz; 31,7; sprejem v; 20,1-2; lokacija; kraj; 27,3-4; obred sprejema; 21,1; 21,3.
- Novinec**, 21,1; 27,3-4; odpust; 36,1-2.
- Občestvenost**, 81,4. *Glej tudi* Bratstvo (kot red).
- Občestvo**, 4,1; 7,5; 30,3; 31,4; 72,1; 75,2; 79,3; 84,3; 94,4; 96,2; 117,1; 165,5; z rajnimi; 51,2; z Bogom in ljudmi; 45,3; 48,2; 52,4; 158,4; 182,2; s Cerkvijo; 26,6; z revnimi; 60,6; 61,6; 63,2. *Glede zakramenta; glej* Evharistija.
- Običaj**, 35,2.

- Objavljanje, tisk, publikacija**, 40,4; 156,3-6.
- Oblast**, 117,3; 159,3; 159,4; 160,1; javna; 70,1; cerkvena; 47,7; 70,1. *Glej tudi* Odločitev.
- Oblat, laiki oblati**, 6/3,2.
- Obleka**, 31,2; 64,3; 71,5. *Glej tudi* Habit.
- Oblikovanje kandidatov**, 24,1; 24,5-6; 26,1-7; 27,1; 40,1.
- Oblikovanje vzgojiteljev**, 24,1; 24,6; 24,9; 25,3-5; 26,1; 28,3; 40,1-4; 179,3; 2/3,1.
- Obljubiti**, 66,1.
- Območje**, *glej* Okrožja.
- Obračun**, 69,2; 75,2; 4/3; 4/12,1; ministra 4/12,2-4.
- Obrazec za zaobljube**, 21,4.
- Obred**, 10,6; 47,7; 179,4.
- Oče, nebeški**, 2,1; 13,1-2; 16,3; 24,3; 45,5; 49,1; 60,2; 61,2; 67,1; 77,1; 78,1; 88,2; 158,2; 189,3.
- Odločitev**, 160,3; 166,1.
- Odpadništvo**, 44,3.
- Odpoved (imetju in sebi)**, 22,3; 109,2.
- Odpoved (služba)**, 123,8.
- Odpustitev**, 34,1; 36,1; 36,4.
- Odrešenje, zveličanje**, 16,1; 16,5; 19,1; 51,1; 60,1; 107,1; 110,5; 165,5; delo kot instrument; 78,2; 78,6.
- Odsotnost**, od kapitlja; 130,3; 136,3; 8/17,3; iz noviciata; 31,7; od doma; 97,1; 6/4,2; 8/19,2; ministra; 126,1; 134,1; 136,9; gvardijana; 139,5; 140,1; 140,4; nezakonita; 8/19,1.
- Odstavitev iz službe**, 123,9; 8/6,1-2.
- Odvečne dobrine**, 4/5.
- Okrožja**, 25,7; 57,2; 71,3-4; 72,3; 118,1-5; 121,1; zahteve; 25,2; 25,10; 43,2; 53,5; 57,1; 76,7; 4/14,2.
- Omejitve**, v finančnih zadevah; 4/4,1-2; 4/13; 4/16,1-2; mandat; 8/21.
- Opomin**, 113,2; 163,2-3.

- Oporoka svetega Frančiška**, 1,3; 7,2; 8,1-4; 9,4; 37,2; 53,5; 90,1.
- Ordinacije**, 118,4; 121,5; 12/1.
- Ordinarij**, 115,1; 115,3. *Glej tudi* Škof.
- Oseba**, 41,3; 72,5.
- Osebj**e za upravljanje služb, 135,1; 144,4. *Glej tudi* Služba, opravilo, urad.
- Oviranje, odsotnost, izpraznjen**, služba kustosa; 136,9; sedež generalnega ministra; 126,3; služba generalnega vikarja; 126,4; služba gvardijana; 140,1; 140,4; služba provincialnega ministra; 134,1; služba provincialnega vikarja; 134,4; udeležba na kapitlju; 130,3.
- Ozemlje, področje**, 118,3; 119,3.
- Papež**, 11,2; 51,1; 122,1; 148,2; 183,4; 3/2,2.
- Pastorala**, 39,1; 52,2.
- Pesem**, 47,6.
- Petek**, 111,4.
- Pijača**, *glej* Hrana.
- Plača**, *glej* Denar.
- Plačilo**, *glej* Denar.
- Plenarni svet reda**, 143,1-6.
- Pluralnost**, 7,4; 7,5; 35,2; 49,5; 177,6; obred; 10,6.
- Pobožnost**, 80,1; 154,4.
- Pobuda**, 148,1; 166,1-3.
- Počitnice, dopust**, 86,2; 5/1.
- Počitnice**, *glej* Dopust.
- Pogodbe**, 76,6.
- Pogovor**, 40,2; 45,5.
- Poklic**, 16,3; 17,1-18; 138,2; 179,1; 184,1-2; 2/1.
- Pokojnik**, *glej* Volilna pravica.
- Pokojnine**, 64,2.
- Pokorščina**, 2,3; 7,5; 12,1-2; 22,1-2; 89,4; 99,1; 158,1-4; 165,2-5; 10/2,2; Kristusu; 11,1; papežu; 11,2; 183,4; delo in; 79,3; 82,2; 82,4; 148,1.

- Ponižnost**, 14,2; 35,4; 66,3; 89,3; 97,4; 106,4; 110,5; 158,5; 172,8; pri našem delu, dejavnostih; 81,3; 85,2; 157,3; Kristusova; 2,1; 14,1; 60,1-2; 60,5; Frančiškova; 60,6.
- Ponoven sprejem**, 18,3.
- Ponoviciat**, 29,1; 32,1-3; 2/13.
- Pooblastilo**, 122,4-5; 126,4; 136,6; 136,9; 148,2; 8/25,6; sprejemanje kandidatov; 20,1; odpustiti; 36,1-2; ustanavljati bratstva OFS ; 102,4; za spovedovanje; 115,1-3; sprejem zaobljube; 21,2.
- Popotnik**, *glej* Gostje; obiskovalci.
- Popotništvo**, 100,4; 175,4.
- Poročilo**, ekonomsko; 4/12,3-4;triletno; 4/12,2; 10/2,4; vizitatorja; 10/2,1; 10/2,3.
- Poslanstvo, naloga**, 147,3; 175-181; Kristusovo; 146,1-2; Frančiškovo; 106,3; vernih laikov; 155,1; Cerkve; 10,2; 146,3.
- Poslušnostno pismo**, 178,2; 6/6; 8/3,1. *Glej tudi* Dovoljenje.
- Posnemanje**, Kristusa; 3,1-2; 15,3; 19,1-2; 22,3; 60,4; 109,7; 111,2; 165,1; 169,4; 189,1; sv. Frančiška; 22,1; 37,1; 45,7; 47,6; 48,4; 53,2; 78,5; 93,3.
- Pospeševanje, zavzemanje**, misijon; 180,4; poklicev; 17,4.
- Post**, 111; 7/1,1.
- Postni čas**, 111,4; »Benedicta«; 111,5.
- Postopki za izvajanje kapitlja**, 8/17,2; kapitelj kustodije; 136,8; generalni kapitelj; 125,2; 8/10,1; provincialni kapitelj; 130,1; 132,1; 132,3; 8/18,2.
- Postulacija**, 123,7; 8/5,1-2; 8/21.
- Postulant**, odpustitev; 36,1-2.
- Postulat**, 20,1; 29- 30; 2/10; 2/11.
- Postulator, generalni**, 8/13,1.
- Posvečeno življenje**, *glej* Posvetitev.

- Posvet**, 20,3; 118,4; 8/18,2; pred imenovanjem; 123,3; 133,1; 134,3; 136,11; pred volitvami; 123,3; s konferenco višjih predstojnikov; 127,6; s krajevnim kapitljem; 4/9,2; s svojim svetom; 20,2; 34,4; 129,2; 8/4.
- Posvetitev**, 9,2; 10,2; 32,2; 33,2; 110,4; Bogu; 35,3.
- Potovanje**, 71,5; 97,2-4; 98,2; 6/4,1; 6/6.
- Potrošništvo**, 62,2.
- Pravica**, 42,1; 107,3.
- Pravičnost**, 14,5; 63,1; 72,4-5; 107,4; 144,6; 147,5; 175,4.
- Pravo**, 186,5; kanonsko; 76,6; civilno; 76,6; 83,4; posebno; 9,5; 29,1; 67,4; 68,2; 70,3; 76,3; 111,7; splošno; 18,3; 29,1; 31,7; 34,5; 36,4; 67,4; 76,3; 111,7; 116,4; 156,6; 185,1.
- Predavanja**, 40,3.
- Prednost**, 90,2.
- Predpisi, določila**, 43,2; 53,5; 69,2; 71,4; 76,3; 76,6; bogoslužni; 21,3; 47,4; 74,2; ki jih določijo konference; 144,5.
- Predstojnik**, 6,3; 11,2; 22,2-3; 117,3; 121,3; 122,1; 122,3; 123,5-6; 165,3; 166,2; 4/12,1; naloge; 160,3; 166,1; 4/13; pristojnost; 27,4; 142,1; 156,5. *Glej tudi* Minister.
- Preganjanje**, 110,5; 147,8; 149,3; 168,4.
- Preglednost**, 75,2.
- Premagovanje, odpoved**, 111,6; 112,2; 171,1.
- Premišljevalna molitev**, 54,1; 54,2; 54,3; 54,4; 54,5; 55,2; 55,3. *Glej tudi* Kontemplacija; Meditacija.
- Premišljevanje**, 15,5; 150,5; 174,1; 3/3. *Glej tudi* Kontemplacija; Premišljevalna molitev.
- Premišljevanje**, 26,4; 43,4; 2/1,1.
- Prenova, prenoviti, obnova, obnoviti**, 10,1; 17,2; 28,1; 41,2; 55,6; 144,6; 164,1; 175,5; 184,3; kulturna in profesionalna; 41,3; zaobljub; 53,5; začasne zaobljube; 34,4; reda; 5,2; 125,1; 143,2; 186,1; duhovna; 9,2; 56,1; 102,6; 110,3.

- Preprostost**, 61,1; 62,2; 65,2; 74,2; 83,3; 95,3; 112,1; 181,2.
- Preroki**, 50,1.
- Preroški**, 65,2.
- Prestop, premestitev**, brata; 36,4; 2/2; noviciatske hiše; 27,3; 137,3.
- Priča**, 4,1; 6,3; 17,2; 33,5; 40,2; 46,7; 67,4; 78,7; 84,4; 108,5; 144,6; 149,7; 165,4; 168,4; 177,1; 177,7; molitve; 45,8; bratstvo; 100,6; za Kristusa; 81,5; 182,3; uboštva; 65,2; 75,4; 97,2.
- Pridiga, homilija, oznanjati, oznanilo**, 109,5; 150,3-4; 161,4; 177,1; Frančišek in; 15,3; 150,2; Frančišek; 52,5; apostoli; 15,2; 150,1.
- Pridružitve**, 6/9.
- Prijatelj**, 69,4; 173,1.
- Prijateljstvo**, 172,6; 173,3; 173,5.
- Prilagoditev**, oblik življenja; 41,3; 113,1; 186,4; 187,1; 2/14; dejavnosti; 148,3; 150,6; Vodila; 185,4. *Glej tudi* Čas in kraj.
- Pripadati**, 103,1.
- Pripadnost, sestava**, 100,1; 121,1; 121,3; konference; 144,2; kustodije; 138,1; plenarnega koncila; 143,4.
- Pripadnost**, *glej* Družina; bratstvo.
- Priseljenci**, 149,3.
- Prokurator, generalni**, 124,4; 8/14.
- Proračun**, 4/4,1.
- Prositi**, *glej* Miloščina.
- Prostor, namenjen samo bratom**, *glej* Klavzura.
- Provinca**, 24,8; 25,8; 43,5; 118,2; 118,10; 129,1; značilnosti; vidiki; 118,6; 8/1.
- Provincialni minister**, *glej* Minister; provincialni.
- Provincialni svet**, *glej* Svet; provincialni.
- Provincialni vikar**, *glej* Vikar; provincialni.

- Provincijski**, *glej* Kuriija; provincial.
- Provincijski svetovalec**, *glej* Svetovalec, provincialni.
- Rast, razvoj**, 17,1; 24,5; 45,6; 78,1; 82,2; 158,3; 173,5; reda; 143,2.
- Ratio formationis**, *glej* Vzgojni načrt.
- Razlaganje**, Konstitucij; 186,1; Vodila; 185,3.
- Razločevanje, razsodnost**, 28,3; 50,4; 79,3; 82,3; 96,1-2; 160,2; 178,2; poklicanost; 18,2; 30,2.
- Razpoložljivost**, 26,7; 61,3; 61,6; 77,3; sredstev; 43,1.
- Razprava**, *glej* Dialog.
- Red, Kapucinski**, *glej* Bratstvo (kod red).
- Red, sveti red**, 90,3; 123,6.
- Red, Svetni Frančiškov**, *glej* Frančiškov svetni red.
- Redovni manjši brat**, *glej* Manjši brat.
- Regija**, 43,5.
- Rekreacija, zabava**, 86,1; 112,2.
- Religionis zelus**, 10,4.
- Religiozen**, 18,3; 149,2; 177,3.
- Resnica**, 147,5.
- Revni, ubogi**, 16,4; 19,3; 31,4; 44,4; 60,2-3; 66,2; 68,2; 70,1; 71,4; 73,2; 109,3; 110,6; 111,6; 147,5; 149,3; 153,2; 157,3; živimo med, združeno z; 5,4; 24,3; 46,3; služenje, delovanje; 10,3; 14,2; 19,4; 65,2; 79,2; 107,3; 108,2; deliti njihove razmere; 14,3-4; 61,6; 63,1-3; 69,3; 73,4; 108,3; 4/1.
- Rim**, 125,8.
- Romar, romarji, popotnik, popotniki**, 5,3; 16,5; 66,3; 73,1; 112,2; 189,1; kot Kristus; 104,1.
- Rožni venec**, 52,6.
- Samoodpovedovanje**, *glej* Kenosis; Izpraznjene; umreti sebi kakor Kristus.
- Samotišče**, 57,2.
- Samozatajevanje**, *glej* Kenosis; Izpraznjene; umreti sebi kakor Kristus.

Sandali, 35,2.

Skrbi, 67,1; 71,1.

Skupina, kapitularna, 127,6.

Skupina, okrožij; 25,10; 57,2; 2/4; 2/8; 4/14,2; hiš; 118,4; pod jurisdikcijo; 25,2; 25,7; provinc; 25,8.

Slavljenje, 15,5.

Slediti, *glej* Posnemanje.

Služba, opravilo, urad, 82,1; 82,4; 90,3; 117,1; 123,1-9; 126,3; 132,6; 156,7; upravitelji; ekonomi; 76,4; odstavitev od; 123,9; odpoved od; 123,8. *Glej tudi* Osebjc za upravljanje služb.

Služenje, 5,5; 14,1; 19,6; 37,6; 73,4; 78,7; 81,2; 83,3; 84,2; 147,7; bratsko; 158,5; predstojnikov; 90,2; 117,3; 123,5; 159,1; 159,3; 172,5; Bogu; 17,1; 33,1; 110,5; Cerkvi; 165,1; ubogim; 10,3; 14,2; 19,4.

Smrt, 92,4.

Sodelavci magistrov, 28,5.

Sodelovanje (s cerkvenimi ustanovami), 121,3; 160,4; posvetovati; 2/4; 2/8; Frančiškovich družin; 72,4; med okrožji; 98,3; 100,2-3; 100,6; 121,4-6; 138,3; 138,5; 148,5; 154,4; 178,4-5; 2/5; 8/3; 8/25,8; 8/31; z drugimi ustanovi; 177,4; 2/17. *Glej tudi* Sodelovanje (s civilnimi ustanovami).

Sodelovanje (s civilnimi ustanovami), 107,4; 7/3. *Glej tudi* Sodelovanje (s cerkvenimi ustanovami).

Sodelovanje, udeležba, 74,1; 75,3; na kapitlju; 131,3.

Soglasje, za sprejem svetih redov; 39,4; 2/18; generalnega kapitlja; 27,3; 36,3; 118,4; 118,9; 119,1-2; 120,2; 121,3; 128,2; 132,3; 133,1; 134,3; 134,5; 143,3-6; 144,1-2; 179,4; 180,1; 186,2; 186,4; 2/5; 2/19; 2/21; 4/14,2; 4/16,1; 6/4,1; 8/6,1; 8/10,2; 8/25,2; 12/2,2; provincialnega kapitlja; 20,2; 28,3; 120,1; 129,3; 135,3; 136,2; 136,8; 137,3; 139,1; 140,5; 148,3; 180,2; 2/1,2; 2/2; 4/9,1; 8/6,2; 8/16; 8/19,2; 8/25,3;

8/25,5; posameznega sveta; 27,2; 31,6; 70,1; 76,1-2; 84,1; 140,3; 144,5; 154,2; 180,3; 2/11; 4/4,1; 4/5; 4/15,2; 4/16,2; 6/2,1; 6/3,2; 12/3; svet kustosa; 137,1; generalnega ministra; 129,2; provincialnega ministra; 136,3; 136,7.

Solidarnost, 50,5; 61,2; 62,3; 63,1; 72,2; 72,4; 79,2; 4/4,2; 4/7.

Sončna pesem, 105,1.

Sorodniki, dobrotniki, bližnji, 69,4; 103,1; 3/2,1; 3/2,3.

Spisi svetega Frančiška, 6,2.

Spokornost, pokora, 5,3; 16,5; 35,3; 109,1; 109,3; 172,8; 173,2; skupna; 7/1,2; Frančišek in ; 3,1; 109,4; pridiganje, oznanjevanje; 4,1; 46,7.

Spolnost, 172,3-4; 172,7.

Spovedniki, 115,4; 152,1-3.

Sprava, *glej* Spoved.

Spregled, od disciplinskih določil; 186,3; 12/2,1; od zadržka ob izvolitvi; 123,7; od spolnjevanja Ordinacij; 12/2,2; od zaobljub; 36,3; 8/19,1.

Sprejem, 21,1-2.

Sprejemanje, 2/15,1-4; kandidatov; 18,3; v noviciat; 20,2-3; v postulat; 29,2; 2/10; k zaobljubam; 141,5; v bratstvo; 95,4. *Glej tudi* Ponovni sprejem.

Sprememba okrožja, 119,1.

Spreobrnjenje, 5,2; 41,3; 81,4; 109,2; 109,7; 110,1; 110,3; 111,6; 113,3; 114,6; 172,1; 184,3; Sv. Frančišek in ; 35,3; 50,2; 106,2; 109,4; 110,6; 147,5; 173,2.

Sredstva javnega obveščanja, mediji, 156,6; 171,3; dobra presoja; 71,5; 96,1; 96,2; uporaba; 96,3; 156,1-4; 156,7.

Starost, leta, 79,2; 91,1-3; 110,5; ob zaobljubah; 34,3; 2/16,1.

Starostna doba, 121,2; 126,4. *Glej tudi* Starost, leta.

Starši, *glej* Sorodniki, dobrotniki, bližnji.

- Statut**, 118,9; 186,4; 2/5; finančna sredstva; 76,7; 4/14,1-2; ekonomska solidarnost; 4/7; konferenc; 144,1; 144,4; kustodije; 136,8; delegatov; 8/25,3; bratstev in hiš; 12/3; kustodije, odvisne od generalnega ministra; 136,1; generalne kurije; 128,2-3.
- Stavbe**, *glej* Hiša.
- Strogost**, 5,3; 61,1; 62,2-3; 65,2; 109,6.
- Strokovno oblikovanje, primerna usposobljenost**, 37,5.
- Struktura**, 25,2; 25,7; 2/4.
- Stvar**, 13,2; 46,7.
- Stvarstvo**, 13,2; 60,1; 78,1; 105,3; Sv. Frančišek; 105,1-2; 156,1; 173,1-2.
- Svet (Zemlja)**, 51,1; 105,1; 105,4-5; 106,2-4; 108,1; 108,5.
- Svet Frančišek**, 1,3; 2,1; 3,1; 5,2; 6,2; 13,1; 15,3; 18,1; 19,2; 26,5; 31,3; 37,2; 38,5; 47,2; 50,2; 51,1; 52,5; 52,8; 54,1; 59,1; 60,4-5; 61,1; 66,1; 68,1; 72,1; 78,4; 84,2; 88,6; 92,2; 101,3; 105,1; 106,1; 107,1; 109,4; 111,2; 116,5; 123,6; 146,3; 150,2; 156,1; 158; *z*gled; 11,1; 14,2; 35,5; 37,1; 45,7; 47,6; 48,4; 53,2; 55,1; 77,1; 80,3; 92,1; 103,1; 108,3; 147,5.
- Svet za formacijo**, *glej* Tajništvo.
- Svet**, 144,6; s soglasjem; 27,2; 31,6; 70,1; 76,1-2; 84,1; 144,5; 154,2; 2/11; 4/4,1; 4/4,3; 4/15,2; 4/16,2; 6/2,1; 6/3,2; 6/4,1; s posvetovanjem; 20,2; 34,4; 121,3; 2/8; 2/15,1.
- Svet, generalni**, 2/6; 2/7,1; 4/8; 8/32; kolegialno ; 127,6; 4/6; 6/8,1; 6/9; s soglasjem; 27,3; 36,3; 118,4; 118,9; 119,1; 119,2-3; 120,1-2; 121,3; 127,5; 128,2; 132,3; 133,1; 134,3; 134,5; 143,3; 143,6; 144,1-2; 144,5; 179,4; 180,1; 180,3; 186,2; 186,4; 2/5; 2/21; 4/5; 4/14,2; 4/16,1; 6/4,1; 8/6,1; 8/10,2; 8/25,2; 12/2,2; posvetovanje s; 129,2.
- Svet, krajevni**, 4/9,2-3.
- Svet, kustodija**, 136,2; 137,1; 4/12,3; s soglasjem; 12/3; posvetovanje s; 138,5.

Svet, oblikovanje, *glej* Tajništvo.

Svet, provincialni, 4/12,2; soglasje; 28,3; 39,4; 120,1; 129,3; 135,3; 136,2; 136,8; 136,11; 137,3; 139,1; 140,5; 148,3; 180,2-3; 2/1,2; 2/2; 4/5; 4/9,1; 8/6,2; 8/16; 8/19,2; 8/25,3; 8/25,5; 12/3; posvetovanje s; 6/5.

Sveta Klara, 52,8; 101,3; 173,4.

Sveti Duh, 1,2; 1,4; 2,1; 4,2; 9,3; 10,1; 10,3; 13,1; 13,3; 16,3; 24,1-2; 33,2; 45,1; 45,5; 45,8; 52,4; 78,3; 88,2; 158,6; 169,3-4; 175,2; 182,3; 189,3.

Sveti Jožef, 52,7.

Sveti sedež, 123,7; 126,3-4; 127,1; 185,3-4; 186,1; 2/19.

Svetniki, 6,2; 7,2; 52,6; 52,8.

Sveto bogoslužje, 47,1; 47,3; 47,6; 52,4; 52,8; 53,1; 54,3; 74,1; 3/1; uvajanje v; 26,4; 30,3; 32,3. *Glej tudi* Maša.

Sveto pismo, 32,3; 53,1; 53,2; 53,3; 53,4; 53,5; 150,3; 150,5; 183,1. *Glej tudi* Božja beseda.

Svetost, 10,2; 16,1; 78,6; 114,5.

Svetovalci, provincialni, 130,1; 134,4; imenovanje; 134,5; izvolitev; 132,3; 8/20; odpoved; 123,8.

Svetovalac delegacije, 8/25,4-5.

Svetovalac, generalni, 124,4; 125,8-9; 143,4; 3/2,2; 8/11; 8/14; naloga; 125,7; 126,4; 8/30; 10/1,1; izvolitev; 125,4-6; 127,3-6; 8/12,2.

Svetovalac, krajevni, 140,2-3.

Svetovalac, kustodij, 124,5; 136,9-10; izvolitev; 136,4; 8/23; odpoved; 123,8.

Svetovati, *glej* Posvet.

Svoboda, 7,5; 16,2; 33,4; 45,6; 111,3; 158,1; 169,5.

Škof, 11,2-3; 84,1; 115,1; 148,2; 180,1-2; 183,4; 2/19.

Špekulacija, 71,2.

Študij, 82,3; 95,1; 157,4; 6/7; nauk Cerkve; 10,5; dokumentov Cerkve in reda; 161,4; Svetega pisma; 150,5; Vodila; Oporoke in Konstitucij; 9,4.

Študij, pospeševanje, raziskovanje, razvijanje, 37,5;
38,4-5; 40,4; 101,2; 2/1,4; 2/3,1.

Študijsko središče, 25,7; 39,3; 2/4. *Glej tudi* Inštitut.

Tajnik, generalni; 124,4; 8/14; provincialni; 135,1-2.

Tajništvo, 25,8; za evangelizacijo in misijone; 180,3;
8/13,1; za formacijo; 25,6-7; 2/3,3; 2/6; 2/7,1; 8/13,1.

Tehnični pripomočki, 71,5.

Teologija, 32,3; 39,2; 2/18.

Tretji red, *glej* Frančiškov svetni red.

Tridnevje, 52,1.

Trojica, 33,1; 60,1; 88,1; 88,3; 146,1; 158,1-3; 165,2;
169,2; 173,3.

Tujci, 66,3; 73,1; 104,1; 112,2.

Tunika, *glej* Habit.

Uboštvo, 2,3; 5,3; 22,1; 35,3; 60-77; 96,2; 97,2; 97,4;
110,5; 141,2; odvisnost; 22,3; 93,2; Frančišek in; 2,1;
158,4; delo in; 78,7; 81,3; 83,1; 85,2.

Učenec, 2,1; 3,2; 23,1; 55,5; 88,8; 89,2; 181,1; 182,1.

Učlovečenje, 2,2; 60,5.

Ugled (na dobrem glaslu), 18,3.

Ukinjanje, provinc; 119,1; hiš; 120,2; provinc; 8/1;
noviciatske hiše; 27,3.

Ukoreninjenje, Cerkve; 177,3; reda; 136,1; 179,1; 8/25,1;
8/25,6.

Umetnost javnega obveščanja, *glej* Mediji.

Upadanje, 119,3.

Upanje, 51,2; 108,1; 108,5.

Upoštevanje, izpolnjevanje, spolnjevanje, 9,1; 188,2-3.

Upravljanje dobrin, 75,2-3; 76,1; 76,4-7.

Upravljanje, odtujitev dobrin, 76,6; 4/15,1; 4/16,1.

**Urad za generalno asistenco Frančiškovega svetnega
reda**, 8/13,1.

Urn timer, *glej* Dnevni red.

- Usklajevanje**, 109,1; 165,1; s Kristusom; 23,3; 50,5; 61,3; 93,3; 110,5; z liturgičnimi predpisi; 74,2; s svetom; 44,3.
- Usmiljenje**, 3,1; 14,2; 60,6; 152,1; 163,1; do naših bratov; 116,1; 116,4-5; dela; 111,3; 111,6.
- Ustanavljanje**, okrožje; 118,3; 118,5; 119,1-2; 8/1; hiš; 120,1; noviciatske hiše; 27,3.
- Ustanova**, *glej* Dediščina.
- Ustanovitelj**, 1,3; 3,2; 7,2; 7,4; 12,1.
- Uvajanje**, 26,1-2; 26,5-7; 27,1; 28,2; 29-32; 75,5; 2/13.
- Velika noč**, *glej* Tridnevje.
- Velikonočna skrivnost**, 2,2; 48,1; 78,6; 110,3.
- Vera**, 18,3; 30,3; 31,4; 51,2; 109,2; 182,1-3.
- Verniki različnih veroizpovedi**, 149,6.
- Verniki**, *glej* Božje ljudstvo.
- Verski inštitut**, *glej* Inštitut.
- Veselje**, 16,5; 67,4; 106,4; 108,1; 110,2; 173,2.
- Vikar, generalni**, 122,2; 124,4; 125,6; 126,1-4; 127,1-5; 8/14.
- Vikar, krajevni**, 122,2-3; 139,1-2; 140,1; 140,5; 8/26.
- Vikar, provincialni**, 20,1; 122,2; 122,5; 123,8; 124,5; 132,4; 134,1-4.
- Vizitacija, obisk**, 164,1-4; 10/1; 10/2,1-2; bratstva OFS; 102,4.
- Vizitator**, 126,2.
- Vlaganje, naložbe**, 70,3; 4/4,3.
- Vodilo**, 1,3; 5,2; 8,3-4; 9,1; 19,2; 22,2; 35,5; 161,3; 175,3; 185,1-4; 187,1; 188,1; 188,3; v skladu z; 19,5; 33,3; 35,2; 49,6; 90,1; 92,2; 110,3; 164,1; učenje; 7,1-4; 9,4; 26,5; 53,5.
- Voditelj novincev**, *glej* Magister novincev.
- Volilna pravica**, 130,2; 136,4; 8/18,1-2. *Glej tudi* Volitve; glasovanje.
- Volilna skupščina**, 127,4; 8/14.

- Volitve, glasovanje**, 141,4; 2/15,2; za postulacijo; 8/5,1-2; pravica; 121,6; 130,3; 8/3,2; 8/25,8.
- Volitve, izvolitev**, 123,1; 123,3-4; 123,7; 132,6; 141,5; delegati na kapitlju; 131,1; 131,3; 8/9,2; konference višjih predstojnikov; 144,4; svetovalcev kustodije; 136,4; kustos; 136,4; generalnih svetovalcev; 125,4-5; 127,3; 127,6; generalnega ministra; 125,2-3; 127,4; generalnega vikarja; 125,6; 127,5; krajevnih svetovalcev; 140,2; ministrov; 125,9; provincialnih svetovalcev; 132,3; provincialnega ministra; 132,2; 132,5.
- Volja**, 22,2.
- Vozila**, *glej* Avtomobili.
- Vstajenje**, 2,2; 33,2. *Glej tudi* Velikonočna skrivnost.
- Vstop**, *glej* Sprejemanje.
- Vzgoja, izobraževanje**, 25,3; 26,3; 38,2-3; 41,3; 43,6; 82,1; 156,2; apostolska; 149,2; 149,4; v ekonomskem upravljanju; 4/11; v molitvi; 55,7; ki se zahteva od kandidata; 18,3.
- Vzgojni načrt**, 24,6; 25,9-10; 43,3; 2/7; 2/9; 2/13.
- Začetna formacija**, *glej* Formacija; začetna.
- Zakrament sprave**, 114,1-4; 115,4; 149,2; 152,1; 171,2; dovoljenje za spovedovanje; 115,1-3.
- Zakrament**, 52,3; 92,4; 114,3; 114,7; 151,1; 171,2; obhajanje; 151,2-3.
- Zakristija**, 74,2.
- Zaobljuba**, 21,2; 21,4; 22,1; 34,2.
- Zaobljube**, 9,3; 21-22; 23,4; 29,2; 32,1; 33-36; 47,1; 100,5; 121,1; sprejem; 20,1-2; 21,2; opravijo po; med; 21,3-4; dolžnosti; 49,2; 64,2; 185,2; pretek; 34,4; vera; 183,5; večne; 34,3; 2/15,2; 2/16,1-2; začasne; 34,1-2; 121,2; 2/16,1-2.
- Zaporniki**, 149,2.
- Zaposleni**, 83,4.

- Zaposleni**, *glej* Delavci.
- Zapuščina**, 70,4; 4/6.
- Zavarovanja**, 64,2; 70,1-2.
- Zavest**, 22,2; 55,2.
- Zdravje**, 18,3; 172,8.
- Združevanje**, 119,1; 8/1.
- Zdržek**, 111,7; 7/1,1.
- Zdržnost**, 172,2; 172,8.
- Zdržnost**, 22,4. *Glej tudi* Celibat; Čistost.
- Zgled**, 4,1; 17,3; 61,5; 71,1; 159,4; 187,2; prvih kapucinov; 50,4; sv. Frančiška; 55,1; 92,1; 108,3; 153,1; 173,4; 175,3; 181,1; Jezusa; 50,1; 77,1; 146,3; 147,5; naših misijonarjev; 177,2; svetnikov; 187,1.
- Zgodovina**, 50,4; 108,5; reda; 6,2; 32,3.
- Znamenja časov**, 6,3; 45,2; 87,4; 149,1. *Glej tudi* Prilagoditev.
- Zrelost**, 18,3; 32,1; 32,3; 78,1; čustvena; 30,2; 172,1; psihična; 26,3.
- Zvest**, *glej* Božje ljudstvo.
- Zvestoba**, ustvarjalna; 6,1; 41,3; bogoslužnim predpisom; 47,4; našemu poklicu; 46,4; 114,3; 157,2; molitvi; 161,1; Cerkvi; 183,1-2.
- Zveza**, 8/2.
- Ženske**, 173,4.
- Živež, jed**, 64,3; 71,5; 112,2.
- Življenje**, 149,4.
- Življenje, bratsko**, 53,4; 73,3; 88,5; 110,5; 147,3; in formacija; 18,3; 24,7; 43,4; 2/1,1.
- Življenje, skupno**, 24,7; 64,1; 158,6.
- Življenjske razmere revnih**, 61,6.
- Življenjski slog**, 65,2; 112,1.
- Župnija**, 154,1-3.

*Prevod: br. Štefan Kožuh
Lektoriranje: Marija Bratina
Grafična priprava: Jože Šenk
Tisk: Salve d.o.o. Ljubljana*